yeni bir dünya için

İLERİCİ GENÇLİK

İlerici Gençliğin Aylık Sanat, Edebiyat, Siyaset Dergisi

Temmuz-Ağustos 2010 Sayı: 24-25

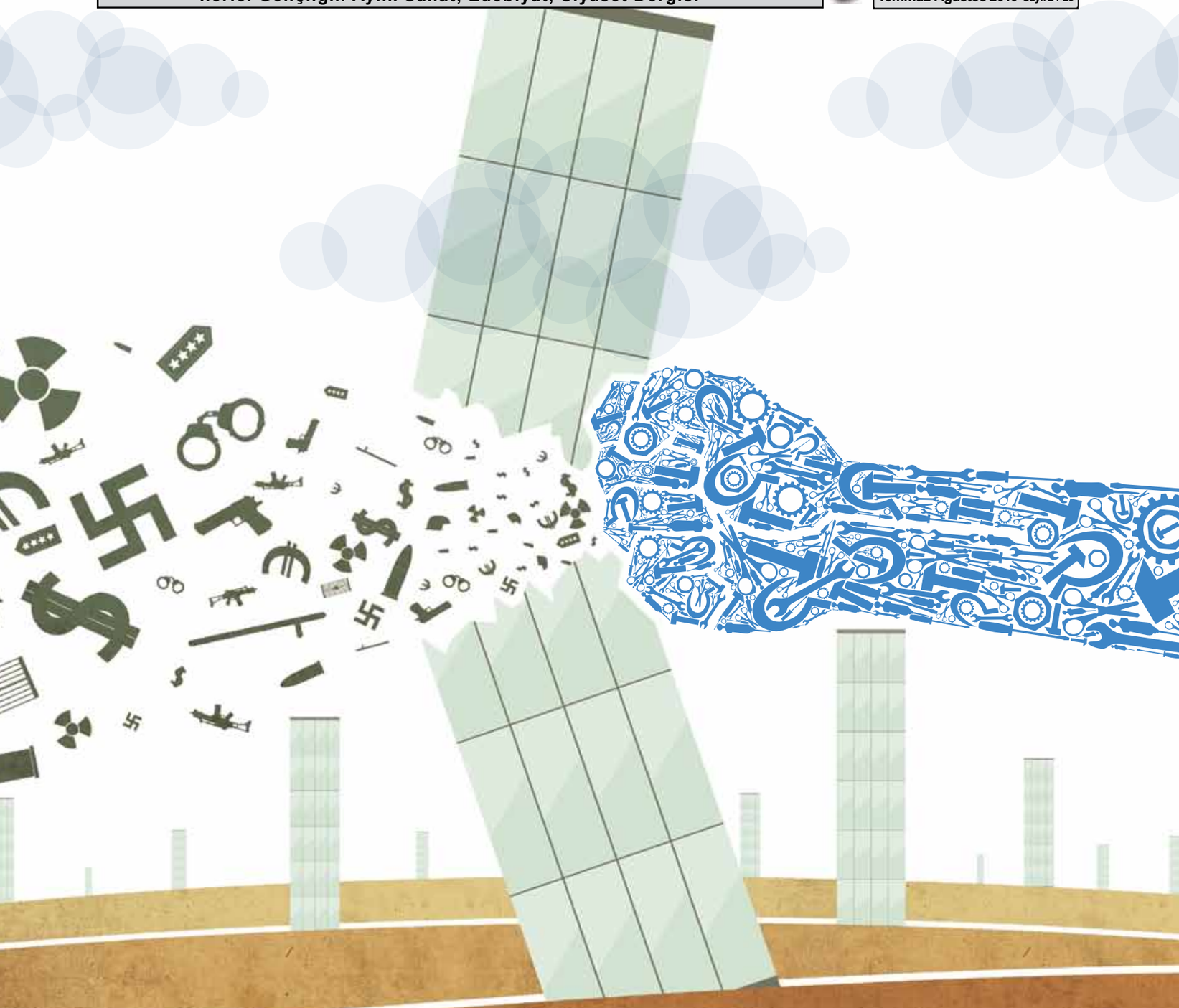

Emeğin yumruğu sermayeyi yenecek

2 TL. KDV Dahil ■ ISSN: 977-1303-7910-01 www.ilericigenclik.org

BU SAYIDA

2 Özgürlük, eşitlik ve demokrasi istiyoruz. Alacağız!

3 AKP'nin anayasa hamlesi bize ne anlatıyor?

5 Yardım gemilerine saldıran İSRAİL ve işbirlikçi AKP

6 İsrail'in yardım konvoyuna saldırısı protesto edildi

7 Kotlar beyazlıyor, hayatlar kararıyor

8 26 Mayıs "grevi" ve önümüzdeki süreç

9 26 Mayıs'ta emekçiler alanlarda

10 Özel eğitimin piyasalaştırılması

12 Güler Zere'yi sonsuzluğa uğurladık

13 Sovyet Devriminde 'sosyal güvenlik ve kadın'

15 Ankara Üniversitesi ilerici iletişim öğrencilerinden haber var!

16 Çocuklara özgürlük sosyalizmde!

17 İlerici Liseliler'den selam!

18 Taksim'i kazandık, dünyayı da kazanacağız!

21 1 Mayıs'a giderken, 1 Mayıs, 1 Mayıs'tan sonra: Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!

24 3. İlerici Gençlik Yaz Kampı

25 TÜM-İGD'den haberler

30 Dünyadan haberler

33 Variyola

35 Türküler, yüreğidir halkın!

36 Dillerimizde senin dizelerin, bayrağımızda umut, yürüyoruz güneşli ve güzel günler için!

37 Kitaplıktan

38 Dar alanda kısa paslaşmalar...

39 Teknopolitik

Özgürlük, eşitlik ve demokrasi istiyoruz. Alacağız!

Yirmi dördüncü sayımızla yine birlikteyiz, herkese merhaba. Gündem hızla ilerliyor ve artık gelen yazıları dergimize sığdıramaz olduk. Bu sayımızda da teknolojiden kültür sanata ülke ve dünya gündemini saran birçok konuya değineceğiz.

1 Mayıs 2010'un rüzgarı fırtına olacak!

Yıllardır Taksim Meydanı'nı emekçilere kapatmak için her yolu deneyenler 1 Mayıs'ta 2010'da fena bozguna uğradılar. 32 yıl sonra geleneği sürdürmenin verdiği haklı gururla bayrağımızı dostlarımızla birlikte Taksim'de dalgalandırmak heyecan vericiydi. Yıllar boyunca hatırlanacak tarihi 1 Mayıs'a ilişkin ayrıntılı yazı ve fotoğrafları sayfalarımızda bulabileceksiniz.

Yoğun ve yorucu bir dönemden geçtik. Birikimlerimizi paylaşmak, tartışmak ülkenin dört bir tarafına dağılmış dostlarımızla biraraya gelmek ve biraz da yorgunluğumuzu atmak için son iki yıldır olduğu gibi bu yıl da yaz kampı etkinliğimizde buluşacağız. Balıkesir'in Gönen ilçesinde Birleşik Metal-İş Sendikası Kemal Türkler Eğitim ve Tatil Sitesi'nde **23-26 Temmuz günleri arasında** gerçekleştireceğimiz yaz kampımıza tüm dostları bekliyoruz.

Irak işgalinin ilk günlerinde biz de pastada payımıza düşeni alalım diyen yıllar sonra da İsrail'in Lübnan'a saldırmasına asker yollayarak destek veren AKP hükümeti şimdi tüm bunlar olmamış gibi Ortadoğu halklarının temsilcisi rolünü üstlenmeye çalışıyor. Bir taraftan İsrail ile askeri antlaşmalara imza atarken diğer taraftan da ezilen halkların savunuculuğu rolünü üstüne almaya çalışan Tayyip, kendi ülkesindeki halkları, emekçileri, kadınları ve gençleri görmezlikten geliyor. Arsızlığın bu kadarı...

Burjuva basınında krizin bitmekte olduğu yaygarası yapılırken ülkemizdeki emekçilerin sesleri her geçen gün biraz daha gür çıkıyor. Kamunun halk adına yapması zorunlu olduğu işleri özelleştirerek nasıl rant haline getirdiği ve buna bağlı olarak halkın tüm kesimlerinin özelleştirme politikalarından nasıl etkilendiğini gözler önüne seren yazımızı ilerleyen sayfalarda bulabilirsiniz. Özel eğitim öğretmenleri çarktaki bozukluğun farkında ve bu gidişata dur diyor.

Yaşadığımız bu köhne düzen utançlarla dolu. Milyonlarca insanın bir hiç uğruna öldüğü, İkinci Dünya savaşının sona ermesinden 65 yıl geçti. Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun (DDGF) bu çağrısı hepimizin ortak çağrısıdır.

Sosyal adaletsizliklerden ilk etkilenen, yaşamın her alanında sömürüye maruz kalan kadınların, sosyal haklarına dair yazımıza bir önceki sayımızda yer vermiştik. Örnek alabileceğimiz Sovyet deneyimiyle yazımızın ikinci bölümünü bu sayımızda okuyabilirsiniz.

Birçok alanda olduğu gibi eğitimde de eşitsizlik hat safhada. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim isteyen, eleme sınavlarına dur diyen eleme sistemi mağdurları liseliler seslerini artık daha gür çıkarıyor.

Ülke gündemini bir süreden beri işgal eden önemli bir konu da AKP'nin anayasa değişiklikeri. Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilecekti edilmeyecekti derken, Mahkeme *"ne etliye ne sütlüye"* dedirten bir karara imza attı. Şimdi sıra 12 Eylül'de yapılacak olan referandumda. Sürecin emekçiler açısından ne anlama geldiğine ilişkin değerlendirmeyi sayfalarımızda okuyacaksınız.

Ayrıca dünyadan ve ülkeden haberler, ilerici liseli gençliğin düşünceleri, sanatın farklı renkleri, kitap tanıtımları sayfalarımızda bulabilecekleriniz arasında..

Başta da söylediğimiz gibi 1 Mayıs 2010'un yarattığı rüzgar elbet fırtınaya da dönecek. Ancak bunun için daha fazla çaba ve enerji harcayacağız. Haydi görev başına!

Dergi Yazı Kurulu
Ayşe Baziki
Fethiye Kabataş
İlkin Sarı
Şener Ataş
Tayibe Önel
Yetgül Karaçelik

Eytişim Basın Yayın Reklam Sanat Hizmetleri San. ve Tic Ltd. Şti. adına sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü: Onur BALCI
Adres: Sıraselviler Cd. Billurcu Sk. Ocaklı Han. No: 3/6 Beyoğlu/İstanbul
Telefon/Faks: (0212) 245 28 11 E-Posta: posta@ilericigenclik.org
ISSN: 977-1303-7910-01 / Baskı: Avcı Ofset/ Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi
No: 13 Topkapı - İstanbul/ Türü: Yerel Süreli Yayın
Hesap No: Onur Balcı, TC. Ziraat Bankası Beyoğlu Şubesi 0456 52122602 5001
IBAN: TR08 0001 0004 5652 1226 0250 01

Anayasa değişikliklerinde sona yaklaşılırken

AKP'nin anayasa hamlesi bize ne anlatıyor?

1982 Anayasası ya da nam-ı diğer: "Yamalı Bohça"

Türkiye gündemi uzun bir süreden beri anayasa tartışmalarına odaklanmış durumda. Aslında bu çok da yeni bir tartışma başlığı sayılmaz. Çünkü 12 Eylül diktatörlerinin yaptığı 1982 Anayasası'ndan bugüne Anayasa'da farklı dönemlerde pek çok değişiklik yapıldı. İlk değişiklik 1987'de gerçekleştirilirken 1995 yılında başlangıç bölümü bütünüyle yenilendi. 2001'e gelindiğinde tam 34 madde değiştirildi. AKP ise ilk olarak 2007'de bir değişiklik hamlesi yaptı. Cumhurbaşkanlığı seçiminde 367 milletvekili bulunmaması gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'nin seçimi iptal etmesinin ardından Cumhurbaşkanı'nın beş yıllık süreyle en fazla iki defa halk tarafından seçilmesini ve seçimlerin dört yılda bir yapılmasını içeren Anayasa değişikliği kabul edildi. En son 2008 yılında Anayasa'nın iki maddesini değiştirmeyi öngören ve kamuoyunda *"türban yasası"* olarak adlandırılan girişim ise Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararı ile rafa kaldırıldı. Bugün, hükümet ve yandaşı basın, 82 Anayasası'nı esaslı bir şekilde değiştirecek büyük bir değişiklik paketiyle karşı karşıya olduğumuzu iddia ediyor. Acaba gerçek böyle mi? İşkenceye sıfır tolerans derken diğer yandan gözaltı sürelerini dolaylı yollarla uzatan, sokak ortasında polis kurşunuyla infazların önünü açan, demokratik açılımdan bahsederken halkın oylarıyla seçilmiş Kürt belediye başkanlarını hapse atan, emekçilerin en doğal taleplerini -TEKEL örneğinde olduğu gibi- cop, gaz ve tazyikli suyla bastırmaya çalışan AKP hükümeti gerçekten bu sefer demokrasi getirecek mi? Maalesef görüntü pek öyle gözükmüyor. AKP yine bildiğimiz AKP. Ancak bu sefer hedef büyük lokma: Anayasa! Sözün kısası şimdi AKP hükümeti anti-demokratik seçim sistemi sonucunda fazladan elde ettiği parlamento gücüne dayanarak en temel yasayı yani Anayasayı değiştirme hamlesini yapmış vaziyette.

Anayasa Neden Bu Kadar Önemli?

Bilindiği gibi anayasalar kanunlar sıralamasında tüm kanunların üstünde yer almaktadır. Bütün yasaların ona tabi olduğu ve onunla uyumlu olması gerektiği kabul edilir. Kanunlar hiyerarşisinde bir de taraf olunan uluslararası anlaşmalar vardır. Onların ise anayasa dahil olmak üzere tüm ulusal yasalardan daha üstte olduğu varsayılır. Ne ilginç ki bizde Anayasa'nın 90. Maddesi ile açıkça düzenlenmiş olmasına rağmen bunların öyle çok da ulusal yasalardan önce uygulandığına tanık olunmaz. Örneğin insan hakları veya çalışma hayatıyla ilgili tüm dünyanın kabul ettiği çok sayıda norm ve sözleşme ülkemizde yok sayılmaktadır.

Uzun zamandan beri devletin kilit bazı kurumları ile hükümet arasında açıktan bir savaş yürüdüğü artık herkesin malumu. Gizli video çekimleri, yasadışı telefon dinlemeleri, gizli tanıklar, hukuksuz gözaltılar, tutuklamalar ve sayıları her gün artan yeni davalarla toz duman içinde giden kıyasıya bir savaş bu. Ne var ki bu savaşta AKP şu sıralar üstünlüğü ele geçirmiş gözükse de henüz hizaya getiremediği kimi güçlü kurumlar da var gibi. Anayasa Mahkemesi ve Hâkimler Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) bunlar arasında öne çıkanlar.

AKP'nin bugüne kadar çatışma içinde olduğu kurumları bir şekilde ele geçirmeyi ya da etkisizleştirmeyi başardığı biliniyor. YÖK bu konuda çok canlı ve yakın bir örnek. Hatırlanacaktır, bir zamanlar hükümetin çeşitli icraatlarına karşı ilk itiraz YÖK başkanlarından yükselir; etkili bazı üniversite rektörleri türban başta olmak üzere, Kemalist elit tarafından hayati önemde görülen kimi konularda sert bildiriler yayınlarlardı. Ancak konjonktür değişti. Laik-Amerikancı rektörlerin yerini dinci-Amerikancı rektörler almaya başladı. YÖK Başkanlığı'na Yusuf Ziya ÖZCAN'ın atanmasıyla birlikte hem adım adım üniversiteler *"daha emin rektörlere"* bırakıldı hem de YÖK hükümetin yüksek eğitim alanındaki taşeronu haline geldi. Askeri diktatörlüğün yarattığı vesayet rejiminin en uç temsilcilerinden olan Anayasa Mahkemesi ve Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu'da (HSYK) şimdi benzer akıbetle karşılaşmak üzereler. İşte anayasa değişikliklerinin önemi ve anlamı egemenler için tam da burada başlıyor. Kısaca: *"AKP, parlamento, hükümet, Cumhurbaşkanlığı, MİT, Emniyet, YÖK, TİB ve TRT'den sonra Genelkurmay'ı ve yüksek yargı organlarını ele geçirerek iktidarını kalıcılaştırma hesapları yapıyor. Önümüzdeki seçimleri kazanması hâlinde başkanlık sistemine geçerek muhalefeti bütünüyle etkisizleştirmeyi ve fiilen tek parti rejimi kurmayı hesaplıyor."(1)* TSK'nın başını çektiği anlaşılan geleneksel iktidar çevresi ise eldeki son kalelerini savunma telaşında.

Kemalistler ile onların yedeğinde bulunan ve akıl tutulmasından muzdarip kimi sol çevrelerden *"cumhuriyet elden gidiyor"* feryadı yükselirken; dinci gerici, tarikatçı ve onların yandaşı konumunda olan kimi *"post Marksist"*, liberal solcular da *"despotik cumhuriyetin yarattığı statükonun"* yıkılmakta olduğunu ilan edip erken kutlamalar düzenliyorlar. Sağından soluna kadar egemenler cumhuriyeti tartışırken rekor kıran işsizlik oranlarını, yine rekordan rekora koşan benzin, et ve temel gıda fiyatlarını, iflasın eşiğindeki sosyal güven(siz)lik sistemini, anti-demokratik yasa ve uygulamaları ne hikmetse dile getirmeyi bir türlü akıl edemiyorlar. Durum böyle olunca onca tantanayla milyonlarca vatandaşın önüne konulan anayasa paketinde o milyonların hakları ve gelecekleri lehine bir şey arayıp bulmak mümkün olamıyor. Var olduğu iddia edilen kimi ilerlemeler ise aslında çok başka anlamlara geliyor. Nasıl mı?

Madde Yeni, Kafa Eski:
Emekçiye Hak Yok!

AKP basınında değişikliklerle birlikte daha demokratikleşeceğimizin yanı sıra emekçilerin de uzun yıllardır talep ettiği kimi hakların tanınacağı işleniyor. Taslakta özellikle kamu emekçilerine yönelik olarak bazı düzenlemeler mevcut. Ancak bunların eskisini aratır cinsten değişiklikler olabileceğine yönelik de ciddi endişeler var: *"Taslakta memurlara toplu pazarlık hakkı tanınıyor, ancak grev yasağı tahkim sistemi ile bugünkü anayasada yasak olmamasından kaynaklanan esneklik de ortadan kaldırılıyor. Hukuk diliyle düzenleme olmayan bugünkü anayasa kapsamında yasal düzenleme ile toplu pazarlık yanında grev hakkı ve tahkim düzeni için çok daha esnek düzenleme olanağı var. AKP'nin taslağı anayasal düzenleme içeriği kazanırsa, tahkim sistemi ve grev hakkı için yasaklı düzen katılık, kesinlik kazanıyor. Verilmiş toplu pazarlık hakkı havada kalıyor...*

Masaya toplu pazarlık hakkı ile oturacak sendikalar için düzenlenecek yasanın ne kadar demokratik açılımlı olacağı bir yana, sonuçta uyuşmazlık uzlaştırma kuruluna gidiyor ve kurulun kararı kesin oluyorsa ne değişiyor ki... Anayasa taslak metni, üstüne üstlük toplu sözleşme kapsamı, istisnaları, yararlanacaklar, yararlanma şekli, usulü, emekliliğe yansıtılması düzenlemelerinin tümünün belirlenmesini çıkacak yasa ile uzlaştırma kuruluna bağlıyor ki... Ortada özgür bir toplu pazarlık düzeni ile kazanılacak haklar, ücret artışları ve bunların otomatik emekli maaşlarına yansıtılması olayı kalmıyor. Hem kamu çalışanları hem de emekliler tümüyle sanal bir rüyayla kandırılıyor..." (2)

Paket ağırlıklı olarak yargı alanının yeniden düzenlenmesine ilişkin olsa da paketin meşruiyetini arttırmak için eklendiği anlaşılan başka başlıklar da mevcut. Bunlardan çocuk hakları, kişisel verilerin korunması ve yurt dışına çıkış yasağının kapsamının daraltılması gibi düzenlemeler esaslı değişiklikler getirmediği gibi bir parmak bal çalmaktan öte anlam taşımıyor. Zira bu konularda zaten diğer yasalarla etkili düzenlemeler yapıp uygulamak hükümetin elinde. Diğer yandan kadın hakları anlamında ciddi bir ilerleme getirmeyen, eğitim hakkı ile kavramsal düzeyde dahi ilgilenmeyen, sosyal devlete atıf yapmayan, örgütlenme ve ifade özgürlüğü gibi temel hak ve özgürlüklerde tek bir ileri adım dahi içermeyen değişiklikler esasında 12 Eylül ile aynı zihniyetin ürünü.

Soldan sağa, TBMM eski başkanı Köksal Toptan, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç

Anayasa Mahkemesi Kararı ve Referandum

Son paketi daha öncekilerden ayıran en büyük özellik ise hiç kuşkusuz paketin kabul süreci olacak. CHP'nin başını çektiği parlamento içi muhalefetin değişikliklerin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne koştuğu günlerde, Yüksek Seçim Kurulu'nun halk oylamasını sonbahara bırakma kararı Anayasa Mahkemesi'nin yapacağı incelemeyi ve referandumu daha da tartışmalı hale getirdi. Tıpkı birkaç yıl önceki Cumhurbaşkanlığı seçiminde olduğu gibi Anayasa Mahkemesi'nin hükümetin pek de hoşuna gitmeyen kararlar alma ihtimali başta başbakan Erdoğan olmak üzere hükümeti oldukça kaygılandırmaktaydı. Ancak korktukları olmadı. Anayasa Mahkemesi iki maddede cümle bazında iptal kararı vermekle yetindi. Böylece paketin özellikle yargıyı yeniden şekillendirme amacı güden kritik maddeleri varlığını ve gücünü korumuş oldu. Sonucun Kılıçdaroğlu yönetiminde de halen milliyetçilikten ve TÜSİAD'çılıktan meded ummaya devam eden CHP'de büyük hayal kırıklığı yarattıını söylemeye gerek yok. AKP temsilcileri ise %60-%65'lik evet oyu alacakları bir referandum hayalinde. Beklentilerini haklı kılmak için canla başla çaba gösteren görsel ve yazılı basın ağlarına haklı bir güvenleri var. Tabii bu arada insan sormadan edemiyor. Anayasa değişikliklerini sevimli göstermek için "*biz darbe anayasasını değiştirmeye çalışıyoruz*" diyen başta Tayyip Erdoğan olmak üzere diğer hükümet temsilcileri acaba 1982 yılındaki oylamada "evet" oyu mu vermişlerdi yoksa "hayır" mı?

Dayatmayla demokrasi gelmez!

Darbeyi eleştirenler bugün yine darbecilerle aynı teknikleri kullanıyorlar. Anayasa Hukukunda *"plebisit"* denen bir kavram var. Vatandaşa gerekli alternatif seçim şansını sunmaksızın onun oyunu alan ve esasında son derece anti-demokratik olabilen bir halk oylaması biçimi.

Değişiklik paketinin ilk gününden itibaren yüksek sesle söylenen; maddelerin ayrılarak oylanması önerisi karşısında AKP'nin ve Cumhurbaşkanı Gül'ün gösterdiği direnç düşünülecek olduğunda AKP'nin referanduma gerçekten halkın fikrini sormak için değil de dayattığı maddeleri onlara onaylatıp: *"bakın halk da bizi destekliyor"* dedirtmek istediği çok açık bir şekilde ortaya çıkmakta.

AKP'nin son anayasa değişiklik hamlesi tıpkı kendinden önceki ANAP'lı, DYP'li, DSP'li, MHP'li hükümetlerin dönemlerindeki gibi piyasa ekonomisini, onun asıl sahipleri olan sermaye çevrelerini gözetiyor. Belki öncekilerden belirgin bir farkı var. Bu sefer önceliğin AKP iktidarının siyasi geleceğini ve iktidarını garanti altına alacak değişikliklerde olması.

Ne ölüme ne sıtmaya mahkum değiliz!

Mevcut anayasa paketi içeriğinde; insanca yaşam ve çalışma koşulları isteyen işçilere, etkin bir grev ve toplu sözleşme hakkı isteyen memurlara, sosyal devlet isteyen emeklilere, kimliğini ve geleceğini arayan milyonlarca Kürde, gerçek bir tarım reformu isteyen köylülere, her alanda tam eşitlik isteyen kadınlara, YÖK'süz, parasız, soruşturmasız bir üniversite isteyen öğrencilere, işsiz gençlere, ifade ve örgütlenme özgürlüğü isteyenlere, hem sendikal hem siyasal örgütlenmede barajlar kalksın diyenlere, sosyal güvenlikten yoksun, aç ve güvencesiz bırakılan milyonlara hiç bir vaat yok!

Sonuç olarak halkın kazanılmış haklarını geliştirmeyen, yeni haklar vaad etmeyen; sadece göstermelik birtakım makyajlardan ibaret olan bu paketin demokrasi ve özgürlükleri geliştireceğini beklemek ham bir hayalden başka bir şey değil. Ne CHP ve MHP'nin şoven piyasa düzenine ne de AKP'nin ılımlı islamcı piyasa düzenine mahkûm değiliz. Memleketin gerçek sahipleri olan milyonlarca emekçi kendi bağımsız politik hatlarını örüp seslerini birleştirmeyi başardığında vesayet rejimi aşılır, demokrasi ve özgürlükler gelişir. İşte bu yüzden 12 Eylül'de dayatılan kandırmacaya tıpkı 30 yıl önce nasıl *"HAYIR"* dediysek bu 12 Eylül'de de yine aynı şekilde diyelim. Ne ölüme ne sıtmaya razı olmayalım.

(1) AKP Üstünlüğü Ele Geçirdi, Ürün Sosyalist Dergi, 27. Sayı

(2) Şükran Soner, Cumhuriyet, 1 Nisan 2010

■ Murat NERGİZ

Yardım gemilerine saldıran İSRAİL ve işbirlikçi AKP

İsrail'in Gazze'ye yardım taşıyan gemilere saldırması ve silahsız yardım gönüllülerini öldürmesi Türkiye ile birlikte bütün dünya kamuoyunda yoğun tepkilere sahne oldu. Yıllardır Gazze şeridini insanlık dışı bir abluka altında tutan ve temel insanî ihtiyaçların bile Gazze'ye ulaşmasını önleyen İsrail Siyonizmi'nin, ablukayı etkisizleştirmek amacıyla yapılan barışçıl bir girişime silahla saldırması ve bir tek silahı dahi olmayan insanları öldürmesi Siyonist rejimin gücünü değil acizliğini göstermektedir. İsrail'in bu hamlesi Filistin'e ve daha da özel olarak dünyanın en büyük açık hava toplama kampına çevirdiği Gazze'ye desteği artırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Bu girişimi başından beri iç politikada kaybettiği itibarın kazanılmasına dönük bir araç olarak görüp bu temelde destekleyen AKP ise İsrail'in bu saldırısı ile iyice çamura saplandı. Ortadoğu halklarının "abisi olma", "Osmanlının torunları" söylemi, "büyük devlet" pozları ve *"van minüt"* çıkışlarıyla hazırlanan balonlar bir bir patladı. Gönüllü sivillerin Gazze'ye gitmesini destekleyen ancak gemilere binmek isteyen milletvekillerini de engelleyen AKP'nin ikiyüzlü tutumunu da yeri gelmişken belirtmiş olalım.

Üstte Davos'ta *"van minüt"* çıkışıyla Tayyip Erdoğan Şimon Peres'e karşı konuşuyor. Altta ise Abdullah Gül ve Peres'i el ele görüyoruz.

İcazetle "büyük devlet" olunmaz

Hükümetin tepkisi son derece yetersiz kaldı. Uluslararası kamuoyu nezdinde girişimlerin hepsi de beklenildiği gibi fos çıktı. Ne acilen toplantıya çağrılan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, ne kapısında üyelik için uğraşılan AB, ne de yıllardır üstün bir coşkuyla hizmet edilen NATO'dan bir kınama kararı bile çıkartılamadı. İsrail'in kuruluşundan bugüne yaptığı bütün zulümlere şu ya da bu şekilde ortak olmuş kuruluşlardan bir destek beklemek de son derece ironik bir durumdu zaten. Aciz ve şaşkın hükümetin kendisi İsrail ile her türlü ilişkiyi kesmek, İsrail'e karşı bir boykot ilan etmek gibi hamleleri yapmaktan çekinirken Batı'dan destek arayışına girişti. Ölenler ve yaralananlar da dahil olmak üzere gemide bulunan herkesin Türkiye'ye getirilmesi büyük bir başarı olarak sunulmaya çalışıldı. Bütün bu manevraların ve keskin söylemlerin hemen ardından hükümet kanadından; "Biz onlar gibi uluslararası hukuku çiğneyemeyiz.", "Sonuçta tanıdığımız ve varlığını kabul ettiğimiz bir devletle ilişkiler öyle kolay kolay kesilemez.", "Kendini bilmez birkaç kişinin aşırı tepkisiyle hareket edilemez." söylemleri gelmeye başladı.

AKP içeride kaybettiği itibarı dış politika hamleleri ile kazanmaya çalışırken halkların kardeşliğini, tutarlı bir Filistin dostluğunu ve barışa dayalı bağımsız bir dış politika anlayışını benimsemek yerine ABD'nin kendisine biçtiği misyon içerisinde hareket ediyor. Böylece Osmanlı sosuna bulanmış bir milliyetçilik propagandası yaratarak önümüzdeki dönemde kullanacağı bir seçim malzemesi yaratmaya çalışıyor.

Oysa gerçekler farklı. Ortada öyle büyük devlet falan yok. ABD, Afganistan'da bir türlü istediği düzeni kuramamış ve Irak'ta tam bir çamura saplanmışken Ortadoğu politikasında son çare olarak belirli alanlarda yumuşamak zorunda kalıyor. Buna uygun olarak da ABD adına bu yumuşama politikasını yürütecek bir müttefik arayışında.

İsrail'de de durum biraz farklı. İsrail, tarihinin en gerici-ırkçı hükümetine sahip ve Ortadoğu'daki ABD düşmanlığını körüklüyor. ABD, yeni Ortadoğu açılımı için İsrail'den bazı tavizler istiyor ve bu yüzden şu sıralar İsrail hükümeti ile arası biraz limonî. Hatta İsrail içerisinde de hükümetin meşruluğu son derece sorgulanır bir durumda.

İşte AKP bu atmosfer içinde kendine geniş bir hareket alanı bulmuş durumda. Yani öyle tam bir bağımsızlık politikası ya da Dışişleri Bakanı'nın dediği gibi küresel aktör olma durumları yok aslında. Fakat burada bir ayrıntıya da değinmemek olmaz. AKP'nin bazen iç politikanın, yani yaklaşan olası referandum ve seçimlerin baskısı ile kendisine çizilen sınırları hafiften zorladığı da oluyor. Ama İran olayında olduğu gibi bu sınırlara çarpıp tekrar içeri dönmek zorunda kalıyor.

İki yüzlülükle bir yere varılmaz

Bir yandan İsrail karşıtı görünmek bir yandan da İsrail'in Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü'ne (yaygın olarak bilinen İngilizce kısaltması ile OECD), hem de Filistin'in itirazına rağmen, alınmasını sağlamakla; Filistin halkından yanaymış gibi görünüp İsrail'in bir numaralı destekçisi ABD'nin müttefiki olmakla ve Filistin'deki insanlık dramının baş sorumlusu NATO üyeliğini sürdürmekle; Hamas'ı özgürlük hareketi olarak tanıyıp kendi ülkesinde Kürt halkını ezmek ve onların temsilcilerini terörist ilan etmekle bir yere varılamaz. Bu duruş ancak İsrail'i daha büyük saldırılar yapmak konusunda cesaretlendirir.

Bu riyakârlık kervanına hükümet dışında katılanları da unutmamak lâzım. Bugüne kadar her icraatında hükümeti destekleyenler de benzer bir tutum içindeler. Sırası geldi mi Müslümanlıkta ve Filistin dostluğunda ahkâm kesen gazetecilerin durumu da ibretlik. Hükümetin tepkilerini son derece yeterli bulanını mı ararsınız yoksa İsrail'le kalıcı bir düşmanlıktan kaçınmak gerekir diyenini mi? Gemidekileri ya da yardım kampanyasını üstü örtülü bir şekilde suçlayanlar bile var. Tabii bunların en cesuru Fettullah Gülen. Kendisi İsrail'in izni alınmadan böyle bir girişime kalkışmayı yanlış bulduğunu ve otoriteye baş kaldırmanın faydasız bir eylem olduğunu ABD basını aracılığıyla duyurdu.

Bir başka ikiyüzlüler grubu da kendilerini Osmanlı rüyalarına kaptıranlardı. Yıllarca Arap özgürlük hareketlerini "Türkleri arkadan vurmak" olarak niteleyip, "Hain Araplar" söylemi geliştirenlerin Filistin dostluğundan ne beklenir. Bu zihniyet, Filistin'in Siyonist efendilerinin yerine Turancı ya da Osmanlıcı efendilerin geçmesi dışında bir çözüme sahip mi acaba?

Türkiye, İsrail ile bütün ilişkilerini kesmelidir

Türkiye bütün bu ikiyüzlü politikalara acilen son vermeli ve İsrail ile bütün ilişkilerini kesmelidir. Türkiye ve İsrail'in kadim dostluğu boyunca imzalanan bütün askeri ve ticari anlaşmalar bir bir iptal edilmelidir. İsrail'e ihale edilmiş bütün askeri ve ticari işlere derhal son verilmelidir. İsrail ile diplomatik ilişkiler derhal kesilmeli, İsrail Büyükelçisi kovulmalıdır. İsrail mallarına ve şirketlerine yönelik olarak yaygın bir boykot başlatılmalıdır. Bütün bunlar sağlanmadan İsrail'e hak ettiği hiçbir cevap verilemez ve Filistin özgürlük mücadelesinin tutarlı bir destekçisi olunamaz.

■ Onur BALCI

İsrail'in yardım konvoyuna saldırısı protesto edildi

Siyonist İsrail ordusunun abluka altındaki Gazze şeridine insani yardım taşıyan 6 gemiye saldırması ve hiçbir silahı olmayan sivilleri katletmesi tüm Türkiye'de tepkilere neden oldu.

Konsolosluk önü eylem alanı oldu

31 Mayıs'ta, İstanbul sabah saatlerinden itibaren çeşitli kurum ve çevrelerin protesto gösterilerine sahne oldu. Saat 14.00'da Filistin İçin İsrail'e Boykot Girişimi Levent Metro durağında buluşarak İsrail Konsolosluğu'na yürüdü. TÜM-İGD'lilerin de katıldığı yürüyüş sırasında yolu tek taraflı olarak trafiğe kapatan girişim üyeleri ellerinde Filistin bayrakları taşıyarak İsrail'i ve timsah gözyaşları döken AKP hükümetini protesto eden sloganlar attılar. Konsolosluk önünde bir basın açıklaması gerçekleştiren ve çeşitli konuşmalar yapan girişim, daha sonra Levent Metro durağına doğru yürüyüşe geçti. Dönüşte de yolu trafiğe kapatarak ilerleyen girişimin eylemine halk da yoğun destek verdi.

Taksim: "Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz!"

KESK'in de çağrısıyla Gezi Parkı'nda toplanan kitle saat 18.30'da Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca İsrail'i protesto eden sloganlarla birlikte boykot çağrısı yükseltildi. İsrail ile her türlü ilişkinin kesilmesi çağrısında bulunuldu. Galatasaray Lisesi önüne daha önce gelen KESK'in eyleminin ardından Boykot Girişimi de bir basın açıklaması yaptı.

İnsani yardım gemilerine yapılan saldırı Ankara'da protesto edildi

31 Mayıs'ta Ankara'da İsrail'in saldırısını protesto etmek için, içerisinde TÜM-İGD'nin de bulunduğu ilerici, devrimci kurumlar tarafından YKM önünden Güvenpark'a bir yürüyüş düzenlendi. Basın metnini KESK Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü Fikret Aktağ okudu. Basın açıklamasında, İsrail'le ilişkilerin hemen kesilmesi talep edildi.

Beşiktaş'ta siyonist İsrail lanetlendi

1 Haziran'da Filistin İçin İsrail'e Karşı Boykot Girişimi'nin örgütlediği yürüyüşe TÜM-İGD'li gençler de katıldı. Dolmabahçe'den Başbakanlık Çalışma Ofisi'ne doğru yapılan yürüyüş ve basın açıklamasıyla Siyonist İsrail'in vahşeti lanetlendi.

Diren Filistin seninleyiz!

AKM önünde saat 18.30'da bir araya gelen ilerici, devrimci kurumlar 19.00'da Beşiktaş'a doğru "İsrail'le tüm ikili ilişkiler kesilsin" yazılı pankartı taşıyarak yürüyüşe geçtiler. "Katil İsrail Filistin'den defol!", "Katil İsrail Elrom'u unutma!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Elçi sınırdışı edilsin ilişkiler kesilsin!", "Diren Filistin seninleyiz!" sloganları eşliğinde Beşiktaş Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması yapıldı.

Yapılan basın açıklamasında bunun İsrail için bir ilk olmadığı daha önce de İsrail'in kanlı yüzünün El Nakba'dan, Sabra ve Şatila'dan, Lübnan'dan ve Gazze'den bilindiği belirtildi. İsrail'e karşı herhangi bir yaptırım uygulanmadığı ve Türkiye'nin, ABD ile olan ittifakı nedeniyle bu katliamların hız kazanarak devam edeceğinin altı çizilerek İsrail'in yardımların Gazze'ye ulaşmasının önündeki engelleri kaldırması gerektiği vurgulandı.

Ankara: "İnsani yardım gemilerine yapılan saldırı insanlık dışıdır!"

İsrail'in saldırısı Ankara'da İsrail Büyükelçiliği'nin önüne siyah çelenk bırakma eylemi ile 1 Haziran'da protesto edildi.

Uğur Mumcu Caddesi'nde toplanan içerisinde TÜM-İGD'nin de bulunduğu ilerici, devrimci kurumlar, saat 18.15'te İsrail Büyükelçiliği'ne doğru yürüyüşe geçti. İsrail Büyükelçiliği önündeki polis barikatı önünde kurumlar adına basın metnini Fikret Aslan okudu. Açıklamada "Bu insanlık dışı saldırıya karşı verilecek en anlamlı yanıt, İsrail 'in Filistin topraklarını terk etmesidir. İsrail işgale son vererek, Filistin topraklarından çıkmalıdır. Ayrıca İsrail, Ortadoğu halkları başta olmak üzere dünya için de büyük bir tehdittir. Biz bu tehditle yaşamak istemiyoruz. İşte o yüzden 'Katil İsrail Ortadoğu'dan Defol' diye haykırıyoruz" denildi.

Filistin İçin İsrail'e Karşı Boykot Girişimi Taksim'de eylemdeydi

Filistin İçin İsrail'e Karşı Boykot Girişimi, İsrail'in insani yardım gemilerine yaptığı kanlı saldırıları protesto etmek için 5 Haziran'da bir eylem daha gerçekleştirdi. TÜM-İGD'nin

de katıldığı eylemde Tünel'den Taksim Tramvay Durağı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Türkiye halklarının tepkisini toplayan saldırıların ardından Siyonist İsrail'e öfkenin büyüdüğüne bir kanıt da İstiklal Caddesi'ndeki insanların eyleme desteği oldu. Saat 19.00'da başlayan yürüyüş boyunca sloganlar ve destekçi alkışlar susmadı.

Dünya haykırıyor: "İsrail'e boykot, Filistin'e özgürlük!"

Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleşen basın açıklamasına Filistin İçin İsrail'e Karşı Boykot Girişimi örgütleyicisi ve Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği yönetim kurulu üyesi, mülteci Filistinliler'den Nicola Sa'afin ve İngiltere'den İsrail'i boykot yanlısı Yahudiler adına Mike Cushman destek verdi.

Sa'afin, mücadelenin hep birlikte yapılacağını, zafere hep birlikte yürüneceğini ve hep yan yana omuz omuza olmanın önemini vurguladı. 'Değerli yoldaşlarım' dediği Türkiye halklarını, Irak'ı, Lübnan'ı, Gazze'yi selamladı.

Cushman ise, "Bütün Yahudiler İsrail yanlısı değildirler! Evet, biz insanlıkla birleşmek isteyen Yahudileriz." dedi. Filistinli kardeşlerimiz için yapmamız gereken şeyin İsrail ürünlerini almamak, İsrail'i boykot etmek olduğunu belirten Cushman, "Viva, viva, Palestine" (Yaşasın Filistin) ve "From the river to the sea, Palestine will be free!" (Nehirden denize kadar Filistin özgür olacak!) sloganlarını attı.

Kotlar beyazlıyor, hayatlar kararıyor

Küçükken sokakta oynarken kot pantolonlarımızın paçaları, cepleri kum olurdu. Annelerimiz azarlardı "Ne bu böyle iki kilo kum getirmişsin eve" diye ya, yine inadına gider inşaat kumlarında, çamurlu sokaklarda oynardık. En fazla bir iki kötekti kot ve kumun bir araya gelmesinden doğacak sonuç. Kotla kum bir araya gelince insan öldürür müydü hiç? Kot, kum... Kot, kum...

Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'ndayız. Sürekli oturuyor, ayakta duramıyorlar. Gencecik çoğu, 20-25 yaşlarında. İncecikler bir de. Büyük gözleri etsiz yüzlerine sonradan eklenmiş gibi duruyor. Az gülüyorlar. Nasıl gülsünler… Slogan sesleriyle öksürük seslerinin bu denli karıştığı yegane eylem olmalı bu. Öksürürken birbirlerine bakıyorlar. "Acaba?" sorusu var gözlerinde. Ölüyorlar… Sırayla ölüyorlar. Hayır hayır, para kazanmak için değil, para kazandırmak için ölüyorlar. Ayağımdaki taşlanmış kotu üretirken hasta olmuş mudur ki işçilerden biri? Ya öldüyse... Bile bile giyebilir mi insan artık bunu? Bir işçinin cansız bedenini nasıl geçirir insan bacaklarından, nasıl giyer de üstüne oturur ölü işçilerin?

İleride sık öksüren işçilerden biri dikkatimizi çekiyor. Yanına oturuyoruz. Mehmet abi 1997 yılında 110 lira maaşla İstanbul'da kot taşlama işinde çalışmaya başlamış. 2007 yılında hastalığı sebebiyle ayrılırken, maaşı 590 liraymış. 10 yıl boyunca yalnızca 3 yıl sigortamı yaptılar diyor Mehmet abi. 2006 yılında silikozis hastası olduğu ortaya çıkıyor ve bu andan itibaren hayatı değişiyor. Çalışamamaya başlıyor, sonrasında bir dönem makineye bağlı yaşıyor. Şimdi ise günde 16 tane ilaç alıyormuş. Arkadaşımız soruyor: "İşe girerken böyle bir riskin olduğundan hiç bahsetmediler mi?", Mehmet abinin gözlerinden yaşlar iniyor: "İnsan üç kuruş için bile bile ölüme gider mi hiç? Bahsetmediler tabi ya. Öleceğim ben. Sıramızı bekliyoruz." Bizim de gözlerimiz doluyor. Bu nasıl bir direniş diyoruz kendi kendimize. Şimdiye kadar ekmek istedik, özgürlük istedik evet iş istedik… Bu nasıl bir direniş? Sadece ölmek istemiyorlar burda.

Sonra Mehmet abi çalışma şartlarını, kumdan korunmak için 2-3 hafta boyunca kullandıkları 25 kuruşluk bez maskeleri anlatıyor. Ne yapsındı bez maske. Ayaklarına giydikleri 5 kat çorabın birinci katından bile kum çıkar diyor. Havalandırmayı da patron kapattırırmış. Havada uçuşan kumlar havalandırma yoluyla ziyan olmasın diye. İşçilerin ağzını burnunu da kapatsaydınız, ciğere giden kumlara yazık olmuştur…Bunlar insansa biz neyiz? Biz miyiz garip olan? Unutur mu bu yürekler sizi? Kazımaz mı belleklerine en silinmeyeninden? Sormaz mı bunların hesabını? Hasta babasının yanında "Artık ölmek istemiyoruz" diyen Elif çocuğu, eşine baktıkça ağlayan Kader ablayı, belki de son kez gördüğümüz Mehmet abiyi unutur mu bu yürekler ha? Yok yook... Öyle kolay değil kurtulmak. Davaymış, az tazminatmış, öyle kolay değil. Görüşeceğiz, görüşeceğiz...

Kotları beyazlatmak için kotların üzerine püskürtülen kumlar; işçilerin ciğerlerine doluyor. Ciğere giren kuma, bağışıklık sistemi tepki veriyor; akciğerlerde fibrozis denen bir çeşit katılaşmaya neden oluyor.* Bu kez de ciğer oksijen alamıyor. Bu hastalığın adı silikozis. Tedavi olamıyorlar mı derseniz, hastalığın tedavisi yok. Bu nedenle de kısa sürede ölümle sonuçlanıyor. Kot kumlama işi, Türkiye'de yasaklanmış olmasına rağmen, gerekli denetimler yapılmadığı için halen pek çok firma bu yöntemle kotları beyazlatıyor. Türkiye'de 5000 civarında silikozis hastası işçi bulunduğu tahmin ediliyor.** Kot kumlama işçileri Abdi İpekçi Parkı'nda geçirdikleri üç gün boyunca taleplerini meclise, kamuoyuna ileterek Ankara'dan ayrıldılar. Hoşçakalın kot kumlama işçileri, biz burdayız. Umarız tekrar görüşürüz, ancak bu kez mutlu haberlerle. Sağlıcakla!

** **http://www.kotiscileri.org**

■ Ankaralı İlerici Gençler

26 Mayıs "grevi" ve önümüzdeki süreç

Hepimizin her aşamasını yakından izlediği ve izlemekle de kalmayıp her aşamasına ayrı ayrı katkı koyduğu TEKEL işçilerinin direnişindeki kritik noktalardan biri olan, konfederasyonların 22 Şubat 2010 günü açıkladıkları takvimle yapacaklarını duyurdukları, 26 Mayıs genel grevi "hedefinden uzaklaşmış" bir eylem oldu. Genel olarak beklenenin çok altında bir etki yaratan eylem yine de TEKEL işçilerinin kolay kolay mücadeleyi bırakmayacaklarını göstermesi bakımından anlamlıydı.

26 Mayıs'a gelirken

Hatırlanacağı üzere TEKEL işçileri Ankara'nın Sakarya Caddesi'ndeki "çadırkent" direnişlerine 78. gününde (2 Mart 2010) Tek Gıda-İş Sendikası'nın aldığı "mola" kararıyla son vermişlerdi. Karar, direnişin 77. gününde (1 Mart 2010) Danıştay'ın 4C'ye geçiş için hükümetin dayattığı sürenin yürütmesini durdurması üzerine alınmıştı.

Böylece işçiler ve sendikaları Tek Gıda-İş ile hükümet arasında mücadelenin sürdüğü bir denge durumu oluşmuştu. Hükümet elindeki tüm baskı aygıtları ve medya gücüne rağmen TEKEL işçilerini 4C'ye geçirememiş, direnişi tamamen ezememişti. İşçiler ise 4C tehlikesini tamamen ortadan kaldıramamış ama zaman kazanmışlardı. TEKEL işçileri en yakın tarih olarak 1 Nisan gününde TÜRK-İŞ önünde yapmayı planladıkları bir günlük oturma eyleminde buluşmak üzere Ankara'dan ayrılmışlardı.

1 Nisan günü Ankara'ya gelen TEKEL işçileri ve onlara destek olan sınıf kardeşleri ve emek dostlarına hükümet, polis aracılığıyla yoğun bir şekilde saldırdı. Faşizm koşullarını aratmayan baskılar ve Sakarya Caddesi ile çevresinin polis tarafından ablukaya alınması sonucunda işçiler ancak Sakarya Meydanı'nda basın açıklaması yapabildi, işçiler kendi evlerine, TÜRK-İŞ genel merkezinin önüne alınmadı. Eylem boyunca TÜRK-İŞ genel merkezinin sessizliği de dikkatlerden kaçmamıştı. Sonuç olarak TEKEL işçilerinin ve emek dostlarının 78 günlük mücadelesi bir eylem takvimiyle sonlandırıldı. 26 Mayıs'ta genel grev yapılması kararlaştırıldı. Yaklaşan 1 Mayıs'ın da bu genel grevin bir kaldıracı olacağı öngörüldü. Ayrıca; 3 Haziran'da üç, 4 Temmuz'da dört günlüğüne, taleplerin kabul edilmemesi halinde de Ağustos'ta süresiz eylem kararı alındı.

Fakat bir yandan da sürecin en başından itibaren sendika yönetimlerinin bürokratik, eylemden uzak tutumları; kendi güçlerine ve sınıfın gücüne güvensizlikteki ısrarları; kavgayı adliye koridorlarına sıkıştırma eğilimleri ile işçilerin kurtuluşu eylemde, grevde gören eğilimleri; emek dostlarının ve öncü işçilerin sendika yönetimleri daha eylemci bir çizgiye çekme mücadelesi arasındaki gerilim giderek yükselmeye başladı. Neticede 1 Mayıs günü kürsünün TEKEL işçileri tarafından işgal edilmesi ve TÜRK-İŞ genel başkanı Mustafa Kumlu'nun konuşturulmaması bu gerilimin belki de en yüksek aşaması olarak yorumlanabilir. Bu tepkilere rağmen konfederasyon yöneticilerinin tabandan gelen güçlü eylem baskısının gerektirdiği çalışmaları bir türlü örgütlememesi ve kendi aldıkları kararı çiğnemesi aynı zamanda işçiler gözündeki meşruiyetlerini de yitirmeleri anlamını taşıdı. Bir grup işçinin genel grev kararını işlevsiz hale getiren sendika yönetimlerini protesto etmek için TÜRK-İŞ'in İstanbul Gümüşsuyu'ndaki 1. Bölge Temsilciliği'ni eylem alanına dönüştürerek açlık grevine başlamaları ve buna tepki olarak Türkiye genelinde benzer eylemlerin yapılması ise artık sendika yönetimleri ile işçiler arasındaki gerilimin kopma noktasına geldiğinin bir işaretiydi.

26 Mayıs kararı neler anlattı

Olayları hatırlatmak bağlamındaki bu genel aktarımdan sonra 26 Mayıs'ta genel grev yapılması kararının hangi şartlarda ve nasıl alındığına biraz daha yakından bakmamızda yarar var. 26 Mayıs kararı 17 Ocak'ta Ankara'da yapılan 70 bin kişilik miting ve 4 Şubat'ta genel grev kararı alınmasına rağmen ancak genel eylem düzeyinde gerçekleştirilen eylemlerin üstüne alınan bir karardı. Kararın 22 Şubat'ta alındığını da hatırlarsak bu kararla, kendilerini yükselişe geçen eylemler ve hükümetin geri adım atmayan tutumu arasında sıkışmış bulan sendika yöneticilerinin, eylemleri yükseltme anlayışı yerine zaman kazanarak uzlaşma yöntemini tercih ettiklerini söyleyebiliriz.

Kararın alınmasından önceki günlerde Tek Gıda-İş Sendikası'nın TÜRK-İŞ genel merkezi tarafından adım adım yalnız bırakıldığını, kararın alınmasından bir gün sonra (23 Şubat) Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel'in TÜRK-İŞ genel sekreterliği görevinden istifa ettiğini de hatırlatmakta yarar var. Nitekim 1 ve 2 Nisan günlerinde gerçekleştirilen Ankara eyleminde TÜRK-İŞ yönetiminin büyük bir sessizlikle Tek Gıda-İş Sendikası'nı yalnız bıraktığını gördük. Bu dışlanmaya karşın KESK ve DİSK yönetiminin Tek Gıda-İş'i desteklediğini, ancak bu desteğin de sembolik olduğunu belirtelim. Bu durum hem Tek Gıda-İş yönetimini hem de TEKEL işçisini olumsuz olarak etkiledi, etkiliyor. Bu süreçte sendikayı ve işçileri her zaman destekleyen, eylem çizgisini daha da ilerilere taşımaya gayret edenler ise ilericiler, devrimciler, sosyalistler, komünistler oldu.

İki eğilimin mücadelesi

Eylemlerin daha da yükselmesi gereken bir dönemde üç ay sonraya bir genel grev yapma kararı alınması sendikal hareket içindeki eylemden uzak bürokratik anlayışın belirleyici olduğu bir andı. Fakat hayat masa başındaki kararlarla değiştirilemez. TEKEL eylemlerinin başından itibaren buna benzer eylem kararları ya da eylemsizlik hallerini işçilerin ve emek dostlarının nasıl aştıklarını ya da eylemin içini planlanandan daha farklı biçimlerde nasıl doldurabildiklerini hatırlamakta yarar var. Buna en iyi iki örnek ise 17 Ocak'ta yapılan ve açık bir genel grev baskısına dönüşen Ankara mitingi ile 26 Mayıs'ın gerçek bir genel grev olması için bir baskıya dönüşen 1 Mayıs gösterileridir.

TEKEL eylemleri gösterdi ki en bürokratik sendika yönetimleri bile tabanın baskısı ile harekete geçmek zorunda kalabiliyorlar. Bir kısmı göstermelik bir hareketlenmeye girse bile bu onları, ileride kendi tabanlarındaki eylem baskısına daha açık hale getiriyor. Başından beri işçilerin taleplerine en açık duran ve onları büyük bir oranda destekleyen ise TEKEL işçilerinin kendi sendikası olan Tek Gıda-İş'ti. Tek Gıda-İş yönetimi işçilerin beklediği bir sendikal liderliği tamamen ortaya koyamasa da, yer yer süreci geri götürecek kararlara imza atsa da tabanın etkisine en açık sendika olarak işaret edilebilir. Tek Gıda-İş yönetimi bu durumu yüzünden TÜRK-İŞ tarafından terk edildi ve bu gerilim Mustafa Türkel'i TÜRK-İŞ genel sekreterliğinden istifa ettirdi.

Konfederasyonlar bağlamında TEKEL işçilerine en yakın duruşu ise KESK gösterebildi. Onun bir adım arkasından ise DİSK geldi. Fakat bu iki konfederasyon da eylemlerin bütününde ve 26 Mayıs sürecinde eylemi taşıyacak, en azından elinden geleni yaptığına ikna edebilecek bir hareketlilik göstermekten uzak kaldılar. DİSK 26 Mayıs eyleminde doğru dürüst sokağa bile çıkmadı. Bir saatlik iş bırakma eylemi ve bölgesel basın açıklamaları ile yetindi. KESK ise genel grev kararının arkasında sembolik olarak da olsa durabilen tek konfederasyon olarak yerellerde eylemler düzenledi. Hak-İş ve Memur-Sen namus belasına eylemlere katılma kararları alırken buldukları ilk fırsatta eylemlerden sıvışarak ordu bozan misyonunu üstlendiler. Kamu-Sen de benzer bir tutum içerisine girdi.

Başından beri TEKEL işçilerini bir gün bile yalnız bırakmayan ilerici, devrimci, sosyalist ve komünist kurumların moral etkisi sendika merkezlerini yönlendirecek bir noktaya ulaşamadı. İşçilerle ve sendikal hareketle bağlarının zayıflığı ve bu bağların kurulabilmesinin önemi ortaya çıkmış oldu. Bizlerin işçi sınıfıyla, onların en yaygın örgütleri sendikalarla canlı bağlar kurabilme, sendikal hareketi etkileyebilme görevi can yakıcı bir şekilde önümüzde duruyor.

Sonuç olarak

İlk başta da belirttiğimiz gibi TEKEL işçilerinin direnişi aslında kendi sendikalarının bile tutumunun çok üzerinde oldu, bu durum karşısında hazırlıksız olan sendika yöneticileri süreci geçiştirmek, eylem takvimini aylara yayarak oluşan havayı yumuşatmak amacıyla uzunca bir eylem takvimi çıkardılar işçilerin önüne. 1-2 Nisan'da yaşanan kısmen olumlu direniş 1 Mayıs'ta yükseldi, ancak bu süreç 26 Mayıs genel grev kararının uygulanması sırasında sekteye uğradı, genel grev kararı 1 saatlik iş bırakma eylemlerine dönüştürüldü, 3 Haziran'da 3 günlük eylem kararı ise hiç uygulanmadı, işin kötüsü bu kararı alan sendika yöneticileri de sus pus oldular, eylemin neden yapılmadığı konusunda henüz herhangi bir açıklama olmadı. Süreç 26 Mayıs'tan da daha geriye gitti.

Önümüzde ise 4 Temmuz'da 4 günlük direniş ve Ağustos'ta da süresiz eylem kararları var. Bu eylemlerin başarıya ulaşması elbette başta TEKEL işçilerinin direnişi ile olacaktır. Sendika yönetimleri ya işçiden yana çizgiyi benimseyecekler ya da yerlerini daha mücadeleci işçilere terk edecekler. İlericilerin, devrimcilerin, sosyalist ve komünistlerin bu aşamada dışarıdan bir dille yapılan eleştirilerden kaçınması; sendikalar ve sendika yöneticileri arasındaki nüansları dikkate alan bir yerden, sendikaları daha eylemci bir çizgiye çekme ve yönetimleri sınıf bilinciyle donanmış işçilerden oluşturma mücadelesine katkı koyabilmeleri gerekir. TEKEL işçisinin ve direnişteki tüm işçilerin kaderini bu iki eğilim arasındaki mücadele belirleyecek gibi duruyor.

Not: Yazı 4 Temmuz'dan önce yazılmıştır.

26 Mayıs'ta emekçiler alanlarda

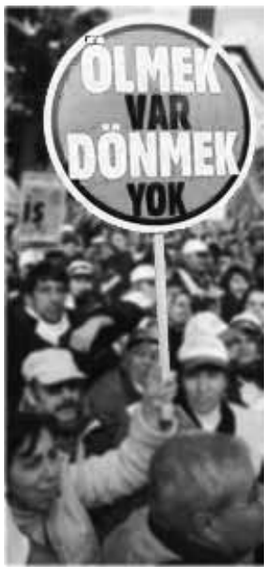

Sendika konfederasyonlarının 22 Şubat'ta aldıkları 26 Mayıs Genel Grevi kararı sendikaların grevin gereklerini yerine getirecek bir örgütlenmeye girişmemeleri ile birlikte yine sendikalar tarafından genel eyleme döndürüldü. Eylemlere, sendikaların hareketsiz kalmak ısrarına rağmen sokaklara dökülmekte ısrar edenler damgasını vurdu.

İstanbul

KESK'e bağlı sendikalar Çapa'dan Beyazıt'a yürüdü. DİSK Şişli Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi, örgütlü bulunduğu çalışma alanlarında bildiri okudu. Deri-İş üyeleri Tuzla Organize Sanayi'de bir saat iş bıraktı. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde iş bırakıldı; buradaki eyleme SES, Dev Sağlık-İş, istanbul Tabip Odası ve Bilgi Üniversitesi emekçileri katıldı.

Taksim ve Gümüşsuyu'nda gerçekleşen eyleme TEKEL, Esenyurt Belediyesi, UPS, İSKİ, İtfaiye, ATV-Sabah, TÜBİTAK, atık kağıt işçileriyle birlikte TÜRK-İŞ İstanbul şubeleri ve birçok ilerici,devrimci kurum katıldı. TÜM-İGD saat 11.00'da Galatasaray'dan İşten Atmak Yasaklansın Platformu ile birlikte bir yürüyüş gerçekleştirerek AKM önüne geldi. Saat 12.30 civarı Gümüssuyu Caddesi üzerinde başlayan yürüyüşle sloganlar eşliğinde TÜRK-İŞ Temsilciliği önüne gelindi. Yol trafiğe kapatıldı. TÜRK-İŞ Temsilciliği önünde gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından kortejler Taksim'e geri yürüdü. AKM önünde bir süre daha devam eden eylem sloganlarla sona erdi.

İzmir

İzmir'de DİSK ve KESK'in çağrısıyla bir araya gelen işçi ve emekçiler saat 10.00'da Basmane Meydanı'nda toplanmaya başlayarak saat 11.00'da İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne (İBB) doğru yürüyüşe geçti. İBB önünde yapılan konuşmalarla Tüm-Bel-Sen ile toplu sözleşmeden kaçan İBB başkanı CHP'li Aziz Kocaoğlu protesto edildi.

Ankara

Ankara'da konfederasyonların kararına rağmen iş bırakan işçi ve emekçiler Çankaya Belediyesi önünden toplanarak saat 11.00'da Ziya Gökalp Caddesi'ne yürüyüşe geçti.

DİSK, KESK ve aralarında TÜM-İGD'nin de bulunduğu kurumların da katıldığı eylemde Ziya Gökalp Caddesi'ne gelindiğinde Eğitim Sen 2 No'lu Şube'nin bürolarından eylem alanına yürüyüşünün polis tarafından engellendiği öğrenildi. Bunun üzerine yapılacak olan basın açıklamasının Eğitim Sen 2 No'lu şubenin yürüyüşüne izin verilmeden yapılmayacağı açıklandı ve beklenmeye başlandı. Eğitim Sen 2 No'lu şubenin eylem alanına gelmesiyle basın açıklaması okundu ve eylem sona erdi.

İlef Öğrencileri Dayanışma Topluluğu da eylemdeydi. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ndeki İlef Öğrencileri Dayanışma Topluluğu da bir hafta önceden hazırlığa başlayarak, astıkları afişlerle ve dağıttıkları bildirilerle İletişim Fakültesi'ndeki bütün öğrencileri, öğretim görevlilerini ders boykotuna, çalışanları greve destek olmaya çağırdı. Eylem günü ise saat 11.00'da fakülte önünde toplanan öğrenciler Çankaya Belediyesi'nin önüne gelerek pankartlarıyla yürüyüşlerine başladı.

Özel eğitimin piyasalaştırılması

Özel eğitim: Bedensel, zihinsel, sosyal ve duygusal özellikleri bakımından akranlarından farklı özellikleri olan çocuklara özel olarak yetiştirilmiş personel ve özel olarak düzenlenmiş çevrede verilen eğitim hizmetleridir. Yani normal eğitimden yararlanamayan çocukların, özel gereksinime (özel eğitime) ihtiyacı olan bireylerin destek eğitimi almasıdır. Bedensel engelliler; iskelet, sinir sistemi, kas ve eklemlerindeki özürlerinden dolayı normal eğitim-öğretim çalışmalarından yeterince yararlanamayan çocuklardır. Zihinsel engelli, gelişim süreci içinde zihinsel yeteneklerde gerilik ve uyumsal davranışlarda yetersizlik gösterme durumudur. Yani zihinsel geriliktir. Zihin engelli kişiler yavaş öğrenir ve öğrenme kapasiteleri sınırlıdır. Günlük yaşamın gerekleriyle baş etmekte, başkalarının davranışlarını doğru yorumlamakta ve kendilerinden beklenen sosyal sorumlulukları göstermekte zorluk çekerler. Bağımsız hareket etmekte ve arkadaşlık kurmada da zorlanırlar.

Bütün çocukların eğitiminde olduğu gibi engelli çocukların eğitiminde de, onların ileride başkalarına bağımlı olmadan yaşamlarını sürdürmeleri, kendi kendilerine yeterli duruma gelmeleri ve toplumla bütünleşmeleri amaçlanır. Bu amaca ulaşılması, bireyin bireysel farklılıkları ile yapabildikleri dikkate alınarak eğitim gereksinimlerinin belirlenmesi ve gereksinimlerine uygun eğitim ortamlarının sunulmasıyla mümkün olur. Bu eğitimler, ülkemizde örgün eğitimin verildiği okulların özel alt sınıflarında, kaynaştırma sınıflarında, kaynak odalarda ve Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezleri'nde verilen özel eğitim hizmetleridir.

Türkiye'de yaşamını engelli olarak sürdürenler

Yaşamını engelli olarak sürdürenlerin sayısı, dünyada 600 milyon, Türkiye'de ise 8 milyon 437 bin 937'dir. Türkiye'de engelli nüfusun toplam nüfus içindeki oranı yüzde 12.29. Yaklaşık 8,5 milyon engelliden 7 milyonu okuryazar değil, ya da ancak okuryazar veya ilkokul mezunudur. Toplam engelli nüfusunun 51,8'i 34 yaşının altında. Engellilerin yüzde 78'i işgücüne dahil değil. İşgücüne dahil olan yüzde 22'lik grubun ise sadece yüzde 20'si istihdam ediliyor. Dolayısıyla 8 milyon 431 bin 937 olan engelli nüfustan sadece 371 bin kişi istihdam ediliyor. Engellilerin yüzde 47'si engelinden dolayı herhangi bir tedavi hizmeti alamıyor. Engellilerin ortalama yüzde 50'sinin sosyal güvencesi bulunmuyor. Engellilerin yüzde 59'u erkek, yüzde 41'i kadındır. Engellilerin en yüksek oranda bulunduğu bölge yüzde 22,7 ile Marmara Bölgesi. Ardından yüzde 17,3 ile İç Anadolu, yüzde 14,9 ile Karadeniz, yüzde 13,1 ile Ege, yüzde 13 ile Akdeniz, yüzde 10,1 ile Güneydoğu Anadolu, yüzde 8,8 ile Doğu Anadolu Bölgesi geliyor. Engellilerin yüzde 32,2 si hiç evlenmemiş. Ortalama yüzde 7'sinin ikinci bir engeli daha bulunuyor.

Doğuştan engelli olanların oranı kırda kente oranla daha yüksek. Bunun nedeni beslenme eksikliği, yetersiz beslenme (beslenememe), uyarıcı eksikliğidir. Yani, yoksulluk bu bireylerin engelli olmasının nedenleri arasındadır. Aile yapısının çocuk yetiştirmedeki yetersizlikleri, kır toplumu olma özelliğini koruyan kesimlerin fazla olması, şehirlerdeki varoşların kır kültürünün şehir merkezlerine uygun imkanlara ulaşmaması eğitimcilerin yeterli desteği verememesi gibi nedenlerdir.

Özel eğitim hizmeti nasıl yaygınlaştı?

Ülke genelinde engellilerin daha görünür hale gelmeleri, özel eğitim alanında ihtiyaçların artmasına neden oldu. Özel eğitim hizmetlerini daha etkin ve yaygın olarak yürütebilmek amacıyla, 30 Nisan 1992 tarih ve 3797 sayılı kanunla Özel Eğitim Rehberlik ve Danışma Hizmetleri Genel Müdürlüğü kuruldu. Bu birim özel eğitim, rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin verilebilmesi ve yaygınlaştırılabilmesi amacıyla faaliyete geçirildi. Birimin görevi ise; özel eğitim sınıfları, özel eğitim okulları, rehberlik araştırma merkezleri, meslek okulları ve öğretim programlarının ders kitapları ile eğitim araç ve gereçlerini hazırlamak ve etkinliklerini Talim Terbiye Kurulu başkanlığına sunmaktır. 6 Haziran 1997 ve mükerrer 23011 sayılı Resmi Gazetede yayınlanan 573 sayılı Özel Eğitim Hakkında Kanun Hükmünde Kararname ile de özel gereksinimli bireylerin eğitimleri konusunda esaslar belirlenir.

Özel eğitim hizmetleri, engel gruplarına göre oluşturulan özel eğitim okullarında MEB'e bağlı olarak yürütülmekte. Türkiye'de buna göre;

- Görme engelliler
- İşitme engelliler
- Ortopedik engelliler
- Zihinsel engelliler
- Süreğen hastalığı olanlar
- Uyum güçlüğü olanlar
- Dil ve Konuşma güçlüğü olanlar
- Üstün ve özel yetenekliler

olmak üzere sekiz ayrı gruba okul ve kurumlarda eğitim hizmetleri verilmektedir.

Türkiye'deki 'özel' özel eğitim kurumlarının durumları

Türkiye'de özel eğitime uygun nitelikte okul ve kurumlar yetersiz düzeydedir. Bu özel eğitim için gerekli bilgi hizmet henüz Türkiye'de tam olarak yerleşmemiştir. Bu alana yönelik ciddi bir planlama yoktur.

Bu kurumlar sadece para kazanmak üzerine kurulduğu için engelli çocukların eğitimine önem vermiyor. Buna rağmen, özel eğitime ihtiyacı olan çocukların eğitim aldığı 'özel' özel eğitim kurumlarının ve rehabilitasyonların sayısı her geçen gün artıyor. 'Özel' özel eğitim kurumlarının artması birçok sorunu da beraberinde getiriyor.

İsterseniz bu sorunlara bir göz atalım:

- Özel Eğitim için gerekli bilgi, hizmet ve fiziksel çevre koşulları özel eğitim kapsamında olan çocuklar için henüz yeterince ulaşılabilir hale getirilmemiştir. Çocukların eğitimi için özellikle fiziksel ve çevresel uyaranların düzenlenmiş olması gerekir. Örneğin; bu çocukların eğitimi için kullanılan bireysel odaların çocukların dikkatini çekmeyecek durumda olması ve düzenli olması gerekir. Fakat kurumlarda buna pek uyulmuyor. Örneğin; gün ışığı görmeyen bireysel odalarda çocuklara eğitim verilmeye çalışılıyor.

- Özel eğitime gereksinimi olan bireylerin, eğitimde fırsat eşitliği gerçekten sağlanmak isteniyorsa öncelikle ilk, orta ve yükseköğretimden yararlanmaları kolaylaştırılmalıdır. Eğitimin bu müfredat kapsamında olması gerekir. Ayrıca sadece eğitim boyutuyla sınırlandırılmamalı, daha sonraki bağımsız yaşamlarını gerçekleştirebilmelerini sağlamak için yeni istihdam ortamlarının da yaratılması gerekir. Bu durum da göz ardı ediliyor. Devlet bu konuda hiçbir koşul aramaksızın yeni istihdam alanları açmalı, yasal olarak özürlü çalıştırma zorunluluğu bulunan işyerlerinin denetimleri yapılarak, kurallara uymayanlar hakkında gerekli yaptırımlar uygulanmalıdır.

- Engelli çocuklar daha önce de belirttiğimiz gibi bireysel olarak farklı özellikleri olan çocuklar oldukları için, çocukların ihtiyacına göre materyal ve araç-gereç kullanılmalıdır. Örneğin; görme engelli bir çocuk için breail alfabesi, işitme engelli çocuk için müzik aletlerinin olması, zihinsel engelli çocuk için eğitici oyuncak, yap- boz vb. materyallere ihtiyaç vardır. Özel eğitim kurumlarında amaç, eğitimden çok kâr olduğu için, bu materyaller bulunmuyor ve çocukların ihtiyacı karşılanmıyor. Bunların yanı sıra çocukların eğitimi için harcamalarda kısıtlamaya gidiliyor.

- Özel eğitim kurumlarında çocuğun aldığı tanıya göre eğitim verilmelidir. Çocukların bu tanıları MEB'e bağlı Rehberlik Araştırma Merkezi (RAM) tarafından yürütülüyor. RAM'larda yapılan değerlendirmelerin ayrıntılı bir şekilde yapılması gerekirken, ne yazık ki yapılan değerlendirmeler çoğu zaman çocukların performansından uzak oluyor, hatta yanlış tanılar konuluyor. Bu durum çocukların gereksiz bir şekilde etiketlenmesine neden oluyor. Örneğin; otistik (Bilişsel, davranış, iletişim, sosyal ilişkilerde gerilik ve gecikme) olan bir çocuğa, hafif derecede engelli tanısı konulabiliniyor.

- Engelli bireyi kendine yeterli hale getirerek toplumla kaynaşmasını, onların bağımsız, üretici bireyler olmasını destekleyecek becerilerle donatan eğitim verilmelidir. Bu yüzden de, bireye uygun becerilerin ve eğitimin verilmesi gerekir. Bu da Bireyselleştirilmiş Eğitim Programıyla (BEP) gerçekleştirilir. MEB'in özel eğitim esaslarında da belirtildiği gibi, "Türü ve derecesine bakılmaksızın her özel gereksinimli çocuk özel eğitimden yararlanır". Yani her bireyin engel durumuna göre eğitim alması gerekir. Özel eğitim kurumlarında bu da göz ardı edilerek, bireyin engel durumuna bakılmaksızın eğitim veriliyor.

Eğitim emekçilerinin karşılaştığı sorunlar

Bütün bu bahsettiğimiz durumlar eğitimin niteliğini düşürüyor. Yaşadığımız kapitalist sistem sürekli kendini üretmek ve yaratmak zorundadır. Çünkü kapitalist sistem kâr demektir. İnsanı hiçe saymak demektir. Bu kâr hırsı yaşamımızın her alanına girdiği gibi özel eğitim alanında da kendini gösteriyor. Kâr hırsı özel eğitim kurumlarında, yukarda da bahsettiğimiz durumlardan kaynaklı olarak eğitimin niteliğini düşürüyor. Bir taraftan eğitimin niteliği düşerken bir taraftan da eğitim emekçilerini zor duruma düşüren durumlar söz konusu oluyor.

Özel eğitim kurumunda çalışanların yani eğitim emekçilerin ne tür sorunlar yaşadıklarına bir bakalım;

İlki 1994'te açılan özel eğitim merkezlerinde, alan mezunu ve alan dışı toplam 30 bin kişi çalışıyor.

- Özel Eğitime ihtiyacı olan bireylere doğru eğitim vermenin yolu, sahip oldukları engel türleri de göz önünde bulundurularak ayrıntılı bir eğitsel değerlendirme sonucunda hazırlanmış bireyselleştirilmiş eğitim programıyla başlar. BEP içerisinde, yer alan hedefler doğrultusunda, her bir birey için uygun öğretim yöntem ve teknikleri belirlenir, materyaller seçilir ve öğretim sürdürülür. Eğitim sonunda bireyin kazanımları, uzman tarafından bireyin özellikleri göz önünde bulundurularak informal ölçeklerle (ölçüt bağımlı testler) değerlendirilir.Bütün bu uzun ve anlamlı eğitim ve öğretim süreci düşünüldüğünde, "Eğitim kalitesinin ve niteliğinin düşmemesi için" bu sürecin konuya hâkim uzmanlarca yapılması gerekliliği çok net anlaşılmaktadır. Fakat bu gerçek göz ardı edilerek, 8 Mart - 2 Nisan 2010 tarihlerinde açılmış hizmet içi eğitim programlarıyla 3000 sınıf öğretmeni özel eğitim alanına dahil edilecek, sonraki açılacak 5 Nisan - 30 Nisan 2010 ve 3 Mayıs - 28 Mayıs 2010 tarihlerinde Mersin 23 Nisan Beden Eğitimi Spor İzcilik Tesisinde, 29 Mart - 24 Nisan 2010 ve 26 Nisan - 22 Mayıs 2010 tarihlerinde de Erzurum Hizmet içi Enstitüsünde, bu sayı 5000-7000 arasına çıkarılacaktır. Bu durum kâr için yola çıkan kurumların önlerindeki engellerin! Devlet desteğiyle ortadan kaldırılmasından başka bir şey değildir. Bu durum, özel eğitim emekçilerinin iş koşullarını etkileyerek ücretlerin düşmesine neden olmaktadır. Bu sertifika programlarıyla sertifikalı sınıf öğretmenleri daha düşük ücretlerle ucuz işgücü olarak çalışmak zorunda bırakılmışlardır.

Devletin her engelli birey için ödediği 400 TL ödeneği düşündüğümüzde, özel "özel eğitim kurumları" için amaç sadece eğitim değil, engelli bireylerin adına imza yetkisi olan birilerinin olması ve devletin verdiği bu ödeneklerin özel eğitim kurumlarının alması haline dönüşmüştür. Bu alan dışı çalışma, özel eğitime ihtiyacı olan engelli bireylerle, asıl eğitimi vermesi gereken zihinsel engelliler öğretmenini mağdur durumda bırakmıştır.

Bugün ataması yapılmayan sınıf öğretmenlerinin asıl olması gereken devlet okullarına, kadrolu olarak ataması yapılmalıdır. Özel eğitim alanındaki açığın kapanması için de üniversitedeki, Zihinsel Engelliler Öğretmenliği bölümlerinin çoğaltılması gerekmektedir. Bu şekilde 3 haftalık hizmet içi kurslarla eğitimin kalitesini düşürerek değil. Böylelikle her iki eğitim alanı da uzman öğretmenlerinden yoksun kalmadan eğitim sürecini en doğru ve olması gerektiği şekilde yapılması sağlanmış olacaktır. Ne yazık ki! Türkiye'deki eğitim politikası bu ihtiyacı karşılayacak konuma gelmemiştir.

- Özel eğitim kurum sahipleri (patronlar), öğretmen-öğrenci ilişkisi yerine öğretmen-müşteri ilişkisi yerleştirilmeye çalışılıyor, veli(müşteri) memnuniyeti ilk sırada yer aldığı için öğretmenlere gereken önem verilmiyor. "Müşteri memnuniyeti her zaman önemli" olarak görülüyor.

- Özel eğitim kurumunda çalışan öğretmenlerin aldıkları "gerçek" ücret tutarıyla her ay asgari ücret üzerinden ödenen SGK primi tutarı arasında farklılık bulunuyor, bu farklılık devlet kurumları tarafından yeterince (hatta hiçbir şekilde) denetlenmiyor. Özel eğitim kurumunda çalışan öğretmenler ücretlerini alamadığı zaman bu durumu ispat edemiyor; çünkü maaşı asgari ücret üzerinden görülüyor. (Alınan maaşla gösterilmesi gereken SGK primi aynı olmadığında bunun suç olduğunu bilmelerine rağmen bu durum devam ediyor.)

Ayrıca herhangi bir gerekçe gösterilmeden işten atılan öğretmenlerin kıdem tazminatı da asgari ücret üzerinden veriliyor. Bu da eğitim emekçilerini hak gasplarına maruz kalmasına neden oluyor. Ayrıca SGK primleri, asgari ücret üzerinden yatırıldığı için, bu ilerde emeklilik durumuna da yansıyacaktır.

- Özel eğitim kurumlarında, alan mezunu olmayan, lise mezunu personeller çalışıyor. Türkiye'de işsizliğin had safhada olduğu bu ortamda, alan mezunu olmayan personeller, sigortasız güvencesiz (ucuz işgücü kullanılarak), ağır koşullarda tüm gün derslere girerek çalışmak zorunda bırakılıyor.

Özel eğitim kurumlarında, alan mezunu olmayan personelin yanı sıra, vasıfsız işçi olarak çalıştırılan, temizlikçi 'kadın' işçiler, ağır koşullarda sigortasız, güvencesiz, düşük ücretlerle sekiz saatten fazla çalıştırılıyor, muhasebe, sekreter servis şoförü çalışanları da bu sömürüden payına düşeni alıyor. Yani kölelik koşulları hüküm sürüyor. Bu durum çalışanları zor duruma sokuyor.

- Özel eğitim kurumunda çalışan psikologların durumu da pek iç açıcı değil. Psikologların zorunlu personel olarak çalıştırılmasının yönetmelikte kaldırılması, bu alan mezunlarının ücretlerinin düşmesine neden oldu. Yani özel eğitimde zorunlu personel olma durumları kaldırıldı. Bu eğitimciler, engelli bireylerin ve engelli bireylerin ailelerine danışmanlık ve rehberlik yapması gerekirken, bireysel derslere girmek zorunda kalıyorlar.

- Özel Eğitimin amacı; çocuğun bireysel olarak engel durumuna göre, eğitim ve destek eğitimi almasıdır demiştik, fakat özel eğitim kurumlarındaki kâr hırsı nedeniyle bireysel verilmesi gereken eğitim bu çocuklara grup olarak veriliyor. Bu yolla eğitimci kısıtlamasına gidiliyor.

- Kurum sahipleri sadece para kazanma noktasına kilitlendikleri için öğrencilerin eğitimi için gerekli olan araç ve gereçler, kırtasiye masrafları ihmal ediliyor, hatta ek olarak ailelerden bunların parası da alınıyor. Özellikle sosyo-ekonomik yapısı düşük olan aileler zor durumda bırakılıyor. Özel eğitim kurumlarının arasındaki rekabet de eğitimin kalitesini ve niteliğini düşürüyor. Özel eğitim kurumları birbirlerinin öğretmenlerini ve öğrencilerini alarak bu rekabet ortamını kızıştırıyor. Asıl amaç; Engelli bireylerin eğitimi olması gerekirken, tek ve önemli olan PARA ve KÂR oluyor.

Krizin etkileri

Bildiğiniz gibi Türkiye'de yaklaşık iki yıldır devam eden bir kriz ortamı içindeyiz. Yaşanan bu kriz tüm kesimi etkilediği gibi biz eğitim emekçilerini de etkiledi. Türkiye'de son bir yıl içinde; elektriğe, suya, doğalgaza, ekmeğe tüm ihtiyaç ve gereksinmelerimize zamlar yapılırken, öğretmenlerin ücretlerine hiçbir şekilde zam yapılmadı. Hatta krizin faturası yoksul ve emekçi kesimine kesilerek, her geçen gün emekçiler yoksullaştırıldı. Sermaye sahiplerini kriz etkilemezken, kriz bahane edilerek emekçiler bunun çilesini çekmek zorunda bırakıldı. Öğretmenlerin ve özel eğitim kurum çalışanlarının ücretleri kriz bahanesiyle düzensiz verilerek, hatta 5-6 ay geciktirilerek ücretlerdeki aksaklıklar had safhaya getirildi.

Sendika hakkı

1980 darbesiyle hepimizin bildiği gibi, demokratik hakların derneklerin, sendikaların kapatıldığı bir faşist yönetim geldi. Özel eğitim kurumlarında çalışan öğretmenler de bu faşist yönetimden nasibini aldı. Özel eğitim kurumlarında çalışan öğretmenlerin sendika üyesi olma hakkı da 12 Eylül sonrasında 1983 yılında yasaklandı. Öğretmenler on iki saate varan çalışmalar, kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlerle karşı karşıya kaldılar. Kamuda çalışan öğretmenler 1992 yılında sendika hakkına kavuştular. Fakat özel sektörde, özel okullarda, özel özel eğitim rehabilitasyonlarda çalışan öğretmenler için ancak 14 Şubat 2007 günü Resmi Gazetede yayınlanarak yürürlüğe giren 5580 sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanunu ile bu çağdışı yasak 27 yıl sonra kaldırıldı. Bu yasa ile 'özel' özel eğitimde çalışan, özel eğitim ve rehabilitasyon merkezleri "Özel Öğretim Kurumu" olarak belirlendi, bu kurumlarda çalışanların sendika yasağı kaldırıldı. 1980 darbesinin getirdiği yabancılaşma ve bireysellik toplumun her kesimini etkilediği gibi biz öğretmenleri de

etkiledi. Kapitalist sistemin bize dayattığı bu yabancılaşma ve bencillik duvarını yıkmalı, yerine birlik ve dayanışma duvarını örmeliyiz. Bizler eğitim emekçileri olarak tüm bu bahsettiğimiz sorunların üstesinden gelmek için, yaşananlara 'dur' demek ve haklarımızı talep etmek ve sınıf bilinci mücadelesinin oluşmasını sağlamak için, sermaye sahiplerine ve devlete karşı tek bir yumruk olmalı, bütün bu haksızlığa karşı ortak bir mücadele yürütmeli ve örgütlenmeliyiz.

'Özel' özel eğitim kurumlarında çalışan biz eğitim emekçileri bu örgütlenmeleri, SOSYAL-İŞ , TEZ-KOOP İŞ, KOOP-İŞ sendikalarında gerçekleştirebiliriz.Sınıf bilincini, bu sendikalarda örgütlenerek işverenlere patronlara karşı hak mücadelesinde yerimizi alabiliriz.

Eğitimde özelleştirme politikalarına hayır!

Türkiye'de özelleştirmelerle her şey 'alınıp satılır' hale getiriliyor. Bizlere, 'kamusal' eğitim yerine özelleştirilmiş 'özel eğitim' dayatılmaya çalışılıyor. Devlet okullarına eğitim için gerekli ödenek ayrılmazken, özel sektöre ödenek veriliyor. "Devlet bir öğrenci için, özel eğitim kurumuna aylık bireysel 311 TL, grup eğitimi 89 TL, olarak 400 TL para aktarırken, en az 100 öğrencisi olan devlet okuluna ise öğrenci başına bir yılda 400 TL aktarmayı çok görüyor."Devletin' öğrencileri kendi okullarında okutmak gibi bir derdi yok. Bu durumda yapılmak istenen, özel eğitim merkezlerinin okullaşması ve engellilere verilen eğitimin yalnızca özel sektör tarafından karşılanmasıdır." Her bireyin 'eğitim' hakkı vardır. Her engelli bireyin eğitimi devlet tarafından karşılanmalıdır. Özel sektöre bırakmamalıdır.

Bizler, özel sektörde sigortasız, güvencesiz çalıştırılmaya mahkûm edilmeye çalışılıyoruz. Özelleştirme uygulamalarına bir an önce son verilmeli, Tüm 'özel' özel eğitim kurumlarının devlet bünyesinde olması sağlanmalı, eğitim emekçilerinin sigortalı, güvenceli hak gaspına uğramadan devlet kadrolarında çalışılması sağlanmalıdır. Eğitim emekçilerinin devlet kadrolarında, sigortalı, güvenceli olarak istihdam edilmesi sağlanmalıdır.

Yaşadığımız sistem, bize paylaşmamayı bireysel tek başına olmayı, "her koyun kendi bacağından asılır" düşüncesini empoze etmektedir. Bireysel kurtuluş yerine, bir araya geldiğimizde neler başarabileceğimizi bilmek ve bu inançla tüm bu sorunların da üstesinden geleceğimize inanmalıyız. Bizlere dayatılan eğitimde özelleştirme politikalarına karşı mağduriyet yaşayan eğitim emekçilerinin mücadelesini örgütlemeli ve örgütlenmeliyiz. Bizler eğitim emekçileri olarak ancak bu şekilde özelleştirmelerden kurtulabilir ve güvenceli çalışma ortamı yaratabiliriz.

Damlaları dalgalara dönüştürmek bizim elimizde!

■ Pınar Altuntaş

Güler Zere'yi sonsuzluğa uğurladık

Güler Zere, 38 yaşında devrimci bir kadındı. DHKP-C üyesi olduğu iddiasıyla 1995 yılında tutuklanan Zere, 2008 yılının sonlarına doğru Elbistan Kapalı Cezaevi'nde tutukluyken cezaevi koşulları nedeniyle sürekli yayılan kötü huylu ağız içi kanserine yakalandı.

Şubat 2009'da dört ay gecikmeli de olsa kanser teşhisi konulan Güler Zere, ameliyat edildi. Fakat ameliyat başarılı olmadı ve hastalık iki ay sonra hem cezaevi koşulları hem de yeterli bakımın yapılmaması yüzünden tekrar nüksetti. Zere, durumu ağırlaştığı için Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'ndeki mahkûm koğuşuna sevk edildi.

Tedavisinin geç başlatılmasını, tedavi sırası ve mahkûm koğuşunda yer olmaması bahaneleriyle örtbas etmeye çalışan egemenler tüm kurumlarıyla Zere'nin serbest kalmaması için ellerinden geleni yaptı. 27 Ağustos 2009'da Adli Tıp Kurumu "ileri düzeyde kanser hastası ama mahkûm koğuşunda kalabilir" raporu verirken bazı tıbbi evrak eksikliği ve Adli Tıp Kurumu'nda onkoloji uzmanı olmadığı gerekçesiyle kararı iki ay erteleyerek devletin Zere'yi ölümün kıyısına bırakan kararını açıkladı. Bu kararın ardından Ağustos ayında Türk Tabipler Birliği yazdığı raporda, hastanın, yeterli şekilde beslenememesi nedeniyle ileri derecede zayıfladığına dikkat çekti. 16 Ekim 2009'da Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi, hastalığın herhangi bir gerileme göstermediğini, tekrarladığını, geri dönülmez bir aşamaya girdiğinin anlaşıldığını açıklayan bir rapor verdi.

Tüm bu gelişmelere kulaklarını tıkayan Hükümet ve Cumhurbaşkanı, Zere için af istemi olmadığını açıkladı. Oysa ki 12 Mart 2009'da Güler Zere'nin avukatları cezanın ertelenmesi talebiyle savcılığa başvurmuş fakat olumlu yanıt alamamışlardı. Bir diğer gerekçe olarak Zere ailesinin Cumhurbaşkanı'na kişisel af istemiyle başvurmaması gösterilmişti. Oysaki Abdullah Gül'ün imza attığı dosya, Zere ailesinin kişisel başvurusu sonucu oluşan bir dosya değildi.

Güler Zere'nin özgürlüğüne kavuşarak gerekli tedaviyi görmesi için emekçi halkımız, Güler Zere'ye özgürlük çığlığını aylarca yılmadan yükseltti. Kamuoyunda vicdani bir boyut oluşturan Güler Zere'nin hastalığı, egemenleri sıkıştıran bir noktada durmaya başladığı için Abdullah Gül, 6 Kasım 2009'da af kararını imzaladı. Sermaye kalemşörlerinin Cumhurbaşkanı'nın ne kadar merhametli olduğunu yazdığı günlerde Güler Zere tahliyesini şu sözlerle açıkladı: "Geç bırakıldım. Beni ölümün kıyısına getirip öyle bıraktılar. Yaşam hakkım gasp edildi. Dışarıda "ölme hakkı" verildi. Bunu da unutmayacağım! Henüz içeride hasta tutsaklar var. Hâlâ tecrit var. Ki tecridin ta kendisidir ölüm!"

7 Mayıs 2010 günü Güler Zere, devletin onu bıraktığı kıyıdan ayrılarak yaşama veda etti. Dostları, yoldaşları, Zere'ye cenazesinin Elazığ'a götürülmesinden önce İstanbul Küçükarmutlu'da bir tören düzenledi. Güler Zere, Elazığ'da sloganlarla, zılgıtlarla sonsuzluğa uğurlandı.

Güler Zere ne kansere ne de devletin devrimci tutsaklara uyguladığı zulme yenildi. Devletin ölümün kıyısına sürüklediği Zere, mücadelesine ve aynı mücadeleye baş koyan insanlara inanarak yaşama tutundu. Şimdiyse onu yaşatmak için mücadele edenlerin kavgasında yaşamaya devam edecek.

■ İlkin SARI

Sovyet Devrimi'nde 'sosyal güvenlik ve kadın'

İlerici Gençlik dergimizin Nisan ayı sayısında, 'Sosyal Güvenlik ve Kadın' yazımızda sosyal güvenlik kavramından, SSGSS yasasının değişmesinden, değişen yasanın biz kadınları nasıl etkilediğinden ve hak kayıplarımızdan bahsetmiştik.

Bu sayımızda ise, 1917 Sovyet Devrimi ile kadınların sosyal güvenlik haklarından yararlanmaları için yapılan düzenlemelerden ve elde edilen haklarımızdan bahsedeceğiz.

Bildiğiniz gibi, kapitalist sistem parası olanın geleceğini garanti altına aldığı, parası olmayanların ise açlık, sefalet ve ölümle yüz yüze kaldığı bir sistemdir. Sadece Sovyetler Birliği ve elbette sosyalist sistem tüm insanların ortak ihtiyaçları olan sosyal güvenlik ve sağlık hizmetlerinin tüm insanlara eşit bir şekilde dağıtılmasını; ırkı, cinsiyeti, gelir düzeyi ne olursa olsun tüm insanların bu temel haklardan yararlanmasını sağlayabilmiştir. Kadınlar da Sovyet Devrimi ile birlikte daha önce görülmemiş haklara sahip oldular.

Sosyal güvenlik reformunun uygulanması görevinin başında da 1917 Devrimi'nden 1918 Mart'ına kadar Sosyal Yardım Bakanı olarak görev yapan Aleksandra Kollontai bulunuyordu. Kollantai aynı zamanda da dünyanın ilk kadın bakanıydı.

Sovyet Rusya'da sosyal güvenlik anlayışı, işçi sınıfının mücadelesiyle genişledi. İşçilerin elde ettikleri haklar ve kazanımlar, kapitalist ülkelerde burjuvaziyi 'sosyal devlet' uygulamalarına zorladı. Dünyanın tüm ülkelerinde, yeterli ya da yetersiz, ancak mutlaka var olan bir sosyal güvenlik sistemi kurumsal olarak oluşmak zorunda kaldı.

Lenin 1917'de sosyal güvenlik sisteminin özelliklerini şu şekilde belirtiyor:

Bütün işçileri kapsar; hasta, sakat, yaşlı, meslek hastalığı olan, anne, hamile, emekli, dul ve yetimlere ek tazminat öder; işçilerin konut edinmesini, sanatoryumdan ve tatil olanaklarından yararlanmasını, sağlık hizmeti almasını, işçi sınıfının çocuklarının kreş ve anaokulu eğitimi gereksinimlerini parasız sağlar.

1917 Ekim Devrimi'nin getirdiği hak ve kazanımlar

Sovyet devriminde kadın işçilerin ve erkek işçilerin talepleri aynıydı. Bu yüzden de aynı çıkarlara ve hedeflere sahiptiler.

Kadın işçiler şu talepler için mücadele ettiler:

Eşit işe eşit ücret: Kadın emeğinin yasayla korunmasını programlarına aldılar.

Öncelikle genel çalışma yasasıyla kadın emeği güvence altına alındı. Sovyetlerde "eşit işe eşit ücret" pratiğe geçirildi.

Tüm ücretli işçiler için 8 saatlik işgünü getirildi.

Tehlikeli ve sağlıksız sanayilerde iş günü 4 ile 6 saate indirildi.

Erkek işçi arkadaşlarıyla sendikalara girme hakkı: Kadın emeğinin evli kadınların üretimden dışlanması yoluyla kısıtlanmasını hiçbir zaman kabul etmediler ve kadınlarla sendikalarda birleştiler.

Kadın-erkek ayrımı yapmaksızın, bütün işçiler için 48 saatten az olmamak üzere yasal haftalık kesintisiz dinlenme süresi getirildi.

Kadın sağlığına zararlı tüm sanayi dallarında kadınların çalıştırılması yasaklandı.

Kadınların ve 16 yaşından küçük çocukların yeraltı ve maden ocaklarında çalıştırılması, gece çalıştırılması yasaklandı.

Çalışma saatleri süresinin üzerinde çalışma, tamamen yasaklandı.

Kadın emeği kullanan işletmelere kadın müfettişler atandı.

Kapsamlı analık koruması: Karl Marks 1. Enternasyonel'de, kadın emeğini, anne olarak kadının konumunu savundu, kadınların işgücünü ve sağlığını koruyacak yasalarla refomlar talep etti.

Ekim Devrimi'nden 6 hafta sonra dini nikahın yerini, medeni nikah aldı ve bir yıl dolmadan da eşlere eşit haklar veren, meşru ve gayrı meşru çocuklar arasındaki ayrımı kaldıran bir 'evlilik yasası' çıkarıldı.

Burjuva toplumlarında evlilik için kadınların bekâreti ön koşul olarak öne sürülürdü. Çünkü çocuğun verasetini güvence altına almak gerekiyordu, ailenin serveti "öz" çocuklara miras kalmalıydı.

Bu durumda kadının bedeni üzerinde hiçbir söz hakkı olmadığı, "erkek" sistemin sürdürücüsü rolü üstlendiği görülmektedir. Bu yolla, kadınlar kapitalist sistemde cinsel baskıya maruz kalmıştır.

İşçi cumhuriyetinde ise, anne-babalar çocuklarına miras ve servet bırakmazlar. Çünkü her ihtiyaçları zaten kamu tarafından üstlenilir. İşsizlik, açlık, güvencesiz kalma gibi kaygılar ortadan kalkar. Sosyalist bir toplumun ebeveyni için önemli olan çocukların geleceğin sanatçısı, bilimcisi, üreticisi ve işçisi olmalarını sağlayabilmektir.

Sovyet Cumhuriyeti'nde, fuhuşa karşı bakış açısı da değişti. Kadın çok sayıda erkekle yattığı için değil, üretken çalışmadan kaçtığı için üretim kaçkını olarak suçlandı. Fuhuş, kadının güvencesiz toplumsal konumunun ve erkeğe bağımlılığının bir sonucudur. Bu durum genel çalışma yükümlülüğünün getirilmesiyle en aza indirildi.

1920'de kürtaj hakkı ve parasız kürtaj hizmetlerinin, doğum kontrol araçlarının ücretsiz dağıtımı yasallaştırıldı. Sovyet Cumhuriyeti dünyada kürtajı yasallaştıran ilk ülke oldu. Ayrıca kadınlara kürtajdan sonra 10 günlük izin verildi.

Evliliğin iki cins arasındaki tek meşru birliktelik biçimi olmaktan çıkarıldı ve bütün doğum evleri anne ve çocuk bakımının parasız yapıldığı merkezlere dönüştürüldü.

Nüfus artışı güvence altına alınarak, kadınların sağlığı özellikle korundu.

Hamile kadının nikahlı olsun ya da olmasın doğum öncesi ve sonrası sağlığı ve bakımı Sovyet devletinin sorumluluğuna alındı. Kadınlara hiçbir ücret kaybı olmaksızın ve ücretsiz tıbbi yardım ve ilaç yardımıyla birlikte, doğumdan önce 8, doğumdan sonra 8, toplam 16 hafta çalışmama hakkı verildi.

Kadın çalıştıran tüm fabrika ve diğer işletmelerde bebekler ve küçük çocuklar için bakımevleri ve çocuk emziren anneler için odalar kurulması; çocuk emziren annelere 3 saati aşmayan aralıklarla en az yarımşar saatlik dinlenme molaları verildi. Ayrıca annelere çocuk emzirme yardımı ödendi (doğumdan sonra ilk 9 ay) ve iş günleri 6 saate indirildi. Çocuk emziren kadınlar iki vesaitten uzak yerlerde çalıştırılmadı.

Anne koruma sarayında, hamile kadınlar ve emziren anneler için danışma merkezleri oluşturuldu. Bunun yanısıra, hergün çocuklara süt ve bebeklere giyim eşyası dağıtılarak çocukların ve bebeklerin ihtiyaçlarının karşılanması sağlandı.

Çocukların bakımı, anneliğin korunması için anne ve bebeğin korunması şubesi ve eğitim halk komiserliği oluşturuldu.

Kadın emeğinin korunması: Kadının kurtuluşu, yararlı bir işgücü olarak kabul edildiği bir üretim sisteminde sağlanabilir.

Sovyet Devrimi'nde, işçi sınıfının özellikle de kadın işçilerin emek üretkenliğini iyileştirmek istiyorsak önce yaşam koşullarını değiştirmek zorundayız, diyerek yola çıkıldı. Bunun için tek ailelik ev idaresi yerine, verimli kominal ev idarelerine geçildi. Kadının ev işi, çocuk bakımı, koca bakımı, durumu ortadan kalktı. Böylece, bu kominlerde yaşamak kadınların işini kolaylaştırdı. Çünkü üretkenlikten uzak ve güç israfına yol açan ev işlerine ayrılan zamana son verildi. Halka açık kantinlerde parasız öğle yemeği verildi. Merkezi çamaşırhaneler, kreşler, çocuk yuvaları oluşturuldu. Bu durum kadınların mesleklerine, iş yaşamlarına ve sosyal yaşamlarına daha fazla zaman ayırmalarını sağladı.

Ancak, kadınların gerçek eşitliğe kavuşmaları sadece yasalarla olamazdı. Lenin bunu şöyle açıklıyor: "Kadını kurtaran bütün yasalara rağmen, o, kendisini ezen , boğan, aptallaştıran, küçülten, onu mutfağa ve çocuk bakımına zincirleyen küçük ve basit ev işleri yüzünden bir ev kölesi olmaya devam ediyor. Kadının gerçek kurtuluşuna, gerçek komünizme, sadece bu küçük ve basit ev işlerine karşı top yekun bir mücadelenin başladığı yerde ve zamanda ya da bu işler geniş ölçekli sosyalist ekonominin parçaları haline geldiğinde ulaşılacaktır."

Sonuç yerine

Sovyet Devrimi deneyimi bize somut olarak göstermiştir ki: Halka ücretsiz, eşit sosyal güvenlik çerçevesinde sağlıklı bir hizmet vermek, ancak eşitlikçi ve sosyalist bir sistemde mümkündür.

Sağlık ve sosyal güvenlikteki kazanımlar işçi sınıfının mücadelesiyle gerçekleşmiştir.

Kapitalist sistemde yapılmak istenen çok açıktır. İşçilerden daha çok almak; ama onlara daha az vermektir. İşçilerin ücretlerinden yapılan kesintiler artırılmakta, ücretsiz olarak verilen sağlık hizmetleri ise daraltılmak istenmektedir.Yani sosyal güvenlik harcamalarından kısıtlamaya gidilmektedir. Bu durum ise en fazla kadını etkilemektedir. Sosyal güvenlik kapsamına girmesi gereken hastane, bakımevi, yaşlı ve çocuk bakımı devlet tarafından sağlanmadığında, bunu kadın yüklenmek zorunda kalmıştır. Ayrıca özelleştirmelerle kadınlar düşük ücretli kısmi ve esnek çalışmaya, sigortasız ve güvencesiz çalışmaya mahkum edilmektedir. Yine özelleştirmelerle ilk işten çıkarılanlar da kadınlar olmuştur.

Bütün bu sosyal güvenlik sorunlarının çözülmesi için özel mülkiyetin kalkması, kapitalistlerin elindeki tüm üretim araçlarının alınması ve işçi sınıfının yönetime geçmesiyle mümkündür.

Bu süreç gerçekleşene kadar bizler sosyal güvenlikteki sorunların üstesinden gelmek için, düzen içi reformlarla ve sosyal devlet anlayışı gibi bakış açılarından uzak durarak çalışanı, çalışmayanı, sigortalısı, sigortasızı, kadını ve erkeği ile birlikte mücadele ederek örgütlenmeli ve bu mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Marks'ın da dediği gibi: ***"İşçi sınıfı ya devrimcidir. Ya da hiçbir şeydir."***

Kaynakça:
Fatma Şenden Zırhlı, "Sosyal Güvenlik ve Kadın"
Aleksandra Kollontai, "Toplumsal Gelişmede Kadının Konumu"

Ankara Üniversitesi ilerici iletişim öğrencilerinden haber var!

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampusu'nde yer alan İletişim Fakültesi, 1965 yılında UNESCO'nun ve Gazeteciler Cemiyeti'nin katkılarıyla Siyasal Bilimler Fakültesi bünyesinde Basın Yayın Meslek Yüksek Okulu olarak kuruldu. Türkiye'de basın-yayın alanında dört yıllık eğitim veren ilk kurum olan bu yüksekokul 1992 yılında iletişim fakültesine dönüştürüldü. Kurulduğu günden itibaren ilerici bir çizgide seyreden A.Ü. İletişim Fakültesi, misyonunu toplum için toplum yararına çalışan, eleştirel bakış geliştiren iletişimciler yetiştirmek olarak belirlemiştir.

Bizler, A.Ü. İletişim Fakültesi'nde (İLEF) okuyan ilerici öğrenciler olarak, fakültemizin geçmişten getirdiği değerleri de esas alarak bu yılın başında İLEF'lileri birleştirecek bir topluluk kurmaya karar verdik. İletişim Fakültesi'nde okuyan öğrenciler arasında birlik ve dayanışmayı artırıp, sorunlara karşı ortak hareket etme olanağı sağlamak, fakültemizde sosyal ve kültürel faaliyetler düzenleyebilmek, gündemdeki sorunlara ve meslekî haklarımıza dair paneller ve söyleşiler düzenlemek amacıyla sene başında İLEF Öğrencileri Dayanışma Topluluğu'nu kurduk.

Kurduğumuz toplulukla hem üniversite yıllarında gelecekte sahip olacağımız meslekte yaşanan sorunlara dikkat çekmeye ve başta iletişim sektöründe var olan emek örgütleri, sendikalar ve odalarla iletişime geçip beraber hareket edebilmeyi sağlamaya çalışacağız. Ayrıca üniversitemizde bir yandan akademik-demokratik haklarımız için mücadele yürütürken, diğer yandan çeşitli sosyal ve kültürel faaliyetlerle İLEF'liler arasındaki birliği artırmayı hedefliyoruz.

Sene başında kurulmamıza rağmen az zamanda çok iş başardık. Yaptığımız çalışmalarımızdan bazılarını da aşağıda paylaşmak istiyoruz.

İLEF'li düşün! TAŞINMA!

İletişim Fakültesi'nin gündeminde 15 yılı aşkın süredir kangrene dönen taşınma meselesi vardı. İLEF, Ankara merkezine oldukça uzak olan Gölbaşı Kampusu'ne taşınmak isteniyordu. Oysa ne öğrenciler ne de öğretim üyeleri İLEF'in Cebeci Kampusu'nden gitmesini istemiyordu. Bu bağlamda önce bu sorunu gündemimize aldık. İlk olarak hazırladığımız bildiri ve afişlerle, fakültemizin şehir dışına taşınarak toplumdan yalıtılmış, kendi içinde yaşayan bireyler yaratılmaya çalışıldığını, fakültemizin toplumla iç içe olan Cebeci'de kalması gerektiğini anlattık İLEF'lilere. Mart ayı içinde tepkimizi göstermek ve konu ile ilgili kamuoyu yaratmak amacıyla "İLEF'li Düşün! TAŞINMA!" yazılı rozetler bastırdık. Kampanyamız öyle hızlı yayıldı ki bir hafta içinde bastırdığımız 400 adet rozet tükendi.

Et tırnaktan ayrılmaz! İLEF Cebeci'den taşınamaz!

30 Nisan günü Akademik Kurul için Ankara Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Cemal Taluğ'un Cebeci'deki fakülteleri ziyaret edeceğini öğrendik ve İLEF Öğrencileri Dayanışma Topluluğu olarak rektöre tepkimizi göstermek amacıyla bir eylem örgütleme kararı aldık. Akademisyenlerle, öğrencilerle ve çalışanlarla görüşüp desteklerini aldık. Fakültemiz bahçesine astığımız "Et Tırnaktan Ayrılmaz! İLEF Cebeci'den Taşınamaz!" yazılı pankartla kitlesel olarak beklemeye başladık. Rektörün gelmesiyle alkışlarla tepkimizi ortaya koyduk ve rektörle görüşerek taşınmak istemediğimizi nedenleriyle birlikte anlattık.

İLEF Cebeci'de kalıyor!

Toplantıda öğretim üyelerinin de tepkisiyle karşılaşan Rektör C. Taluğ, hem öğretim üyelerine hem de biz İLEF'lilere, "Öğrenciler, öğretim üyeleri, çalışanlar istemedikten sonra, ben rektör olduğum sürece İLEF Cebeci'de kalacaktır" sözünü verdi. Böylece yaptığımız çalışma önemli bir kazanımla sonuçlandı. Ancak bizler biliyoruz ki verilen sözler unutulmaya yüz tutabilir, bu yüzden Gölbaşı yerleşkesine İLEF için yapılan binanın farklı bir projeyle değerlendirilmesi ve İLEF'in bina sorununun Cebeci Kampusu içinde yapılacak bir projeyle çözülmesi gerekmektedir. İLEF'in taşınma sorunu ancak bu şekilde bir sonuca ulaşabilir. Bunu sağlayana kadar da mücadelemize devam edeceğiz.

Geleceğin İLEF'lileri için kitap topladık

Fakültemizden mezun olan ve yeni kurulan Siirt İletişim Meslek Lisesi'nde öğretmenlik yapmaya başlamış bir arkadaşımızın bize ulaşarak bir kütüphane oluşturmaya çalıştığını bildirmesiyle kitap toplama kampanyasına başladık. Bu kampanyayla öğrencilerden, öğretim üyelerinden topladığımız kitapları Siirt'te okuyan kardeşlerimize gönderdik.

Ayrıca Nisan ayı sonunda Eğitim Bilimleri Fakültesi (EBF) Drama Topluluğu, EBF Gazetesi, Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği (HFÖD), İLEF Sinema Topluluğu ve Yeni Kapı Tiyatro Topluluğu (YEKAT) ile birlikte 8. Cebeci Bahar Şenliği'nin tertipleyicilerinden olduk, kardeş topluluklarla beraber 1 Mayıs'a çağrı yaptık.

İletişim fakültesi öğrencileri olarak önümüzdeki süreçte, meslekî sorunlarımız hakkında daha iyi bilgi alabilmek, geleceğimizi el ele daha iyi kurabilmek için sendika ve meslek örgütleriyle de bağlarımızı kuracağız.

Biz ilerici İLEF öğrencileri, meslekî pratiklerinde toplum yararını temel alan, dünyaya ve kendisine eleştirel bakabilecek toplumcu iletişimciler olmayı önümüze hedef koyduk. Bunun için gerek üniversitemizi emekçi üniversitelerine dönüştürmek, gerekse üniversite duvarlarından taşıp emekçilerle öğrencileri buluşturmak amacıyla yürüttüğümüz bu mücadeleyi yeni çalışmalarımızla devam ettireceğiz.

■ **Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden İlerici Öğrenciler**

Gazi Üniversitesi Teknoloji Fakültesi'nde çalışmalar sürüyor!

Bu dönem başında Gazi Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi, YÖK kararıyla Teknoloji Fakültesi adını aldı. Böylece öğretmenlik okuyan öğrencilere mühendislik imkanı veriliyordu. YÖK'de çıkan bu karar yine eksiklerle doluydu. Kararda okuyan ve mezun olan öğrencilerin durumu YÖK'e bırakılıyordu.

Bu belirsizliğin çözümü için biz ilerici gençlerin de içinde bulunduğu TEF Öğrencileri imzalı bildiriler dağıtıp, dilekçe topladık. Bildiri dağıtımı sırasında faşistlerin ve bölüm hocalarının engellemeleriyle karşılaştık. Bu baskılara rağmen bildiri dağıtımına ve dilekçe toplamaya devam ettik. Toplanan dilekçeleri YÖK'e gönderdik.

Ancak TEF'de okuyan ve mezun olanların durumu hâlâ belirsiz. Okul yönetimi önümüze iki seçenek sunuyor. Şimdiye kadar olduğu gibi ya atamanızı bekleyin diyorlar, ki sadece yapı öğretmenliğinden yedi yılda 10 kişi bile öğretmen olarak atanamadı. Atama olmadığı için yıllardır fakülteden mezun olan öğrenciler özel sektörde güvencesiz, düşük ücretlerde, zor koşullarda çalıştırılıyor. Ya da üniversitenin veya YÖK'ün yapacağı sınavla, başarılı öğrencilere mühendislik diploması verilecek diyorlar. Her eleme sınavında olduğu gibi hem onlarca öğrencinin sırtından para kazanacaklar, hem de biz öğrencileri kandıracaklar.

Biz ilerici öğrenciler, bilimsel, parasız, anadilde eğitim için, eleme sınavlarına karşı emekçi üniversitesi şiarını YÖK'e ve faşistlere rağmen Gazi Üniversitesi'nde yükseltmeye devam edeceğiz.

■ **Gazi Üniversitesi'nden İlerici Öğrenciler**

Çocuklara özgürlük sosyalizmde!

Kısa bir zaman önce Siirt'ten gelen haberler hepimizi şoka uğrattı. İlköğretim öğrencisi yedi kız çocuğa iki yıl boyunca yaklaşık yüz kişinin tecavüz etmesi ve Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'nda (YİBO) okuyan 13-14 yaşlarındaki sekiz erkek öğrencinin iki bebeğe tecavüz edip birini suda boğarak öldürmesi bu kadar da olmaz dedirtti. Yedi ilköğretim öğrencisine tecavüz olayının failleri arasında okul müdür yardımcısı, yedi erkek öğrenci, bir polis, bir asker ve şehrin ileri gelen esnafları, işadamları var.

İki yıl süren bu olay karşısında kamu yetkililerinin gereken önlemleri almaması, bilenlerin sessiz kalması yetmiyormuş gibi olay medyaya yansıdıktan sonra yaptıkları açıklamalar durumun vahimliğini gözler önüne serdi. Siirt valisi "Bizim görevimiz güvenliği sağlamak." -yani biri tecavüze uğramışssa bizi ilgilendirmez- diyebiliyor, hatta özür dilenmesini bekleyebiliyor. Kamu yetkilileri "Bu olay münferittir, Siirt'e mal edilmemeli." diyerek çocuklarımızın sorumluluğunu üzerlerine almaktan kaçınabiliyor. Müdür yardımcısı olayın duyulmasıyla emekliliğini alıp kayıplara karışabiliyor. Bu çirkin olayın iki yıl sürmesi ve yüz kişi tarafından gerçekleştirilmesine rağmen duyulmaması ise işin başka bir ilginç yönü. Şehirde adeta bir körlük hali mevcut gibi.

Cinsel istismarın sebepleri çok boyutlu

Çocuklarda cinsel istismar ve ihmalin sebepleri çok çeşitli. Yoksulluk, ataerkil sistemden kaynaklı cinsiyetçi uygulamaların, ilişkilerin toplumun bütün kurum ve kuruluşlarında kemikleşmiş olması, kamu hizmet ve politikalarında akılcı bilimsel, demokratik, katılımcı ve hak temelli uygulamaların yer almaması, güçlünün zayıfı ezmeyi meşrulaştırması ve eğitim sisteminin düşünen, sorgulayan, araştıran, kendi hakkını savunabilen bireyler yetiştirmeye göre kurgulanmamasıyla çocuk istismarı kaçınılmaz hale gelmektedir. İstismarcıların birçoğu çocukluklarında ya cinsel istismara uğramışlardır ya da ev içerisinde şiddet olgusu vardır. Genel olarak, anne ve babanın veya ikisinden birinin ölmüş olması, eşler arasındaki şiddetli geçimsizlik, alkol kullanımı, işsizlik, boşanma ve ayrı yaşama, ailenin çok kalabalık olması, eşlerin çok genç olması, çocukların istenmeyen veya evlilik dışı olmaları cinsel istismara yol açabilmektedir.

Çocuğun her türlü ihmal ve istismarı çocuğun gelişiminde olumsuzluklara yol açmaktadır. Cinsel istismarı yaşamış çocuklarda yüksek oranda depresyon gözlenmekte ve kurbanın benlik saygısı ciddi oranda hasara uğramaktadır.[1] Bu çocuklarda intihar düşüncesi ya da girişimleri sık görülmektedir.[2] Kişiler arası ilişki kurma ve sosyal ilişkileri sürdürebilme becerisi, cinsel istismardan olumsuz olarak etkilenmektedir. Bu kişilerin ya ilişki kurmaktan kaçındıkları ya da aşırı yakınlık gereksinimi duyup çok sayıda, fazla beklentili ve kontrol edici ilişki kurdukları gözlenmektedir. Her iki tip ilişki de işlevsellikten uzak olmakta ve genellikle yalnızlıkla sonlanmaktadır.[3] Ayrıca cinsel istismara uğrayanların istismarda bulunma olasılığı da oldukça yüksektir.

Çocuk istismarı sınır tanımıyor

Siirt cinsel istismar vakalarının görüldüğü tek yer değil. Dünya Sağlık Örgütü'ne göre dünyada 150 milyon kız çocuk, 73 milyon erkek çocuk 18 yaşından önce cinsel ilişkiye zorlanıyor ya da cinsel şiddete maruz kalıyor. Cinsel istismar, çocukların yüzde 55'inde 5 ve 15 yaş arasında, yüzde 40'ında 10 ve 16 yaş arasında başlamaktadır. Hacettepe Üniversitesi Nüfus Etütleri Enstitüsü'nün raporuna göre kadınların yüzde 7'si 15 yaşından önce cinsel istismara maruz kalmıştır.[4] İstismarı gerçekleştirenler aile, akrabalar, komşular ya da çocukların iş yerindeki kişiler; Siirt olayında olduğu gibi okul çalışanları, esnaf olabilmekte. Bu sadece buzdağının görünen yanı. Çünkü cinsel istismar vakaları mağdur çocuk tarafından günahından dolayı cezalandırılacağı ya da terkedileceğine dair hislerle, utanç ve suçluluk duyguları ile saklanabiliyor. Ancak cinsel istismar sırasında fiziksel zarar görmüşse ortaya çıkabiliyor.

Dünya'da ve Türkiye'de çocukların fuhuşta kullanılması ve çocuk pornosu oldukça yaygın ve bir pazar haline gelmiş durumda. Çocuk pornografisinin yıllık cirosu 10 milyar dolara yaklaşıyor. Çocuk fuhuşu piyasasının cirosu daha da vahim. Türkiye'deki araştırmalar şaşırtıcı ve ürpertici sonuçlar ortaya koyuyor. Araştırmaya göre çocukların fuhuşa zorlandığı iller sıralamasında İstanbul ve Diyarbakır başı çekiyor. Ukrayna, Moldova ve Rusya gibi ülkelerle Türkiye'nin Güneydoğu bölgelerinden kaçırılan çocuklar İstanbul'da fuhuşa zorlanıyor.[5]

Peki ya çözüm?

Siirt olayı 3-5 sapığın yaptığı bir tecavüz eylemi olarak görülmemeli, sadece faillerin cezalandırılması ile yetinilmemelidir. Tabii ki öncelikle bu olaya sebep olan sosyal faktörlerin ortadan kaldırılmasını, gerekli koruyucu ve önleyici çalışmaların yapılmasını talep edeceğiz. Ancak bu ve benzeri olayların gelişmişlikleri ne olursa olsun bütün toplumlarda yaşanıyor olması; bunun bir sistem sorunu olduğunu gösteriyor. Sınıflı toplumlar varoldukça, ezen ezilen ilişkisi devam ettikçe, "tecavüz" kavramını lügatımızdan çıkarmak mümkün görünmüyor. Bu nedenle, bir yandan çocuk istismarını önleyecek politikaların hayata geçirilmesini isterken, bir yandan da sömürünün ortadan kalktığı, kadın erkek eşitliğinin sağlandığı, çocuk haklarının öncelikli olduğu, çocukların kendini gerçekleştirebildiği, söz sahibi olduğu bir toplumu kurmak için mücadele etmeliyiz. Çocuklara özgürlük sosyalizmde!

Dipnotlar

1 Pelcovitz D, Kaplan S, Goldenberg B, et al. Post-traumatic stress disorder in physically abused adolescents. J Am Acad Child Adolesc Psychiatry 1994; 33:305-12'den akt.Yasemen Taner & Bahar Gökler, Çocuk İstismarı ve İhmali, Psikiyatrik Yönleri, Hacettepe Tıp Dergisi 2004; 35:82-86

2 Livingston R. Sexually and physically abused children. J Am Acad Child Adolesc Psychiatryt 1987; 26: 413-5'den akt.Yasemen Taner & Bahar Gökler, Çocuk İstismarı ve İhmali, Psikiyatrik Yönleri, Hacettepe Tıp Dergisi 2004; 35:82-86

3 Tackett KK. The health effects of child abuse: four pathways by which buse can influence health. Child Abuse Negl 2002; 26:715-29'den akt.Yasemen Taner & Bahar Gökler, Çocuk İstismarı ve İhmali, Psikiyatrik Yönleri, Hacettepe Tıp Dergisi 2004; 35:82-86

4 http://www.sondakika.com/haber-cocuklarin-cinsel-istismari-2036868/

5 http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/386375.asp

■ **İlerici Sosyal Hizmet Öğrencileri**

İlerici Liseliler'den selam!

Selam dostlar,

Okulların ticarethaneleştiği, bilginin parayla satıldığı, öğrencilere müşteri gözüyle bakıldığı bir dönemde yaşıyoruz. "Devlet okulu" adı altında öğrencilerden; kayıt parası, spor parası, perde parası, diploma parası ve sözde bağış parası toplanıyor ve bu eğitimin adı gülünç bir şekilde "ücretsiz eğitim sistemi" oluyor.

Geride bıraktığımız dönemin başında öğrencilerden kayıt yaptırırken aldıkları top top kâğıtlara rağmen, her yazılı sınav başında 5 kuruş toplanmaya başlandı. Öğretmenlerin para toplama zahmetine girmemeleri için de yazılılardan önce bu paraları toptan 20 TL almaya başladılar. Önceleri biz öğrenciler bu duruma şaşırıp haliyle ciddiye almamıştık. Ta ki bu paranın toplanması için düzenlenen veli toplantıları, ardından sonuç alamamaları üzerine kurulan tehdit planlarına kadar! Bu yapılanlara baktığımızda, anayasada yer alan "Eğitim haktır, para ile satılmaz." cümlesi düşündürücü değil mi?

Bu paranın fotokopiye gitmeyeceğini bilen biz ilerici liseliler, arkadaşlarımıza bunun tamamen kasa şişirme, bizi sömürme amaçlı olduğunu anlattık. Bir kez daha örgütlü hareket etmenin bizi liselerde güçlendirdiğini gördük.

Öte yandan bize yarış atı muamelesi yapıyorlar. Tek oturumlu sistem onları pek mutlu etmemiş olacak ki, yeni bir yarış sistemi olan YGS-LYS'yi hayatımıza sokup; dershanelerin daha fazla para kazanmasını sağladılar, öğrencilerin ise daha çok strese girmesine neden oldular. Biz emekçi çocuklarını hiçe sayarak: Bilimsel nitelikten uzak, ezbere dayalı sistem ile dershaneleri hayatımızın bir parçası olarak zorunlu kılmaya çalışıyorlar. Kolejlerdeki eğitim ile devlet liselerindeki eğitimin arasındaki uçurumu görmemezlikten gelerek aynı öğrencilerle rekabet etmemizi istiyorlar. Bize dayatılan sistem, 'parası olan okusun kardeşim'den başka birşey değil. Bütün bu zorbalığa dur demek için biz ilerici liseliler mücadele edeceğiz!

Meslek liselerindeki sömürü modeli ise gerçekten korkutucu! Ucuz iş gücü olarak görülen meslek liseleri, fabrika patronlarının göz bebeği haline gelmiş durumda. Her meslek lisesinde öğrencinin sınıfını geçmek için katlandığı, sözde öğrendiklerini, pratiğe dökmek için düzenlenen yasadır staj. Peki, neden sözde? Meslek liselerinde okuyan birçok arkadaşımız var. Ailelerinin zoruyla ya da puanının o bölüme yet-

mesi nedeniyle, arkadaşlarımız istemedikleri bölümlerde 4 yıl okumak zorunda bırakılıyor. Kendi tercihleri olmayan bu bölümlerde mesleklerini sevdirmek yerine tamamen uzaklaştırmayı sağlayan hocaların yeri de ayrı tabii ki. Tüm bu zorluklarla mücadele etmek zorunda bırakılan arkadaşlarımız stajlarını, "çay getir-götür, telefona bak" gibi sert üsluplara maruz kalarak ayakçı görevinde geçiriyor. Bu arkadaşlarımızın birçoğu ise ücret bile alamıyor. Meslek liselerinde çalınan emeğimizi, geleceğimizi kurtarmak için sesimizi meslek liselerinde daha gür çıkartalım. Staj ve emek sömürüsüne son verelim!

İlerici Liseliler, her zaman işçi abilerinin ve ablalarının yolundan yürümüştür. Bu yol her zaman bizim onurumuz olmuştur. Onurumuzu yüceltmemizde etkili olan TEKEL işçilerine bin selam. Bu mücadeleyi destekledikleri için liseden atılan kardeşlerimizi hepimiz hatırlıyoruz. Gelecekte bu sömürüyle karşılaşmak istemeyen, anneleri ve babaları gibi işçi olan TEKEL işçilerinin yaktığı ateşi yüceltmek için yaptıkları eylem nedeniyle okuldan atılmışlardı. Bu olayda mesuliyeti olan herkesi kınıyoruz.

Yıllardır süren özlem sona erdi. İşçi, köylü ve biz öğrenciler 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs Meydanı'nda, Taksim'de kutladık. Bilindiği gibi 1977 kanlı 1 Mayıs'ta çıkan olaylar öne sürülerek emekçilere ve biz emekçi çocuklarına Taksim Meydanı kapatılmıştı. İlerici Liseliler olarak Taksim'deki son kitlesel 1 Mayıs'ta alanlardaydık. Bunun üzerinden tam 32 yıl geçti. Taksim yasağı kalktı. Emekçiler Taksim'i kazandı ve 1 Mayıs'a açtı. 32 yıl önce, o alanda "İlerici Liseliyiz" pankartını taşıyan abilerimiz, ablalarımız ve bu uğurda canını yitirmiş tüm yoldaşlarımıza yakışır şekilde 32 yıl sonra bu yıl 1 Mayıs'ta 'İlerici Liseliyiz' pankartını liseliler olarak Taksim Meydanı'nda dalgalandırdık.

■ **İstanbul Kartal'dan İlerici Liseliler**

Kadıköy'den yükselen ses: "Tüm elemeci sınavlar kaldırılsın!"

İstanbul Kadıköy'de tüm elemeci sınavlara karşı ilerici, yurtsever, devrimci kurumlar tarafından 12 Haziran'da bir miting gerçekleştirildi. TÜM-İGD'li öğrencilerin de örgütleyici olduğu mitinge liseli, üniversiteli, öğrenci velisi, eğitimci yüzlerce kişi katıldı.

Saat 14.00'da Kadıköy'de Nautilius'ta toplanan kitle Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Coşkulu geçen yürüyüş boyunca TÜM-İGD'li öğrenciler "Tohumlar çatlıyor İlerici Liseliler büyüyor", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Safları sıklaştır TÜM-İGD'ye katıl!", "Yaşasın emekçi üniversitesi!" sloganları ve yaptıkları ajitasyonlarla taleplerini dile getirdiler.

İlerici Liseliler de alanlarda

İstanbul'un hem Avrupa hem de Anadolu yakasından İlerici Liseliler de mitingde yerlerini aldılar. Uzun yıllardan sonra 1 Mayıs'ta alanlara çıkan İlerici Liseliler "Elemeci sınavlara geçit yok!", "Meslek liselerinde staj sömürüsüne geçit yok!" ve "Tüm lise mezunlarına üniversite hakkı!" yazılı dövizleri ve pankartlarıyla elemeci sınavlara karşı da yürüdüler.

Güneşli Dünya ezgilerini elemeci sınavlara karşı söylüyor

Miting alanına varıldığında kürsüden ortak basın metni okundu ve çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından sıra emeğin müziğindeydi. İlerici gençliğin sesi Güneşli Dünya notaları ve sesleriyle kitleye seslendi. Coşkulu geçen dinleti esnasında Güneşli Dünya Güneye Giderken'i seslendirerek bize soldan yükselen güneşi işaret etti. Ayrıca Kürtçe ve Türkçe şarkılarla tüm kitleyi halaya davet etti. Ve dost İtalyan halkının devrim marşı Çav Bella ile dinletilerini sona erdirdi.

Taksim'i kazandık, dünyayı da kazanacağız!

1 Mayıs 2010'da Taksim Meydanı tekrar işçilerin emekçilerin, yani asıl sahiplerinin oldu. Yüz binlerce işçi emekçi, işçi sınıfı dostu yeniden yüz binlerle kutladı işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma gününü. Kimi çevreler işçilerin, emekçilerin, emek dostlarının yıllara dayanan ve son 3 yılda daha da yoğunlaşan mücadelesini görmezden gelerek, hükümetin bir lütfu gibi göstermeye çalıştılar bu zaferi, kimileri de geçmiş yıllardaki reformistliklerini, korkaklıklarını, kitle kuyrukçuluklarını unutarak, unutturmaya çalışarak koştular alana. Sınıf savaşımında küçücük bir kazanım bile yıllarca bedeller ödenerek elde ediliyor. Bu gerçeği görmezden gelenlere cevap yine tarihi yaratan işçi sınıfı ve dostları tarafından mücadele alanlarında veriliyor.

Bu tarih direnenlerin tarihidir

İşçilerin gün doğumundan gün batımına kadar çalıştırıldığı dönemde 8 saatlik iş günü mücadelesiyle ortaya çıkan 1 Mayıs, emek ve sermaye arasındaki mücadelenin de en somutlaştığı günlerden olmuştur. Yaşadığımız topraklarda da bu mücadele 100 yıldan uzun süredir devam etmektedir. 1900'lerin başında başlayan mücadele kimi zaman artmış kimi zaman azalmış olsa da değişmeyen iki nokta olmuştur. Birincisi, burjuvazinin işçilerin emekçilerin mücadelesine karşı duruşu, ki bu karşı duruş kimi zaman kanunlar çıkararak 1 Mayısların yasaklanması şeklinde olmuş, kimi zaman 1 Mayıs çiçek ve bahar bayramı olarak kabul ettirilmeye çalışılmış, kimi zaman da işçilerin emekçilerin üzerine kurşunlar ve gaz bombaları yağdırılarak olmuştur. İkinci nokta ise bizim durduğumuz yerdir, burjuvazinin tüm baskılarına rağmen işçiler emekçiler işçi sınıfı dostlarının kimi zaman ev toplantılarıyla, kimi zaman iş yerlerinde halaylarla, kimi zaman da yüz binlerce emekçiyle alanlarda bu mücadeleyi yürütmüşlerdir. Sömürüsüz bir dünya, insanca yaşam mücadelesi kesintisiz devam etmiştir.

Türkiye işçi sınıfı ilk defa kitlesel 1 Mayıs kutlaması yapabilmek için 1976 yılını beklemek zorunda kalmıştır. Bu sürece kadar bahsettiğimiz gibi çok çeşitli yollarla işçiler 1 Mayıs'ı kutlamışlardır.

1976'da DİSK Başkanı Kemal TÜRKLER işçilere kürsüden yaptığı konuşmada şöyle sesleniyordu:

"İşçiler, emekçiler, tüm ilericiler;

Türkiye burjuvazisi 1 Mayısların kutlanmasını engellemek için elindeki tüm baskı olanaklarını seferber etti. Her 1 Mayıs'tan önce, hiçbir gerekçe gösterilmeden, örgütlü, bilinçli işçi önderlerini tutukladı. Pek çoğunu işkenceden geçirdi. Her 1 Mayıs öncesinde olağanüstü tedbirler alarak yılgınlık, korku ve terör yaratmaya çalıştı. Sermaye sınıflarını bu denli korkutan olgu, 1 Mayıs'ın özünde yatmaktadır. Çünkü 1 Mayıs, her şeyden önce, her ülkede ve tüm dünyada işçilerin, sermaye egemenliğine ve zulme karşı birlik ve mücadelelerinin bayrağıdır."

1977'de burjuvazi; kitleselleşen, büyüyen, halkla emekçi kesimlerle bağlarını kurmaya başlayan örgütlenmiş sınıf iradesine karşı kanlı bir oyun tertipledi. Tamamen demokratik yollardan 1 Mayıs kutlaması için İstanbul Taksim Meydanı'na iki koldan yürümüştü işçiler. İşçi sınıfının hocası Süleyman ÜSTÜN, 77 1 Mayıs gününü şöyle anlatıyor: *"Saat 10:00'a doğru yürüyüş başladı. Müthiş bir coşku vardı. Müzikler, oyunlar... Tam bir bayram h avasındaydı her şey. Büyük katılımlar oldu. Öğretmenler, sağlıkçılar, hukukçular, gençler... Beni en çok sevindiren herkesin yüksek bir sorumluluk duygusuyla meydanları doldurduğunu görmekti. Marş söyleyişlerinde, slogan atışlarında yürekten bir coşku vardı. Taksim'e doğru yürüyüşe geçildiğinde kalabalığın ardı arkası gelmiyordu. Köprüler iyice tıkanmıştı. Saat 14:50 idi, coşku artmıştı. Taksime vardığımızda müthiş bir kalabalık vardı. Ben diyeyim 300 bin kişi siz deyin 500 bin kişi. Hem duyarlılık, hem sorumluluk, hem insan sevgisinin yansıması vardı."*

İnsan sevgisiyle alanlara akan işçi sınıfına emekçi dostlarına karşı kontrgerilla eliyle yapılan saldırıda 36 işçi yaşamını yitirdi. 1 Mayıs ve korku, terör bağlantısı devlet eliyle kitlerin hafızalarına kazınmak istendi. Bu saldırıya karşı en büyük cevap yine 1 Mayıs 78'de Taksim Meydanı'nda işçiler tarafından verildi. 1 Mayıs'ı kutlayan yüz binlerce emekçi yaratılmak istenen korku ve terör havasına rağmen işçilerin eşitlik taleplerini haykırdı. "1977 1 Mayıs'ının failleri yakalansın!" sloganıyla Türkiye işçi sınıfının taleplerine bir yenisi daha eklenmiş oldu.

1979 İzmir ve 1980 Mersin 1 Mayıs kutlamalarının ardından yaşanan faşist askeri darbe ile işçiler ve emekçiler için yeniden yoğun baskı dönemi geldi. İşçi önderleri tutuklandı, sendikalar

kapatıldı. İşçi sınıfı bu dönemde de 1 Mayıs'ı kutladı. Kimi yerde işyeri toplantıları şeklinde, kimi yerde pullamalarla, kimi yerlerde de bildiriler dağıtarak Birlik Mücadele Dayanışma günü işçiler tarafından kutlandı.

1989 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nda, Mehmet Akif Dalcı adlı işçi genç hedef gözetilerek açılan ateş sonucunda öldü. 1990'da yine işçiler çeşitli yollardan kutlamalarını yaptılar Taksim Meydanı'na çıkmak isteyen işçilerin üzerine açılan ateş sonucunda bir hemşire felç oldu. 1991 ve 1992'de sendikalar salonlarda kutlama yaptı. 1992'de 12 Eylül sonrası ilk defa yasal miting Gaziosmanpaşa'da kutlandı. 1993'de yeniden işçiler meydanlarda 1 Mayıs'ı kutlamaya başladı. 1994 ve 1995'te Demokrasi Platformu tarafından ortak 1 Mayıs mitingleri düzenlendi. 1996'da Kadıköy Meydanı'nda toplanan kalabalık yine burjuvaziyi ürkütmüş olacak ki sabah alana girişte polis tarafından açılan ateş sonucunda 3 işçi öldürüldü. 1996 sonrasında çıkan olayları bahane eden valilik tarafından Kadıköy Meydanı da işçilere emekçilere yasaklandı. Bu tarihten sonra 2004'e kadar Çağlayan Meydanı'nda 1 Mayıs kitlesel olarak kutlandı. 2004 yılında sendikaların Taksim'de 1 Mayıs Kutlama talebi karşısında Saraçhane'de toplanan işçiler Yenikapı'ya yürüdü. TÜRK-İŞ 2004'te Çağlayan Meydanı'nda 1 Mayıs kutlaması yaptı. 2005 ve 2006'da daha önce işçilere emekçilere yasaklanan Kadıköy tekrar 1 Mayıs alanı oldu.

2007

İşte 1 Mayıs İşte Taksim

2007'de DİSK öncülüğünde 77 1 Mayıs'ının 30. yıldönümünde Taksim Meydanı'nın işçilere emekçilere tekrar açılması için yapılan başvuru karşısında İstanbul Valiliği tarafından Taksim Meydanı'nın işçiler emekçiler dışında herkese açık olduğu cevabı verildi. Bu karar üzerine abluka altına alınan Taksim için işçiler, emekçiler, ilerici gençler sokak sokak Taksim Meydanı için mücadele etti. Tüm Türkiye'den, İstanbul Taksim Meydanı'na gelen işçiler, ilericiler, devrimciler Kurtköy kavşağında polis ve jandarma tarafından durduruldu. O bölgede durdurulan otobüsler arasında bulunan ilerici gençlerin önerisiyle Kurtköy 1 Mayıs alanına çevrildi. 1 Mayıs günü bin kişi gözaltına alındı, tonlarca gaz bombası kullanıldı. Tüm yaşananların ardından günün sonunda 29 yıllık Taksim yasağı işçilerin, ilericilerin, emek dostlarının kararlı mücadelesi sayesinde fiilen son buldu.

2008

2008'de de devletin sergilediği tavır değişmedi. Ürün Sosyalist Dergi 2008 1 Mayıs değerlendirmesinde "Her yanı iki metre boyundaki bariyerlerle iptal edilmiş ve insansızlaştırılmış Taksim Meydanı; bütün köşebaşları tutulmuş ve abluka altına alınmış Beyoğlu ve Şişli; vapur, metro ve tramvayları çalıştırılmadığı için felç edilmiş koskoca şehir; Mecidiyeköy-Taksim arası gaz bombacısı, biber gazcı ve copçu polis birlikleriyle, Taksim Gezi Parkı yedek jandarma birlikleriyle denetim altına alınmış işgal İstanbul'u." diyerek durumu özetlemiş oluyordu. İşgal altındaki İstanbul'da işçiler sendikalarının önünde, emekçiler, devrimciler, ilerici gençler sokak aralarında Taksim direnişi veriyordu.

1 Mayıs'ı kazandık sıra Taksim'de

2009 yılında, işçilerin, işçi sınıfı dostlarının yürüttüğü kararlı mücadele sonucunda AKP hükümeti 1 Mayıs'ın ücretli tatil günü olması için yaptığı teklifle 1 Mayıs "Emek ve Dayanışma Günü" adıyla ücretli resmî tatil günü olarak kabul edildi. Böylece yıllardır işçi sınıfından bağı koparılmak istenen, kimi zaman tamamen yasaklanan kimi zaman da bahar, çiçek bayramı olarak benimsetilmeye çalışılan 1 Mayıs'ın işçilerin, emekçilerin bayramı olduğu burjuvazi tarafından da kabul edilmiş oldu. Emekçilerin yıllardır dişiyle tırnağıyla yürüttüğü mücadelede önemli bir başarı kazanılmış oldu.

Hükümetin 1 Mayıs'ı resmi tatil yapması da Taksim konusundaki tavrını değiştirmedi. 1 Mayıs'ı resmi tatil yaptık siz de Taksim Meydanı'ndan vazgeçin telkini işçi sınıfı tarafından reddedildi, Taksim Meydanı'nın işçi sınıfının olduğu vurgulanarak geçmiş yıllardaki kararlılığın sürdürüldüğü gösterilmiş oldu.

2009 1 Mayıs'ında da yaşanan baskı halkın hafızasına kazındı. 27 bin polis görev yaptı, işçilerin, emekçilerin Taksim'e girmemesi için yine işgal senaryoları devreye sokuldu ancak işçi sınıfının mücadelesi yarım da olsa sonuçlandı; Taksim Meydanı işçilerin, emekçilerin oldu. İşçilerin, ilerici gençlerin, devrimcilerin dört bir yandan Taksim direnişi karşısında devlet, geri adım atmak zorunda kaldı, kitleler Kazancı Yokuşu'ndan, Gümüşsuyu Caddesi'nden alana girdi, yoğun polis baskısı nedeniyle alana giremeyen işçiler, emekçiler ilerici gençler bulundukları her sokağı 1 Mayıs alanına çevirdi. Bu durum 1 Mayıs 2010'un da nasıl olacağının bir göstergesiydi.

2009

Hava döndü işçiden...

2010 işçi sınıfı açısından bir hayli hareketli geçti. TEKEL işçilerinin 78 günlük şanlı direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde de önemli bir yer edindi. 78 Gün boyunca tüm baskılara rağmen Ankara'da TÜRK-İŞ binası önünde

direnen TEKEL işçilerinin en büyük destekçisi de şüphesiz ilericiler ve devrimciler oldu. **"Yolumuz İşçi Sınıfının Yoludur"** diyen İlerici Gençlerin her gün çadırlarda işçilerle sabahlaması, yardımlarına koşması, işçiler ve gençlik açısından öğreticiydi. Bu dönem TEKEL işçileri dışında; demiryolu işçileri, itfaiye işçileri, enerji işçileri, sağlık işçileri ve taşeron işçileri açısından da hayli hareketli geçti. İşçi sınıfı hak alma mücadelesini yükseltti, birçok iş yerinde direnişler, iş bırakmalar gerçekleştirildi. 4 Şubat 2010'da TEKEL işçileriyle dayanışma grevine ülkenin dört bir yanından işçiler memurlar cevap verdi, TEKEL işçilerinin direnişi tüm ülkeyi sardı.

Burjuvazi boyun eğdi

Son üç senede DİSK'in öncülüğünde yürütülen mücadele, işçi sınıfının yarattığı bu havanın da sayesinde, 2010 yılında diğer konfederasyonlar tarafından da benimsendi, 6 işçi ve memur konfederasyonu ortak bir açıklama yaparak 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlama kararını aldıklarını ilan ettiler. Bu ilanın ardından konfederasyonlarla toplantı yapan İstanbul Valisi Muammer Güler, 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda işçi sınıfının bayramını kutlayacağını açıkladı. Böylece 1979'da sıkıyönetim eliyle işçi sınıfına yasaklanan Taksim Meydanı işçilere açıldı, burjuvazi işçi sınıfının ve işçi dostlarının yürüttüğü kararlı mücadeleye boyun eğdi. Oluşan havanın da etkisiyle İstanbul Valisi, üç yıl işçilere, emekçilere uyguladıkları tüm zorbalığı unutarak, kendisinin ve İstanbul polisinin de emekçi olduğunu beyan etti.

Günler öncesinden başladı hazırlık

1 Mayıs 2010'un hazırlıkları tüm çevrelerde günler öncesinden başladı. TÜM-İGD'li ilerici gençler afişlerle, duvar yazılamalarıyla, sokaklarda dergi satışlarıyla, 1 Mayıs piknikleriyle, gözaltılarla selamladılar 1 Mayıs'ı. Gençlik; okullarında 1 Mayıs stantlarıyla öğrenci gençliği, iş yerlerinde sohbetler ve dergi satışlarıyla işçi gençliği, köylerde bulundukları her platformda köylü gençliği, işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma gününe davet etti.

1 Mayıs günü kullanılacak pankartların boyanmasından tutun da afişlerin hazırlanmasına, dövizlerin yazılmasına, dergilerin dağıtılmasına, hazırlanan afişlerin sokaklarda asılmasına kadar tüm irili ufaklı iş tam bir kolektif bilinçle gerçekleştirildi. Tüm ilerici gençlik büyük bir disiplinle hazırlandı bu şanlı güne.

Yüz binler aktı Taksim Meydanı'na

1 Mayıs sabahı işçisi, emekçisi, kadını, erkeği, genci, yaşlısı, çocuğu her kesimden insan bu büyük günü kutlamak için alanlara aktı. En kalabalık kol TÜM-İGD'nin de bulunduğu Şişli kolu oldu. İşçiler, emekçiler üç koldan işçi sınıfının alanına, Taksim'e yürüdü. Taksim Meydanı bu büyük ana tanık olmak isteyenler tarafından iki defa dolduruldu. Üç yıl boyunca Taksim Meydanı'nı kuşatan, işçileri, ilericileri, devrimcileri alana sokmamak için her türlü zorbalığı yapan, en demokratik haklarını kullanmak isteyen işçileri, sendikaları provokatör ilan eden valilik, bu sene güvenliğin sendikalar tarafından gerçekleştirileceğini ilan edince kendisini de ele vermiş oluyordu. Asıl provokatör kolluk güçleri, alandan çekilince tamamen bayram havasında bir kutlama gerçekleştirildi. İşçiler, devrimciler alan güvenliğini sağladı, bir kez daha provokatörün devlet güçleri olduğu gözler önüne serildi.

Bu zafer işçilerin ve işçi sınıfının yolunda yürüyenlerindir

Yukarıda da kısaca anlattığımız 1 Mayıs tarihine baktığımızda göreceğimiz tek şey var, bu topraklarda sömürüye, baskıya karşı yapılan tüm mücadeleler, bedeller ödenerek gerçekleştirilmiştir. En küçük bir kazanım bile kimi zaman yıllarca iğneyle kuyu kazılarak elde edilmiştir. Taksim zaferi de işçi sınıfı mücadelesinde elde edilmiş, işçilerin, emekçilerin, emek dostlarının özverili, inatçı mücadelesiyle olmuştur. Bu açıdan bakıldığında sınıf mücadelesinde atılacak her adımın yarının büyük gününe hazırlık olduğu, yapılan en ufak işte bile işçi sınıfının disiplininin önemli olduğunu unutmadan ve kazandığımız her zaferin omuzlarımızdaki yükü artıracağını da bilerek yürüyelim. Taksim Meydanı'nı kazandık ancak daha kazanacağımız koskoca bir dünya önümüzde duruyor.

1 MAYIS 'DA

Yaşım yirmi
Lenin sağ
Kızıl Meydan'da
Yüzellibin insan
Otuzbeşyıl geçti aradan
Yaşım yine yirmi
Lenin yine sağ
Kızılmeydanlar'da
Bir milyon insan

2010 TÜM-İGD korteji alana giriyor

1 Mayıs'a giderken, 1 Mayıs, 1 Mayıs'tan sonra:
Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!

Bizler; Türkiye'nin ilerici, yurtsever, devrimci gençleri hep yeni güneşleri bekleriz. En küçük ilerleme, yüreğimizi kabartır. Çünkü en küçük kazanımın bizi yarına, güneşli dünyaya bir adım daha yaklaştıracağını çok iyi biliriz.

İşçi sınıfı baskılara karşı koyarak 1 Mayıs alanını, Taksim'i kazandı

İşçi sınıfının enternasyonal bayramı 1 Mayıs'ı 1977 ve 1978'de katillere, komploculara, işbirlikçilere rağmen yüzbinlerce adım ve sesle Taksim Meydanı'na adını kazıyan işçi sınıfı 1979 yılında Taksim yasağıyla karşılaştı. 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle birlikte işçi sınıfının üzerindeki baskı ağırlaştı, kazanılmış hakları elinden alındı. İşçi sınıfı direngenliği ve azmiyle savaşımı yükseltmeye devam etti. 89 Bahar eylemleri, memur eylemleri, SEKA, TÜPRAŞ, PETKİM, TEKEL, 2007, 2008, 2009 1 Mayıs direnişleri ile örülen ağ 32 yıl sonra Taksim'in işçi sınıfına açılmasını sağladı.

Anlattığımız bizim hikayemizdir!

5 Nisan 2010'da DİSK, KESK, TÜRK-İŞ, Hak-İş, Kamu-Sen ve Memur-Sen genel başkanları 1 Mayıs 2010'u Taksim'de kutlama kararı aldıklarını açıkladılar. Kısa süre sonra hükümet yetkililerinin Taksim'de 1 Mayıs kutlamalarına izin verileceğini açıklamasıyla birlikte, 1 Mayıs alanı olan Taksim, mücadeleyle geçen 32 yılın ardından işçi sınıfına açılmış oldu. Üç yıldır sokak sokak Taksim Meydanı'nı zorlayan biz İlerici Gençler de bu kararın ardından 1 Mayıs'ta yapılacak coşkulu kutlamaya ilişkin çalışmalarımızı hızlandırdık.

İlerici Gençlik Nisan 2010 sayısı çıktı

İlerici gençliğin sanat, edebiyat ve siyaset dergisi İlerici Gençlik Dergisi Nisan 2010 sayımızı "TEKEL'den 1 Mayıs'a İleri" şiarıyla çıkardık. TEKEL direnişi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yılı etkinlikleri, Kürt halkına yönelik baskıların yanı sıra domuz gribi ve GDO gibi pek çok konunun da işlendiği dergide "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına Taksim'e" çağrımızı yükselttik.

İlerici Gençlik Dergisi'ni 17-18-20 Nisan tarihlerinde İstanbul'da sokaklarda, halkla buluşturduk. İstiklal Caddesi'nde yaptığımız satışlar boyunca işçi, işsiz, öğrenci, emekli pek çok insanla sohbet ettik. Yüreklerimizdeki 1 Mayıs kıvılcımını sokaklara çaldık. Halkın yoğun ilgisi bu kıvılcımın 1 Mayıs'ta yangına döneceğinin en açık ispatıydı.

İstanbul-Taksim

İstanbul-Kartal

İstanbul-Kartal'da yaptığımız yazılama çalışmasıyla emekçi mahallelerini "Yolumuz işçi sınıfının yoludur", "Gençlik devrim istiyor", "TEKEL işçisi onurumuzdur" sloganlarıyla donattık.

Sokaklarda, fabrikalarda 1 Mayıs çağrımızı yükseltirken üniversitelerde de sesimizi öğrenci gençliğe ve üniversite emekçilerine duyurduk. 20 Nisan'da İstanbul Üniversitesi'nde hem dergi standı açarak hem de afişleme ve pullama yaparak 1 Mayıs çağrımızı yineledik.

Okulda, fabrikada, tarlada "1 Mayıs'ta TEKEL, Tek Yumruk" şiarı yükseliyor

Boğaziçi Üni.

İTÜ

Mersin Üni.

21 Nisan'da Boğaziçi Üniversitesi'ni "1 Mayıs'ta TEKEL, Tek Yumruk" sloganlı afişlerimizle donatırken İstanbul Teknik Üniversitesi'nde dergimizi İTÜ'lü öğrencilerle buluşturduk.

Gittikçe artan coşkumuzu 20 Nisan'da Mersin Üniversitesi'ne de yaydık. Mersin Üniversitesi Çiftlik Köy Kampusu'nda dergi standı açarak ve üniversiteyi afişlerimizle, pullarımızla donatarak öğrencileri 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na çağırdık.

Ankara'da Kızılay'da 21-22-23 Nisan'da açtığımız stantla hem İlerici Gençlik Dergisi Nisan 2010 sayısının satışını gerçekleştirdik hem de Ankara halkını 1 Mayıs'ta Taksim'e davet ettik.

Ankara-Kızılay

Hacettepe Üniversitesi Sosyal Hizmet Bölümü'nde üniversiteyi afişlerimizle ve pullarımızla donatırken, oluşturduğumuz "Taksim'e gidiyoruz, desteğinizi bekliyoruz" bağış kutusuyla akademisyenleri de Taksim'e çağırarak, 1 Mayıs'a katılmak isteyen öğrenci ve akademisyenlerle bir araya geldik.

İstanbul-Kartal'daki çalışmalarımıza 22 Nisan'da "1 Mayıs'ta Taksim'e" yazılamalarımızla devam ettik.

İstanbul'da Nurtepe, Okmeydanı mahallelerini ve Taksim Meydanı civarını 23 Nisan'da "1 Mayıs'ta TEKEL, Tek Yumruk" sloganlı afişlerimizle donattık. Afişleme çalışması sırasında kâh su vererek kâh "Kolay gelsin, elinize sağlık" diyerek desteklerini sunan işçi ve emekçi halkla sohbet ederek 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrımızı yineledik.

Ankara'da ki çağrımızı Cebeci duvarlarına yaptığımız "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs'ta Taksim'e" yazılamalarıyla sürdürdük.

İzmir-Karşıyaka

İzmir-Karşıyaka'da 25 Nisan'da açtığımız standla İlerici Gençlik Dergisi Nisan sayısının satışını yaparak İzmir halkına 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrısında bulunduk.

İlerici gençlerden İstanbul'da 1 Mayıs pikniği

25 Nisan'da İstanbul-Heybeliada'da, TÜM-İGD'li gençler olarak 1 Mayıs pikniğimizi düzenledik. Sabahın erken saatlerinde Kabataş Vapur İskelesi'ndeki buluşmamızın ardından hep birlikte vapura bindik. Vapurda şarkılarımızı, marşlarımızı seslendirdik. Sohbetlerimizle ve şarkılarımızla 1 Mayıs coşkusunu çevremizle paylaştık. Hep beraber ördüğümüz 1 Mayıs coşkulu pikniğimizi Grup Güneşli Dünya'nın ezgileriyle bitirdik.

Heybeliada

1 Mayıs yaklaşırken Mersin Üniversitesi'nde afiş ve pul çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Sohbet ettiğimiz öğrencilerin bizimle 1 Mayıs'ta Taksim'e gelmek istemeleri mücadelemizin haklılığını ortaya koyuyordu.

Mersin Üni.

İstanbul'da Taksim, Şişhane ve Tarlabaşı bölgelerinde yaptığımız afişleme çalışması sırasında halktan gelen olumlu tepkiler umudumuzu ve direncimizi arttırdı.

İstanbul Kartal'da 27 Nisan'da yaptığımız afişleme çalışması sırasında polis baskısına maruz kaldık. Örgütlenme ve propaganda özgürlüğü hem yasal hem meşru hakkımız olmasına karşın altı arkadaşımız afişleme sırasında gözaltına alındı. Polis müdahalesine karşı boyun eğmeyen arkadaşlarımızın serbest bırakılmasının ardından afişlerimizi, kovalarımızı, fırçalarımızı alarak 1 Mayıs çalışmalarına kaldığımız yerden devam ettik.

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampusu'nu "1 Mayıs'ta TEKEL, Tek Yumruk" şiarlı afişlerimizle donatırken, bir yandan da dergimizi öğrencilere ulaştırdık ve 1 Mayıs çağrımızı Beytepe Kampusu'nda da yükselttik.

Hacettepe Üni.

İstanbul Üni.

27 Nisan sabahı Ankara'da Dikimevi, Cebeci, Kurtuluş semtlerini 1 Mayıs afişlerimizle donattık. Aynı gün Hacettepe Üniversitesi Sosyal Hizmet Bölümü'nde afiş ve pul çalışmamızı sürdürdük. Öğrencilere ve akademisyenlere 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrımızı yineledik.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampus, Fen-Edebiyat ve Yabancı Diller Fakülteleri'nde 26-27 Nisan'da yaptığımız afişleme ve dergi satışı çalışmalarımızla öğrencileri eğitim hakkımıza sahip çıkmak için 1 Mayıs'a çağırdık.

Ankara Üni.

Ankara Üniversitesi'nde Eğitim Bilimleri, Siyasal Bilimler, İletişim ve Hukuk Fakülteleri'ndeki afişleme çalışmamız sürerken açtığımız standla dergimizi Ankara Üniversiteli arkadaşlarımıza ulaştırdık.

İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Kampusu ve İstanbul Üniversitesi Merkez Kampus, Fen-Edebiyat ve Yabancı Diller Fakültelerinde açtığımız standlar ve afişleme çalışmalarımızla 28 Nisan'da üniversitelerimizi 1 Mayıs alanına çevirdik. Aynı gün Ankara'da Kızılay ve Tuzluçayır bölgelerini afişlerimizle kuşattık.

Tuzluçayır

TÜM-İGD Ankara Şubesi'nde 1 Mayıs paneli

28 Nisan 2010 Çarşamba günü TÜM-İGD Ankara Şubemizde gerçekleştirdiğimiz panelle "İşçi sınıfının güncel durumu ve 1 Mayıs" ve "Gençlik neden 1 Mayıs'a katılmalı?" konularını değerlendirdik. Verimli geçen panelimizi soru-cevap bölümünde "Niçin yerellerde değilde merkezi bir 1 Mayıs?", " İşçi sınıfı partisine olan ihtiyaç", "Taksim zaferinin ardından yeni zaferler" konularını tartıştık.

*İstanbul'da Kartal, Topkapı, Okmeydanı sokaklarında, Çapa-Aksaray hattında ve Taksim'de 1 Mayıs'a 2 gün kala 29 Nisan'da afişleme çalışması yaparak "1 Mayıs'ta TEKEL, Tek yumruk" şiarımızı daha da yukarı taşıdık.

1 Mayıs: Devrimin şanlı yolunda, ilerleyen halkların bayramı

30 Nisan'da kimimiz Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde 1 Mayıs alanına giden otobüsleri beklerken kimimiz TÜM-İGD İstanbul Şubesi'nde 1 Mayıs'ın son hazırlıklarını yapmaktaydık. Aramızdaki tek fark nefes aldığımız illerdi. Yüreklerimizde 1 Mayıs'ın coşkusu ve ilerici gençlik bayrağını daha da yukarı taşıma arzusu vardı. Bu heyecanla yollarda uykusuz kaldık, bu heyecanla sürdük son fırçaları pankartlarımıza.

"Bugün TÜM-İGD'nin pankartları, bayrakları, dövizleri bir tarih yazıyor"

1 Mayıs 2010'da sabahın erken saatlerinde Mecidiyeköy'de toplanmaya başladık. "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" şiarlı bayraklarımız, kortejimizin önünde duran dev kızıl bayrağımıza eşlik etmekteydi. Gün gelmişti. Üç yıldır sokak sokak Taksim zaferi için direnen, yeri geldiğinde jop-gaz-tazyikli su yiyen ama zorluklar karşısında yılmadan mücadele eden işçi, köylü, öğrenci İlerici Gençler olarak 1 Mayıs alanına yürüyecektik. Uykusuzluğa, yorgunluğa direnerek afişlerimizi tüm alanlara yaymış, tüm dergilerimizi insanlara ulaştırmış, dövizlerimizi, pankartlarımızı bugün için hep

birlikte hazırlamıştık. İşte bugün işçi sınıfı, onun ileri temsilcileri ve dostları üç koldan Taksim'e yürümeye hazırlanıyordu. Yoğun katılımdan dolayı uzun süre beklemek zorunda kaldık. Ama türkülerimizle, halaylarımızla, sloganlarımızla coşkumuzu bir an bile yitirmedik.

Ürün Sosyalist Dergi'nin ses aracından dile getirilen "Bugün TÜM-İGD'nin pankartları, bayrakları, dövizleri bir tarih yazıyor" sözleri durumumuzu çok iyi anlatmaktaydı.

3 yaşından 90 yaşına ilericiler, devrimciler alandaydı!

Oldukça coşkulu olan kortejimizde; İstanbul'dan, Ankara'dan, Mersin'den, Tarsus'tan, Kastamonu'dan, İzmir'den, Bergama'dan, Karabük'ten, Dersim'den, Antakya'dan, Pendik, Kartal ve Maltepe'den, Adana'dan, Isparta'dan, Kırşehir'den, Aydın'dan, Bursa'dan, Kocaeli'nden, Gebze'den işçi, köylü, öğrenci yüzlerce ilerici genç,

TÜM-İGD'li Kadınlar, yıllar sonra tekrar alanlara çıkan İlerici Liseliler, 3 yaşındaki minik ilerici gençlerden 90 yaşındaki yüreği genç Bekir Karayel'e kadar birçok devrimci yerini aldı. Yürüyüş boyunca hep bir ağızdan 1 Mayıs marşı başta olmak üzere Türkçe, Kürtçe, Arapça ve halkların diğer güzelim dillerinden pek çok marşı seslendirdik. Uzun yürüyüşün ardından Taksim Meydanı'na vardık. Coşkulu ve sınıf disiplinine sahip kortejimizle girdiğimiz meydanda alkışlarla karşılandık. Alanda yüzbinlerin arasında yerimizi aldığımızda gördüğümüz manzara emeklerimizin, mücadelemizin haklılığını ortaya koyuyordu. Coşkulu kitleyle beraber marşlarımızı okuduk, alandaki emekçilerle birlikte halaya durduk. Bayramın sona ermesiyle alandan ayrılırken aklımızda bu görkemli günün hatıraları, 26 Mayıs Genel Grevi, 2011'de daha güçlü bir 1 Mayıs yaratmak ve ilerici gençlik mücadelesinin güneşli yarınları vardı.

1 Mayıs ateşini yeni zaferlerle yangına çevirelim

İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Kampusu, Yabancı Diller Yüksek Okulu'nda ve İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi kantininde bayramımızın hemen ardından 5 Mayıs'ta 1 Mayıs fotoğraflarından oluşan bir sergi açtık. Sergimiz öğrenciler ve üniversite emekçilerinin yoğun ilgisiyle karşılaştı.

1 Mayıs sergimizi 7 Mayıs'ta İstanbul Üniversitesi Merkez Kampusu'na taşıdık.

Bayram ateşi 1 Mayıs'tan çok önce yüreğimizi ısıtmaya başlamıştı, bu ateşi 1 Mayıs'ın sonrasına taşıma görevi önümüzde duruyor. 2010 1 Mayısı'nın yeni zaferlerin habercisi olması dileğiyle, İLERİ!

3. İlerici Gençlik Yaz Kampı

3. İlerici Gençlik Yaz Kampı'nda buluşalım!

İlerici Gençler olarak bu sene de hep beraber üretmek, tartışmak, eğlenirken öğrenmek kısacası Nazım Usta'nın da dediği gibi:

"Hep bir ağızdan türkü söyleyip
hep beraber sulardan çekmek ağı,
demiri oya gibi işleyip hep beraber,
hep beraber sürebilmek toprağı,
ballı incirleri hep beraber yiyebilmek,
yarin yanağından gayri her şeyde
her yerde
hep beraber!"

diyebilmek için 3. İlerici Gençlik Yaz Kampı'nda buluşuyoruz.

2008'den bu yana yaz kampı yaparak geleneksel hale getirdiğimiz yaz kamplarımıza bu yıl bir yenisini daha ekleyeceğiz. Birçok ilden ilerici işçinin, kadının, üniversitelinin, köylünün ve liselinin katılacağı yaz kampımızı 23-26 Temmuz tarihleri arasında Balıkesir – Gönen'de bulunan Kemal Türkler Eğitim ve Tatil Sitesi'nde gerçekleştireceğiz.

Niteliğiyle beraber çeşitliliği de artan İlerici Gençlik Yaz Kampı'mızda bu sene de birçok etkinlik yapılacak. Gençlerin yaşadığı gündelik sorunlardan Türkiye'de halklar sorununa, işçi sınıfının güncel durumundan, İlerici Liseli mücadelesine değin bir çok konuda hep beraber kafa yorup hep birlikte düşüneceğiz.

Yaz kampımız bunlarla sınırlı değil elbette. Fotoğraf yarışmalarından futbol-voleybol-yüzme-satranç turnuvalarına, pankart boyama yarışmalarından, film gösterimine kadar birçok etkinlikte birarada olacağız.

Bu sene ayrıca hem hukuk alanında, hem yaratıcı drama alanında, hem de ilkyardım konusunda atölyeler gerçekleştireceğiz. Kampımızda ayrıca Grup Güneşli Dünya vereceği konserle aramızda olacak. Gecenin karanlığını yakacağımız kamp ateşimizle aydınlatacak ve sessizliğimizi omuz omuza halay çekerken hep bir ağızdan söyleyeceğimiz türkülerle bozacağız.

Haydi genç arkadaş,

Hep beraber üretmek, eğlenmek, paylaşmak ve tartışmak için 3. İlerici Gençlik Yaz Kampı'na, sesimize sesini, yüreğini yüreğimizin yanına katmaya!

Kamu Hastaneleri Birliği Karabük'te protesto edildi

Karabük Devlet Hastanesi önünde 9 Nisan'da saat 15.30'da devlet hastanelerinin ticarileştirilmeye çalışılmasına karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

SES öncülüğünde gerçekleştirilen eylemde TÜM-İGD de yer aldı. Basın açıklamasını okuyan SES şube başkanı Ersin Tetik, gerçekleştirilmeye çalışılan olayın tamamen ticari bir faaliyet olduğunu, halkın sağlık hakkının sermayenin çıkarı doğrultusunda gasp edildiğini dile getirdi. Ayrıca oluşturulmaya çalışılan birliğin bir yöneticisinin de Ticaret ve Sanayi Odası tarafından belirlenmesine ancak halkın fikrinin hiç sorulmamasına dikkat çeken Tetik, önümüzdeki süreçte bu çağ dışı uygulamaya karşı eylemliliklerini devam ettireceklerini dile getirdi.

DİSK, 1 Mayıs'ın ardından Kemal Türkler, Abdullah Baştürk, Kemal Nebioğlu'nu mezarları başında andı!

DİSK Taksim kazanımını, saldırı sonucu hayatlarını kaybetmiş olan Kemal Türkler ile Abdullah Baştürk'ü ve Kemal Nebioğlu'nu mezarları başında anarak kutladı.

İlk anma 3 Mayıs'da saat 11.30'da Topkapı mezarlığında Kemal Türkler'in mezarı başında gerçekleşti. Anmaya DİSK Yönetim Kurulu, Genel-İş Yönetim Kurulu, Spor-Sen Yönetim Kurulu ve TÜM-İGD katıldı. Anma DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün'ün Kemal Türkler'e atfen yaptığı konuşma ile başladı. Görgün konuşmasında Taksim'in kazanıldığına vurgu yaptı.

1977'nin failleri bulunsun!

Ardından sözü DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi aldı. Çelebi yaptığı konuşmada Taksim Meydanı'nın kazanılmasının önlerindeki ilk hedef olduğunu ve başarıya ulaştığını, ikinci hadeflerinin ise 1977 1 Mayıs Katliamı'nın faillerinin bulunması olduğunu söyledi. Kemal Türkler'in mezarı başında yapılan anmanın ardından saat 12.30'da Zincirlikuyu Mezarlığı'nda Abdullah Baştürk'ün ve Kemal Nebioğlu'nun mezarları başında da anma yapıldı.

Denizler katledilişlerinin 38. yılında mezarları başında anıldılar

68'lerin devrimci gençlik liderleri arasında yer alan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan katledilişlerinin 38. yıl dönümünde Ankara'da bulunan mezarları başında anıldı. İlerici Gençler de anmaya TÜM-İGD pankartlarıyla katıldılar.

Öğle saatlerinde Karşıyaka mezarlığı 2 No'lu kapısı önünde toplanan ilerici, devrimci kurumlar; "İşbirlikçiler emperyalistler 6. filoyu unutmayın "," Katil devlet hesap verecek "," Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları atarak mezarları başına kadar yürüdüler. Burada yapılan konuşmalarda Denizlerin onurlu mücadelesinin Türkiye siyasi tarihi içerisinde önemli bir yerinin olduğu belirtildi. Ayrıca mücadeleleri boyunca kararlı ve yılmaz tavırlarının bize olduğu gibi, gelecek nesillere de örnek teşkil ettiğinden bahsedildi. Yapılan konuşmaların ve atılan sloganların ardından anma sona erdi.

İşten Atmak Yasaklansın Platformu'ndan Yunanistan emekçileriyle dayanışma eylemi

Kemer sıkma politikalarına karşı binlerce emekçinin sokağa döküldüğü Yunanistan'ı dün Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ziyaret etmesi üzerine 15 Mayıs'ta İşten Atmak Yasaklansın Platformu bu ziyareti teşhir eden ve Yunanistan emekçisiyle dayanışmasını gösteren bir eylem yaptı. Eyleme İlerici Gençler de destek verdi.

Taksim Tramvay Durağı'nda saat 18.00'da bir araya gelen platform üyeleri, "İşten atmak yasaklansın, işsize iş!" pankartını açarak ellerinde dövizleriyle Yunanistan Konsolosluğu'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "Krizin faturası patronlara!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" ve "Yunanistan halkı yalnız değildir!" sloganlarını atan platform üyeleri sık sık alkışlarla halktan da destek aldı.

Bilgi Üniversitesi işçileri sokakta

DİSK'e bağlı SOSYAL-İŞ'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan Bilgi Üniversitesi işçileri sendikal hakları için 8 Mayıs'da Taksim'de bir yürüyüş düzenledi. Çok sayıda kurumun, TEKEL ve İSKİ işçilerinin destek verdiği eyleme "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" şiarıyla yürüyen TÜM-İGD'li gençler de katıldı. Yürüyüş boyunca sık sık haykırılan "İşten atılanlar geri alınsın", "İnadına sendika, inadına DİSK" ve "Bilgi sokakta" sloganları İstiklal Caddesi'ni çınlattı.

Galatasaray Meydanı'na gelindiğinde ise burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamalarda üniversite yönetimini eleştirdiği için işten atılan Pr. Dr. Nevin Ateş'in, üniversitenin ahşap atölyesinin kapatılması bahane gösterilerek işten atılan Bülent Karaçeper, Rıza Karaçeper ve Kadir Karabudak'ın işe geri alınması talep edildi ve atılan üç işçinin de sendikalı olduğuna dikkat çekildi.

Katledilen Şerzan Kurt ve maden işçileri için yüzlerce genç sokaklarda!

Muğla'da Kürt öğrencilere karşı yapılan faşist saldırı sonrasında polis kurşunuyla vurulan ve 19 Mayıs'ta beyin ölümü gerçekleşen Şerzan Kurt, 24 Mayıs'ta yaşamını yitirdi.

GENÇ-SEN Şerzan Kurt için basın açıklaması gerçekleştirdi

Öğrenci Gençlik Sendikası (GENÇ-SEN) Şerzan Kurt için 14 Mayıs'ta bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 18.00'da Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan basın açıklamasında Muğla'da Şerzan Kurt'u yaralayan kurşunların Aydın Erdem, Ceylan Önkol ve Uğur Kaymaz'ın bedenlerine sıkılan kurşunlarla aynı olduğu vurgulandı. Tüm bu saldırıların ise Kürt halkına yönelik bütünlüklü bir saldırının parçası olduğunun altı çizildi. Basın metninin okunmasının ardından eylem alkışlar ve sloganlar eşliğinde son buldu.

Ankara'da Şerzan Kurt için açıklama

20 Mayıs'ta Halkların Kardeşliği için Gençlik Platformu Yüksel Caddesi'nde, Şerzan Kurt için basın açıklaması yaptı. TÜM-İGD'nin de aralarında olduğu birçok kurumun katıldığı basın açıklaması saygı duruşuyla başladı. Sık sık "Şerzan Kurt kavgamızda yaşıyor" ve "Biji Bratiya Gelan" sloganları atıldı. Açıklamada faşitlerden hesabın er geç sorulacağı belirtilirken Kürt öğrencilere yapılan saldırıların durdurulması istendi.

Şerzan Kurt ve Zonguldak'ta katledilen 30 işçi için Taksim'de basın açıklaması

20 Mayıs'ta Halkların Kardeşliği için Gençlik Platformu tarafından Şerzan Kurt ve Zonguldak'ta grizu patlaması sonucu yaşamını yitiren 30 işçi için Galatasaray Lisesi'nden Taksim Tramvay Durağı'na yürünerek basın açıklaması gerçekleştirildi.
Galatasaray Lisesi önünde toplanmaya başlayan aralarında TÜM-İGD'li gençlerin de olduğu ilerici, devrimci, yurtsever kurumlar "Şerzan'ın da maden işçilerinin de katili devlettir", "Şerzan Kurt ölümsüzdür" pankartlarının ve Şerzan Kurt'un resimlerinin taşındığı yürüyüş boyunca "Zonguldak'tan Muğla'ya katil devlet hesap verecek", "Aydın Erdem, Ceylan Önkol, Şerzan Kurt yaşıyor" sloganları atıldı. Basın metninin okunmasının ardından eylem sona erdirildi.

Şerzan Kurt Batman'a uğurlandı

24 Mayıs'ta otopsi için İzmir 9 Eylül Üniversitesi Hastanesi'nden Adli Tıp Kurumu'na sevk edilen Kurt'a destek için aralarında TÜM-İGD'nin de bulunduğu gruplar sabah saatlerinde kurumun önünde toplandı. İlerici Gençler'in de katıldığı uğurlama sık sık "Şerzan Kurt kavgamızda yaşıyor", "Biji Bratiya Gelan", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. Bekleyiş sırasında açıklama yapan baba Ömer Kurt, Şerzan'a sıkılan kurşunların barışa, Türk ve Kürt halklarına sıkıldığını belirtti. Şerzan Kurt, otopsinin ardından Diyarbakır'a, oradan da Batman'a götürülmek üzere hava alanına gönderildi.

Süleyman Hoca mücadelemizde yaşıyor!

İşçi sınıfının hocası, Süleyman Üstün 19 Mayıs'da Zincirlikuyu Mezarlığı'nda bulunan mezarı başında anıldı. Anma için yazarlardan sendikacılara, ondan eğitim almış işçilerden gençlere tüm dostları, mücadele arkadaşları bir araya geldi.

Süleyman Hoca için saat 10.00'da toplanıldı. Mezarı başında ailesi, şehir dışından gelen dostları, Üründü ve Birlik Dayanışmacı yoldaşları, Petrol-İş, Birleşik Metal İş ve Kristal-İş üyeleri, akademisyenler, Tüstav üyeleri ve TÜM-İGD katıldı.

Süleyman Hocanın dostları ve ailesi onunla ilgili anılarını anlatmak için sırayla söz aldı. Anmada Süleyman Hoca'nın sınıf mücadelesini basit hikâyelerle işçilere nasıl anlattığına değinildi. Betimlemelerle süslediği konuşmasının işçileri nasıl etkilediğine değinildi. Hayatının son anına kadar sınıf mücadelesi için savaştığı belirtildi.

TÜM-İGD adında konuşma yapan Tayibe arkadaşımız Süleyman Hoca'nın gençliğe çok önem verdiğini, hayatının bizim için yol gösterici olduğunu, onun anlattıklarını asla akıllarımızdan çıkarmayacağımızı belirtti. Anma "Süleyman Üstün ölümsüzdür" sloganlarıyla son buldu.

Taksim'den haykırıldı: "Hepimiz Filistinliyiz"

15 Mayıs'da siyonist İsrail'in kendisini devlet olarak ilan edişinin 62. yıldönümünü teşir etmek ve 62 yıldır mücadele bayrağını yere düşürmeyen Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltmek amacıyla Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 19.30'da başlayan ve çeşitli kurumların imzacısı olduğu basın açıklamasına TÜM-İGD de destek verdi. Yapılan basın açıklamasında Filistin'in insanlık tarihinin tanık olmadığı türden bir işgali yaşadığı ve yaşamaya devam ettiği söylendi. Yıllarca süren işgaller sürgünler ve katliamlar karşısında Filistin halkının yılmadan direndiğinin altı çizilen açıklamada "Katil ABD Orta Doğu'dan defol", "Katil İsrail Filistin'den defol", "Her yer Filistin hepimiz Filistinliyiz" ve "Siyonizm yenilecek direnen Filistin kazanacak" sloganları atıldı.

HSGGP'den katledilen maden işçileri için basın açıklaması

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu tarafından Zonguldak'ta hayatını kaybeden maden işçileri için 21 Mayıs'ta Galatasaray Tramvay Durağı'ndan Taksim Meydanı'na doğru bir yürüyüş ve Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde İlerici Gençler de yerini aldı.

Galatasaray Tramvay Durağı'ndaki toplanmanın ardından Taksim Meydanı'na doğru yapılan yürüyüşte "Maden cinayetleri de taşeron çalışma da AKP de kader değildir" yazılı bir pankart taşındı. Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde direnişteki İtfaiye işçilerinden Ömer Sert HSGGP adına basın açıklamasını okudu. Okunan basın açıklamasında madenlerde yaşanan kazaların kader olmadığı özelleştirmeci, taşeroncu, neoliberal düzenin bir sonucu olduğu belirtilerek ölümlerin açıkça bir iş cinayeti olduğu belirtildi.

Katledilen 345 Kürt çocuğunun katilleri yargılansın!

1989'dan 2010 yılına kadar, tam 20 yıldır 345 Kürt çocuğu devletin kolluk güçleri tarafından öldürüldü. Kimileri polisin, askerin, korucunun dipçikleri, bombaları, tekmeleriyle komaya girdi, öldürülenlerden çok daha fazlası yani binlercesi ise felç kaldı. Kimi Ceylan Önkol gibi hayvan otlatırken, kimi Maziye Aslan gibi panzer altında kalarak, kimi de Uğur Kaymaz gibi bedenine sıkılan 13 kurşunla öldürüldü. Aralarında henüz yaşını doldurmamış olanlar da vardı.

22 Mayıs günün Ankara Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önünde öldürülen, sakat bırakılan çocukların katillerinin bulunması ve yargılanması için bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını Kürtçe ve Türkçe olarak "Bir Göz de Sen Ol" Platformu'nun sözcüsü Sezai Temelli ve Çetin Lale yaptı. Yapılan eyleme TÜM-İGD'li gençler de katıldı. Açıklama sırasında tüm katılımcılar, üzerinde öldürülen çocukların isimlerinin bulunduğu önlükleri giydi. Ayrıca çocukların katilleri bulunana kadar kırmızı bileklik takılacağı duyuruldu.

TEKEL işçileri TÜRK-İŞ 1. Bölge binasında eylemde: "26 Mayıs'ı satanlardan hesap soracağız!"

TEKEL işçileri 24 Mayıs'ta Gümüşsuyu'ndaki İstanbul TÜRK-İŞ 1. Bölge binasında eylem yaptı. Sabah saatlerinde TÜRK-İŞ yöneticilerinin 26 Mayıs'ta gerçekleştirilmesi planlanan eylemle ilgili yaptıkları görüşme sırasında toplantıya katılan işçiler toplantının seyrini değiştirdiler. Toplantıyı bir süre izleyen işçiler, 26 Mayıs'ta öğle arasında bir saatlik eylem kararına karşı çıktı ve binanın balkonundan "Sorumsuz TÜRK-İŞ yönetimi ve Mustafa Kumlu istifa" ve "İşçiler ölüyor sendikalar susuyor. 26 Mayıs'ı satan TÜRK-İŞ'ten hesap soracağız" pankartları astılar.

Akşam saatlerinde Gümüşsuyu'nda yapılan basın açıklamasıyla da üç ay önce alınan genel grev, genel eylemlilik kararının uygulanmasını isteyen TEKEL, İSKİ, İtfaiye, UPS ve Esenyurt Belediyesi işçileri TÜRK-İŞ 1. Bölge binası içinde başlarında siyah bantlarla eylemlerini sürdürerek, talepleri karşılanıncaya kadar eyleme devam edeceklerini, iki günlük açlık grevi yapacaklarını ve 26 Mayıs sabahı buradan bir yürüyüş başlatacaklarını duyurdular.

"İşçi-gençlik el ele mücadeleye!" diyerek direniş alanlarını hiç boş bırakmayan gençler bugün de TÜRK-İŞ binası önündeydi. "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" diyen TÜM-İGD'li gençler bayrakları, dövizleri ve sloganlarıyla alandaydılar.

Engin Çeber davası sonuçlandı

Metris cezaevinde işkenceyle katledilen Engin Çeber'in davası 1 Haziran 2010'da Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde sonuçlandı.

Davanın bitmesinin ardından ÇHD İstanbul Şubesi Başkanı Avukat Taylan Tanay bir açıklama yaparak Engin Çeber'e işkence yapmaktan 3 başgardiyan ve 1 müdür hakkında müebbet hapis cezası verildiğini, iki başgardiyan Yavuz Uzun ve Murat Çis'e hapis cezası verildiğini ancak yattıkları süre göz önünde bulundurularak tahliye kararı verildiğini söyledi. Bu dava kapsamında yargılanan 13 polisten 3'ü hakkında kolluk aşamasında işkence yapmaktan ceza verilerek bunun mahkeme kayıtlarına geçtiğini belirten Tanay; polis memurları Mehmet Pek ve Abdülmuttalip Bozyel için üçer kez 2 yıl 6 ay hapis cezası, Aliye Uçar için 2 yıl 6 ay hapis cezası verildiğini söyledi.

Tanay ayrıca, "Kamera kayıtlarıyla işkence yapıldığı belli olduğu halde jandarmalar hakkında beraat verildi. Abdülkadir Öztekin adlı astsubay başçavuş hakkında yaralamadan 5 ay hapis cezası verildi. Nevzat Kayım, Mehmet Polat, Erdoğan Coşar, Nuri Atalay isimli gardiyanlar hakkında 5'er ay hapis cezası verildi ve bu cezalar ertelendi. Ertelemelere itiraz, beraat kararlarına temyiz hakkımızı kullanacağız" dedi.

Dava kapsamında sahte belge hazırlamaktan yargılanan bir doktorun da 3 yıl 9 ay hapis cezası aldığını söyleyen Tanay son olarak; "Bu kararlarla Muhsin Bodur Karakolu ve Metris Hapishanesi'nde işkence yapıldığı belgelenmiştir. Baki Erdoğan ve Birtan Altunbaş gibi örneklerde yargının işkencenin aklayıcısı olduğunu gördük. Umaruz Türkiye yargısının bu kaderi de değişir." dedi. Tanay'ın ardından Engin Çeber'in babası Ali Tekin de bir konuşma yaparak cezaların yetersiz olduğunu belirterek işkence suçuna ceza verilmesini olumlu bulduğunu söyledi.

Sivas Katliamı 17. yılında unutturulmadı

Sivas Katliamı 17. yılında yapılan mitinglerle unutturulmadı. Sivas Katliamı'nı unutturmadıklarını göstermek için alanları dolduran binlerce kişi Madımak Oteli'nin müze olması talebini haykırdı.

İSTANBUL

1 Temmuz günü, Sivas Katliamı şehitlerini anmak üzere, katliamın 17. yıl dönümünde, Kadıköy'de Alevi dernekleri ve ilerici, devrimci, yurtsever kurumlar bir anma mitingi düzenledi. TÜM-İGD'nin de "2 Temmuz'u Unutmadık, Unutturmayacağız!" pankartıyla katılımcısı olduğu miting saat 16.30'da iskele m eydanına doğru yürüyüşle başladı. Bütün kurumların alana girmesiyle birlikte miting programı başladı. Sunucuların konuşmalarının ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sultanbeyli Şube Başkanı ve Sivas Katliamı şehidi Nesimi Çimen'in eşi Makbule Çimen konuşma yaptılar. Konuşmalarda Madımak Oteli'nin müze yapılması, katliamın gerçek faillerinin ortaya çıkarılması ve devletin artık katliamlar yoluyla halkları birbirine düşürme geleneğinden vazgeçmesi gerektiği vurguları yapıldı.

ANKARA

Ankara halkı Sivas katliamı'nı protesto etmek için 2 Temmuz günü sokaklardaydı. Saat 16.30 itibariyle çeşitli Alevi dernekleri, sendikalar, gençlik örgütleri ve partiler alanda yerlerini almaya başladılar.

Saat 17.00 civarı "Sivas'ı unutma, unutturma!", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek!" sloganlarıyla Kolej Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Miting alanına gelindiğinde Sivas'ta yitirilenler ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Tek tek Madımak'ta ölen canların isimleri okundu ve hep bir ağızdan "Yaşıyor!" diye haykırıldı. Alevi-Bektaşi Federasyonu ve köy derneklerinin yoğun katılım gösterdiği mitingde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Eğitim ve Örgütlenme sekreteri Kelime Ata ve Alevi Bektaş Federasyonu Genel Saymanı Köksal Yıldırım birer konuşma yaptılar. TÜM-İGD'nin katıldığı miting müzik dinletileriyle son buldu.

Marmara Üniversitesi öğrencileri "Polis, ÖGB işbirliğine son" dedi

7 Haziran 2010'da saat 16.00'da Marmara Üniversitesi öğrencileri tarafından Kadıköy Adliyesi önünde üniversitelerde yaşanan faşist saldırılara karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. TÜM-İGD'li öğrencilerde eyleme destek vererek alanda yerini aldı.

Okunan basın açıklamasında üniversitelerde devrimci, yurtsever öğrencilere yönelik saldırıların faşist çevreler tarafından planlı, devletin gözünün önünde yapıldığına dikkat çekilerek Aydın Erdem'in, Şerzan Kurt'un katledilmeleri, üniversitelerde yaşanan faşist saldırıların yoğunlaşmasının planlı bir muhalif öğrenci avı olduğu belirtildi. Ayrıca faşistlerin, polis ve ÖGB ile işbirliği yaptığı dile getirilerek son 3 yıldaki saldırılar, saldırılarda polisin, ÖGB'nin, rektörlüğün saldırıya uğrayan öğrencileri korumada pasif ve faşistleri destekler tutumları örnek gösterildi. Öğrencilerin yapılan bu saldırıya karşı yılmayacakları eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim mücadelesinin devam edeceği vurgulanan açıklama "Marmara Üniversitesi faşizmin kalesi değil bilimsel değerlerin var olduğu öğrencilerinin özgürce hareket ettiği bir okul olana kadar mücadelemize devam edeceğiz" sözleriyle noktalandı. Basın açıklamasının ardından savcılığa toplu suç duyurusu yapıldı.

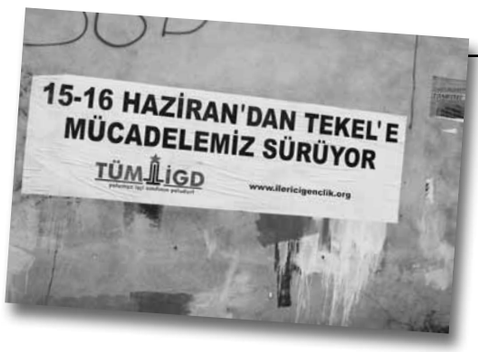

İşten Atmak Yasaklansın Platformu işçi forumu gerçekleştirdi

İşten atmak Yasaklansın Platformu 13 Haziran 2010 Pazar günü "İşçi Hareketi ve Sendikal Yapılar" başlıklı bir işçi forumu gerçekleştirdi. Petrol-İş Genel Merkezi'nde birçok siyasi yapının, işçinin, sendikacının katılımıyla gerçekleştirilen forum saat 15.00'da başladı.

Forumun açılış konuşmasını TBİP Genel Başkanı Zeki Kılıçarslan yaptı. Forumda birçok kişi oluşturulan serbest kürsüde işçi sınıfı hareketi, bugünkü durumu, sendikal bürokrasi, sendikaların bugünkü durumu ve çözüm önerileri konusunda konuşmalar yaptı.

Yapılan konuşmalarda işçi sınıfının TEKEL süreci ile tekrardan hareketlendiği ve boyut kazandığı ancak sendikaların ve yöneticilerinin örgütlenme, hak kazanımları noktasında eksik kaldıklarına vurgu yapıldı. Sendikaların işçi hareketi içindeki öneminin de vurgulandığı konuşmalarda öncü işçilerin sendika yönetimlerini belirlemede, denetlemede daha da öne çıkmaları ve sendikalara mücadeleci anlayışlara sahip işçilerin gelmesinin gerektiği vurgulandı. Forumun sonunda bu çözüm önerilerini hayata geçirebilmek için bir irtibat grubu oluşturuldu.

Kartal'da İlerici Gençler'den 15-16 Haziran afişlemesi

İlerici Gençler 12-16 Haziran arasında Kartal'da yaptıkları afişlerle 15-16 Haziran direnişini selamladılar.

Kartal'lı İlerici Gençler 15-16 Haziran 1970 büyük işçi direnişinin 40. yılında Kartal Merkez ve Atalar Mahallesinin çeşitli yerlerine **"15-16 Hazirandan TEKEL' e Mücadelemiz Sürüyor"** yazılı afişleri ve bez pankartları astılar.

Silikozis hastası kot kumlama işçileri Ankara'da

Kotların ağartılması için yüksek basınçla kum püskürterek bu işi yapan kot kumlama işçileri, soludukları toz yüzünden silikozis hastalığına yakalanıyor. Bu hastalığın tedavisi yok. Kot Taşlama İşçileri Dayanışma Komitesi'nin çalışmaları sonucunda 600 silikozis hastasına ulaşılmış, henüz teşhis konulmamış 5 bine yakın kişinin ise bu hastalığın pençesinde olduğu tahmin ediliyor.

Yapılan eylemlilikler sonrasında Sağlık Bakanlığı kot kumlama işini tekstil sektöründe yasaklamış, işçilerin sağlık hizmetinden ücretsiz yararlanması için Bakanlar Kurulu kararı çıkarmıştı. Bununla birlikte, işçilerin kötü çalışma koşullarında çalışmalarına neden olan patronlar ve bu koşulları denetlemekle sorumlu olup görevlerini yerine getirmeyen kamu görevlileri hakkında ceza davaları açılmıştı.

Artık ölmek istemiyoruz

Silikozis hastası kot kumlama işçileri ve aileleri 22 Haziran'da Ankara'ya gelerek Abdi İpekçi Parkı'nda oturma eylemi başlattı. "Silikozis hastası işçilere maluliyet maaşı bağlansın" pankartı ile "Artık ölmek istemiyoruz!" sloganıyla saat 10.00'da parka gelen işçiler 11.00'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya KESK Ankara Şubeler Platformu, Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türk Toraks Derneği, SES, Sosyal-İş ve Dev Sağlık-İş ile Tekel işçileri de destek verdi.

İşten Atmak Yasaklansın Platformu Ankara Bileşenleri kot taşlama işçilerinin yanında

Kot taşlama işçilerinin 3 günlük oturma eylemi boyunca işçilerin ihtiyaçlarının karşılanmasında, eylem alanının düzenlenmesinde aktif olarak destek gösteren İşten Atmak Yasaklansın Platformu Ankara Bileşenleri eylemin 2. (23 Haziran) gününde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. TÜM-İGD de dövizleriyle eyleme katılarak destek verdi.

Abdi İpekçi Parkı'nda gerçekleştirilen açıklamada kot kumlama işçilerinin haklı mücadelesi sonuçlanana kadar destek olunacağı belirtildi ve tüm işçiler, emekçiler, kot kumlama işçileriyle dayanışmaya çağırıldı.

İlerici, devrimci kurumlardan kot taşlama işçilerine dayanışma ziyareti

İlerici, devrimci kurumlar kot taşlama işçilerinin oturma eyleminin 2. gününde Abdi İpekçi Parkı'nda destek ziyareti gerçekleştirdi.

Saat 15.00'da Kızılay Konur Sokak'ta, kot taşlama işçilerinin talepleri için imza toplandı, rozet ve kot taşlama işçileriyle ilgili belgesel CD'lerinin bulunduğu stand açıldı. Saat 17.00'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması gerçekleştiren **TÜM-İGD** ve çok sayıda kurum taşeron ve güvencesiz çalıştırmaya karşı mücadele etmenin önemini vurgulayarak kot taşlama işçilerinin taleplerinin kabul edilmesini istedi. Basın açıklamasında sık sık "Kotlar beyazlıyor, kot taşlama öldürüyor!", "Kader değil katliam, katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Yüksel Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne, oradan da Mithat Paşa Caddesi'ni tek yönlü trafiğe kapatarak işçilerin yanına, Abdi İpekçi Parkı'na yürüyüş düzenlendi. Kot taşlama işçilerine destek mesajıyla birlikte toplanan imzalar iletilerek kot taşlama işçilerinin yalnız olmadığı haykırıldı.

Oturma eylemi 3.gününde sona erdi

Kot taşlama işçileri oturma eyleminin 3.gününde de gerçekleştirilen destek ziyaretlerinin sonunda saat 14.00'da eylemlerini sonlandırdı. Tüketici Dernekleri Federasyonu, gerçekleştirdiği basın açıklamasında kumlanmış kotları giymeme kampanyasını yayma kararında olduklarını belirtti.

Kot Taşlama İşçileri Komitesi adına yapılan açıklamada ise gösterilen ilgi ve destek için teşekkürlerini iletirken, taleplerinin kabul edilme süresi hala uzarsa Ekim ayında tekrar Ankara'da olacaklarını ve bu kez talepleri kabul edilinceye kadar gitmeyeceklerini bildirdi.

İşten Atmak Yasaklansın Platformu'ndan 15-16 Haziran etkinliği

İşten Atmak Yasaklansın Platformu 15-16 Haziran işçi eylemlerinin 40. yıl dönümünde Kadıköy'de açık hava etkinliği düzenledi. Etkinlik saat 18.30'da PTT yanında açılış konuşmasıyla başladı.

Açılış konuşmasında 15-16 Haziran'ı anlatan bir şiir okundu ve ardından konu ile ilgili kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmada 15-16 Haziran'ın son olmadığını 89 Bahar eylemleri, 1990 Zonguldak Maden Grevi'nden, 1992 kamu emekçilerinin mücadelesinden, TEKEL direnişinden bugüne mücadelenin devam ettiği ve sona ermeyeceğinden bahsedildi. 15-16 Haziran eylemleri sendikalar kanununda yapılacak olan gerici değişikliklerin geri çekilmesini sağlamıştır denildi. Ayrıca KEY Tekstil işçisi konuşma yaptı. Tekstil işçisi mücadele süreçlerinin kısa bir özetini yaptı.

Konuşmaların ardından sahneye Grup Güneşli Dünya çıktı. Grup 15-16 Haziran marşını Key Tekstil işçileri için bir kez daha söyledi. Etkinlik Güneşli Dünya'nın ezgileriyle sona erdi.

Mersin'de Haziran'da ölmek zor etkinliği!

Mersin'de 68'liler Barış Ormanı'nda 13 Haziran'da TÜM-İGD'nin de içinde bulunduğu Haziranda Ölmek Zor Etkinliği Komitesi, "Haziranda Ölmek Zor" etkinliğini düzenledi.

Etkinlikte Haziranda kaybettiğimiz devrimci, komünist ve ilerici sanatçılarımız, şairlerimiz ve yazarlarımızdan Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Ahmet Arif, Kazım Koyuncu ve 15-16 Haziran direnişinde yaşamını yitirenler anıldı. 15-16 Haziran direnişi anlatıldı.

Etkinliğe açılış konuşması ve saygı duruşuyla başlandı. Açılış konuşmasının ardından devrimci, komünist yazarlarımızdan Orhan Kemal'in hayatı okundu. Orhan Kemal'in kitaplarında işçi, yoksul, kendisi gibi ekmek ve hak savaşı veren herkesin yer aldığına değinildi. Ardından Çernobil faciası yüzünden kansere yakalanan, şarkılarıyla, hayata bakışıyla devrimci sanatçımız Kazım Koyuncu'nun hayatı anlatıldı. Sırada devrimci komünist şairlerimizden biri olan Ahmet Arif vardı.

Ahmet Arif, çocukluğundan,gençliğine ve örgütlü yaşamına dek bütün detaylarıyla anlatıldı.Tek eseri olan "Hasretinden Prangalar Eskittim" den "33 Kurşun" ve "Hasretinden Prangalar Eskittim" adlı şiirleri okundu.

Nazım Hikmet: İşçi Sınıfına Sevdalı,Komünist Bir Ozan

Hayata bakış açısıyla, şiirleriyle, işçi sınıfına olan sevdasıyla, aşklarıyla ve komünistliğiyle tanınan şairimiz Nazım Hikmet'teydi sıra.

Büyük usta Nazım Hikmet'in örgütlü yaşamına işçi sınıfına olan sevdasına ve ömründe yalnızca onun saflarında olmakla övündüğü, Türkiye işçi sınıfının öncü partisi TKP ile olan bağlarına, hapis yattığı dönemlerde Orhan Kemal ile tanışmasına, Türkiye gençliğini nasıl etkilediğine değinilen mısralar anlatıldı.

Nazım Hikmet'in hayatından sonra, 15-16 Haziran 1970 Direnişi'nde yaşanan işçi olayları anlatıldı. Ve son bölüm olan "Serbest Kürsü" başlatıldı. Serbest kürsüde türküler, marşlar ve ölümsüz ozanlarımızdan şiirler okundu. Ve serbest zamanın ardından etkinlik sona erdi.

■ Düzenleyen: **Tayibe Önel**

Yunanistan; "Kemerleri sıkmıyoruz!"

Aylardır egemenlerin dilinde bir kemer sıkma muhabbetidir almış başını gidiyor. Kemer sıkma politikalarına karşı ise işçiler, emekçiler direniş ateşini körüklüyor. Yunanistan'la başlayan bu yangın tüm Avrupa'yı sarıyor. Yunanistan'da emekçi halkların "Kemerleri sıkmıyoruz!" diyerek sokağa inmesi diğer ülkelerin kâbusu olmuş durumda. Yüz binleri sokağa döken, Avrupa'nın kapitalist egemenlerinin "ya sıkmazlarsa" diyerek korkulu rüyası olan bu politikaya, amaçlarına, kimler için uygulanmak istediğine ve sonuçlarına bir bakalım.

Ekonomik krizin etkilerinin, kapitalizmin kalelerinin üzerine çökmeye başladığı bu süreçte ekonomisinin sağlamlığıyla övünen Avrupa ülkeleri, iflaslarını açıklıyor. İflasın eşiğine gelen Yunanistan egemenleri ise çözümü 110 milyar avroluk kredi desteği sağlayacak olan AB ve İMF'de görüyor.

Böyle bakınca AB ve IMF'nin Yunanistan emekçisine dost olduğu sanılabilir, hatta bu çok yardımsever gözükebilir, ama kanmamak lazım. Malumunuz AB ve İMF'nin bunca yıllık tarihlerinde emekçi halklara ne zaman karşılıksız bir şey verdikleri görülmüş ki? Tabii gene bazı beklentileri var Yunanistan emekçisinden. Kredi desteğini ancak tasarruf politikalarını Yunanistan

Meclisi'nden geçince vereceklerini açıklayan AB ve İMF'nin, bu masum gözüken tasarruf politikaları pek de karşılıksız değil.

Yunanistan Maliye Bakanı Yorgo Papakostandinu, AB ve İMF önerileri doğrultusunda açıkladığı politikalar ise şunlar: Emekli maaşları düşürülecek, kamu çalışanlarının ödeneklerinde %8 kesintiye gidilecek ve maaşlar dondurulacak, KDV %21'den %23'e çıkarılacak ve akaryakıt başta olmak üzere birçok ürüne zam yapılacak.

Bilmiyorum dikkatinizi çekti mi? Önlem politikalarında ne bir kamulaştırma var ne de en zengin Yunanlıdan alınacak bir ekstra vergi.

Tüm kesintiler, faturalar emekçilere. Yani onlara göre çözüm, kapitalizmin içinde bulunduğu krizden çıkmak için faturayı emekçi halklara kesmek.

Halk karşıtı politikalara hayır!

Böylesi hak gasplarına, sömürüye karşı Yunanistan emekçisi sessiz kalmadı elbette. Yunanistan Başbakan'ı Yorgo Papandreu'nun çözüm olarak gösterdiği sözde ekonomik önlemler ya da nam-ı diğer kemer sıkma politikaları tepkiyle karşılaştı.

5-6 Mayıs'ta gerçekleştirilen "Tasarrufa karşı ayaklanın" mitinginde yüz bini aşkın emekçi Yunanistan sokaklarını zapt etti, hayatı durdurdu. Atina'dan Selanik'e, Yanya'dan Patra'ya ve Korfu (Kerkira) Adası'na kadar birçok yerde emekçiler, "Halk karşıtı politikalara hayır!" sloganlarıyla kemer sıkma politikalarını protesto etti. Belediye çalışanları, çöp kamyonları ve traktörleriyle protesto eylemlerine katıldı, hava alanlarında tüm uçuşlar durdu. Okullar tatil edildi, öğrencisiyle öğretmeniyle Yunanistan halkı sokaklara döküldü. Doktorlar iş bıraktı, hastanelerde acil servisin dışında hiçbir bölümde hasta kabulü yapılmadı. Basın emekçileri de sokaklara indi ama bu sefer haber yapmak için değil, protesto etmek için. Grev günü ne bir gazete çıktı ne de bir canlı yayın yapıldı.

Yunanistan egemenlerinin, kapitalistlerinin emekçilere cevabı gecikmedi. Biber gazıyla, copla, tazyikli suyla egemenlerin kolluk kuvvetlerinin emekçilere saldırdığı olaylarda onlarca kişi yaralandı. Grev günü yaşanan tek olumsuzluk, greve katılmayan bir bankanın ateşe verilmesi sonucu üç banka çalışanının hayatını kaybetmesi oldu.

Yunanistan mucizesi emekçisine karşı olmaz!

Yaşanan olaylara rağmen ekonomik önlemler paketi 121 'hayır' oyuna karşı 172 'evet' oyuyla kabul edildi. Yunanistan halkının karşı çıkmasına rağmen kabul edilen önlemler paketiyle ilgili sosyal demokrat Başbakan Yorgo Papandreu, parlamentoda utanmadan "Ya AB-İMF anlaşmasını onaylayıp istikrar programını uygulayacak ya da Yunanistan'ı iflasa mahkûm edeceğiz. Vatanseverlik ülkeyi bu durumdan kurtarmaktır. Avrupa'nın bugün konuştuğu Yunanistan 'sorununu' hep birlikte çalışıp Yunanistan 'mucizesine' dönüştürmeliyiz" dedi.

Tabii Papandreu böylesine içten vatanseverlikten, Yunanistan mucizesinden dem vurunca insanın aklına şu soru gelmiyor değil: Sayın Papandreu, Yunanistan emekçilerinden bir vatanseverlik isteyeceğinize, kriz derinleşmeden Londra'nın merkezi yerlerinden Mayfair'de Marylebone'de tanesi 1 milyon avrodan onlarca bina alan ve servetlerini Yunanistan bankalarından Kıbrıs'a, İngiltere'ye ve İsveç'e kaçıran "vatansever" iş adamlarınızdan, patronlarınızdan tam olmasa bile yarım bir vatanseverlik isteseydiniz olmaz mıydı?

İşçi sınıfı ayaklanınca patronun da Yunanı, Türkü, Avrupalısı, barbarı kalmıyor

Yunanistan'da sokaklarda işçi sınıfının ayak sesleri duyulunca emperyalist Avrupa egemenlerinin etekleri tutuştu. Komşudaki durum bize de sıçrar korkusuyla Almanya Başbakanı Angela Merkel verilecek yardım paketi için hepimiz kefiliz, *Avrupa'nın ve Almanya'nın geleceği bu pakete bağlı* dedi.

Yunanistan Başbakan'ı Papandreu'nun daveti üzerine olayların ardından 14 Mayıs'ta Başbakan Tayyip Erdoğan, on bakan ve yüzlerce iş adamından oluşan 320 kişilik bir heyetle Atina'ya gitti. Şimdiye kadar yaptığı konuşmalarda mangalda kül bırakmayan Erdoğan, ne hikmetse Yunanistan bayrağının renkleri olan mavi beyaz bir kravat takarak gitti, Yunanistan egemenleri ise kaz gelecek yerden tavuk esirgemediler; onlar da ilk defa Türk

bayrağını direğe çektiler. Bu kadar jestin ardından Yunanistan ve Türkiye'nin arasında 22 anlaşma imzalandı. Buluşanlar sadece bürokratlar değildi elbette. O kadar iş adamı boşuna gitmedi ya, onlar da Yunan iş adamlarıyla görüştüler. Yeni görüşmeler, yatırımlar, anlaşmalar iş adamlarının gündemindeydi.

Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreu'yla Yunan-Türk İş Forumu toplantısına katılan Erdoğan ise şunları söyledi: "Yunanistan'ın karşı karşıya kaldığı ekonomik sorunlardan Türkiye olarak kendimizi soyutlamamız tabiatıyla mümkün değildir. Zira komşumuz Yunanistan'ın istikrarı ve zenginliği bizim istikrarımız ve zenginliğimizdir. Komşu ülkeler birbirini aşağı çekerek değil, yukarıya çekerek hep birlikte dayanışma içinde gelişebilirler." dedi.

Ege'ye barış enternasyonalizmle gelecek

Ne Merkel'in ne de Erdoğan'ın sözleri rastlantı değil. Dünkü düşmanlar bugün işçi sınıfı sokağa inince Ege'nin barışından, dostluktan bahsediyor. Yıllarca halkların arasına düşmanlık tohumları ekenler bugün kırk yıllık erbapmış gibi fotoğraf makinelerine gülümsüyor. Şüphesiz onlar dost oluyorlar, ittifak kuruyorlar ama, hem Yunanistan hem de Türkiye işçisine, emekçisine karşı. Ancak ümidin, kardeşliğin ve eşitliğin düşmanı olanlar unutmasınlar ki bir daha dönmemek üzere yıkılıp gidecekler. Ege'ye bir barış gelecekse o da Yunanistan ve Türkiye işçileriyle, emekçileriyle gelecek.

Beş ay içinde 9. başarılı genel grev

Tüm bu olanlara karşı Yunanistan emekçisi bir kez daha sokaklara indi, beş ay içinde dokuzuncu başarılı grevini 20 Mayıs'ta gerçekleştirdi. Sokaklar bir kez daha işçilerin ayak sesleriyle inledi.

Dipten gelen dalganın ayak sesleri Avrupa'da yankılanıyor. Burjuva kalemler bile İspanya'nın, İtalya'nın, Portekiz'in ve diğer Avrupa ülkelerinin iflas sırasında olduğunu açıklıyor. Başta Avrupa burjuvazisi olmak üzere dünyanın patronlarını, kapitalistlerini, kan emicilerini büyük bir korku kaplıyor. Eşit ve özgür bir dünya için, haklarımız için; işçiler, emekçiler, köylüler, kadınlar, öğrenciler sokakları doldurmaya hazırlanıyor. Eylemlerle, yürüyüşlerle ve hak alma mücadelesiyle dolu bir yaz önümüzde.

■ **Fethiye KABATAŞ**

65 yıl sonra

Faşizm, savaş, BİR DAHA ASLA!

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun, Sovyetler'in Nazi faşizmini bertaraf etmesinin 65. yıldönümü dolayısıyla yayınladığı bildiriyi okuyucularımıza sunuyoruz.

İnsanlık bundan 65 yıl önce 1945'in 9 Mayıs sabahında, yürekli Sovyet askerlerinin Berlin'e girmesi ve Nazi rejimini alt etmesiyle Nazi faşizminden kurtulmuş olarak uyandı. Bu zafer, tüm insanlığın acı dolu savaşı, Avrupa'nın çoğu bölgesinin yıkımı, özellikle de doğuda Nazi ve faşist rejim ordularının önlerine çıkan her şeyi yok etmelerinin ardından kazanılabildi. Nazi faşizmine karşı elde edilen zaferin 65. yıldönümünde, insanlığı özgürleştiren bu olayın asıl aktörünün halkın kendisi olduğunu belirtmek gerekmektedir. Faşizmi yenen şey, faşist emperyalizme karşı örgütlenebilmiş kitlesel direniştir. Sovyet halkının bu direnişteki yeri çok önemlidir. Esasında gençlerle kazanılmış bu zaferle birlikte, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF), gençliğin bir daha asla faşizm koşulları altında yaşamayacağının ve savaşa maruz kalmayacağının ilanıyla kuruldu.

Ancak, faşizme karşı halkın zaferinin 65 yıl sonrasında bile, tam özgürlük halen kazanılmış değildir. 65 yıl önce olduğu gibi, bugün de egemen sınıflar, kapitalizmin krizini işçi haklarını baltalamak, göçmenlere karşı ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını tırmandırmak, çürümüş kapitalizme karşı farklı bir alternatif için mücadele edenleri suçlayarak özgürlüğe ve demokratik haklara saldırmak için kullanıyorlar. O dönemde olduğu gibi, bugün de komünistlerin, anti-emperyalist, ilerici güçlerin ilk tutuklananlar olmaları tesadüf değildir. Bugünlerde Filistin halkı, Yahudilerin faşist rejimler tarafından toplama kamplarında köleleştirildikleri, öldürüldükleri gibi, yine aynı imha, zulüm ve utançla karşı karşıyadır. O günün toplama kampları, bugün Mısır ve ABD'nin Filistin toprağı Gazze'yi kuşatmasıyla, İsrail'in Batı Şeria'daki işgal politikalarıyla yaygınlaştırdığı gettolardan farklı değildir.

Politikacılarının tüm ikiyüzlülüklerine karşın, elinde en fazla nükleer silahı barındırdığı bilinen ABD'nin sınır tanımayan hırsıyla, zaten teslim olmuş Japonya'ya ve halklara nükleer bomba kullanmasından yine 65 yıl sonra, kitlesel yıkım, yüksek teknoloji ve nükleer silah yarışı sürmekte, ABD bu yarışta başı çekmektedir.

Bu koşullarda, DDGF tüm üyelerine ve dost örgütlerine, kapitalizmin ve emperyalizmin üst aşaması olan faşist rejimlerin kanlı doğasını dünya çapında teşhir etmeleri için çağrı yapmaktadır. Tarihsel gerçeklerin tam anlamıyla kabul edilmesi ve okul kitaplarında yer alması için, her türlü ayrımcılığın ve ırkçılığın sona ermesi için; özgürlük, demokrasi, sosyal adalet ve barış için güçlerimizi birleştirelim. Bu dünyayı haksızlıklardan, savaşlardan, yıkımlardan, açlıklardan ve hastalıklardan kurtaralım.
Faşizm, savaş, bir daha asla! Emperyalizmi de yeneceğiz!

Özgün kaynak: http://www.wfdy.org/2010/05/06/65-years-after-never-again-fascism-never-again-war/

■ **Çeviren: Tuba ENGEL**

Bir halk ayaklanması: Kırgız "isyanı"

Kırgızistan 7-8 Nisan'da kemer sıkma politikalarına karşı sokaklara dökülen emekçi halkın ayak sesleriyle çalkalandı. Yolsuzlukları sona erdireceğini ve halka hizmet edeceğini söyleyerek iktidara gelen Kurmanbek Bakıyev'in sözünü tutmaması, neredeyse her kamu malını özelleştirmesi ve kemer sıkma gerekçesiyle zam üstüne zam yapması üzerine onbinlerce Kırgız sokağa indi. Halk sadece başkent Bişkek'de değil, komşu illerde de sokakları doldurdu.

Bunun üzerine olağanüstü hâl ilan eden Bakıyev yönetimi, çözümü halka ateş açtırmakta buldu. Göz yaşartıcı bomba ve plastik mermilerle yetinmeyen polis, Bakıyev yönetiminden aldığı yetkiyle halka ateş açtı. Yüzlerce insan hayatını kaybetti ve birçok insan da yaralandı.

Ordu komutanlarının tarafsız kalmayı seçmesi ve böylece ordunun başı sıkışan polisin yardımına gitmemesi sonucunda halk; Meclis binasını, devlet televizyonunu ve polis merkezini ele geçirdi. Hükümet istifa etti, Bakiyev kaçtı. 7ve 8 Nisan 2010 tarihinde gerçekleşen bu yeni halk ayaklanmasıyla Bakiyev yönetimi devrildi.(1)

Bakıyev yönetiminin devrilmesinin ardından yönetime Geçici Hükümet geçti. Geçici Hükümet'in başında ise Bakıyev yönetimi döneminde üst düzey görevlerde bulunan Roza Otunbayeva bulunuyor. Ancak Kırgızistan'da olaylar yatışacak gibi gözükmüyor. Geçici Hükümet'in yönetimi almasından sonra bile sokaklar hâlâ hareketli. Bakıyev yandaşları, yönetimi tekrardan ele geçirmeye çalışıyor. Son yirmi yılda iki kez kapitalist iktidarı alaşağı eden Kırgızistan halkının neler yapacağını ilerleyen süreçte göreceğiz.

Dünya'da 1 Mayıs kutlamaları

Küba

Yıllardır 1 Mayıs'ın şanına yakışır şekilde kutlandığı Küba'da bu yıl da kutlamalar oldukça kitleseldi. Başkent Havana'da Jose Marti Devrim Meydanı'nda yapılan kutlamalara yaklaşık 2 milyon kişi katıldı. Kutlamalarda Fidel Castro'nun fotoğrafları ve "Yaşasın Devrim" sloganlarının yazılı olduğu dövizler taşındı. Sağlık sorunları nedeniyle Fidel Castro kutlamalara katılamadı.

Almanya

Almanya'nın Berlin, Hamburg ve birçok kentinde yapılan 1 Mayıs kutlamaları bu sene olaylı geçti. Berlin başta olmak üzere birçok şehirde yürüyüş düzenlemek isteyen Faşist Dazlaklara karşı on binlerce kişi sokaklara döküldü ve dazlakların yürümek istediği yollarda oturma eylemleri yapılarak yürüyüşleri engellendi. Ancak polis oturma eylemi yapan bir gruba biber gazı kullanarak saldırdı. Yapılan gösterilerde hükümetin politikaları protesto edildi ve Alman askerlerinin bir an önce Afganistan'dan çekilmesi talep edildi.

Filistin

Filistin'de 1 Mayıs kutlamalarının bir adresi bu sene sol örgütlerin çağrısıyla Gazze şeridi oldu. İki binin üzerinde Filistinlinin katıldığı eylemde kızıl bayraklar ve Filistin bayrakları dalgalandırılarak İsrail ablukası protesto edildi. Gazze'nin dışında Mısır sınırında bulunan Refah'da da İsrail'i protesto etmek için eylem yapıldı. Ramallah'ta ise 1 Mayıs sebebiyle polis işçilere gül dağıttı.

Fransa

Başkent Paris olmak üzere birçok ilde kutlamalar yapıldı. Emeklilik yaşını 60'dan 65'e çıkarmak isteyen Sarkozy'nin emeklilik reformuna karşı çıkmak için yüz binlerce kişi alanları doldurdu. Geçen yıla oranla katılımın düştüğünün gözlendiği Fransa'da, sendikaların ve sol örgütlerin ortak bir 1 Mayıs kararı alamamasının buna sebep olduğu düşünülüyor.

Bulgaristan

Bulgaristan'da çeşitli etkinliklerle kutlanan 1 Mayıs ayrıca Bulgaristan Sosyalist Partisi'nin düzenlediği bir mitingle de kutlandı. BSP'nin Başkent Sofya'da Aleksandr Nevski Meydanı'nda gerçekleştirdiği kutlamalarda eski Başbakan ve BSP lideri Sergey Stanişev bir konuşma yaparak Bulgaristan'ın derin bir kriz içinde bulunduğunu belirtti ve Maliye Bakanı Simeon Dyankovun istifasının krize en iyi çözüm olacağını söyledi.

Kırgızistan

1 Mayıs Kırgızistan Komünist Partisi tarafından Başkent Bişkek'de kutlandı. Ellerinde Marks, Engels, Lenin'in ve Stalin'in posterlerini taşıyan partililer, Lenin heykeline çiçek ve çelenk bıraktı.

Rusya

Ülke çapında yapılan 1 Mayıs kutlamalarına yaklaşık iki milyon kişi katıldı. Başkent Moskova'daki Kızıl Meydan'da yapılan kutlamada ise "NATO çizmelerini Kızıl Meydan'da istemiyoruz." sloganları haykırıldı. Kutlamalarda Lenin'in ve Stalin'in posterleri taşındı.

Yunanistan

Hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı Yunanistanlı işçiler, emekçiler, öğrenciler 1 Mayıs'ta da sokaklardaydı. Avrupa'nın en sert 1 Mayıs'ının yaşandığı Yunanistan'da polis, 1 Mayıs'ı kutlamak isteyenlere tazyikli su ve göz yaşartıcı bombayla saldırdı. Maliye Bakanlığı'nda yeni önlemlerle ilgili görüşmeler yapan AB, IMF ve Yunanistanlı yetkililer 1 Mayıs'ta "IMF cuntasına hayır!" sloganlarıyla protesto edildi.

Variyola

■ **Kadriye Bakşi**
Ocak 2007, Hannover
Petrol-İş Kadın Dergisi KADIN ÖYKÜLERİ YARIŞMASI 2007 Yarışma İkincisi

Tuhaf bir hüzün bu. Dönüp bir defa daha yaşamayı kesinlikle arzu etmediğim o günlere, burnumun direğini sızlatan bu özlemi neden duyarım bilmem.

Sabahın henüz karanlık saatlerinde yorgun gölgelerimiz, avluya açılan büyük demir kapının önüne boşalınca, şoförler otobüsleriyle yalnız kalırdı. Önünde kuyruk olup kart bastığımız sağdaki binanın girişi, şimdi modern bir sinemanın gişesi olmuş.

Kafeler, sanat galerileri, lüks butikler arasında, fabrikadan bilerek bırakılmış izler dil çıkarıyor. Tavandan sarkan bir vinç çengeli, bir parça çıplak tuğla duvar, havalandırma boruları. Yaşamımızın en doğal parçası fabrika, şimdi seyirlik olmuş.

"Müze olduk" diyor Hacer, yaşlarını gizlemeye çalıştığı gözleri kıpkırmızı.

"Neden yukarıdaki kafeteryada oturmadınız kızlar?"

Öpüşüyoruz. Sanki soyunma odasında, dolapların önünde sabah selamlaşmasındayız, sanki aradaki on beş yıl yok olmuş. Meryem'in oturmasına fırsat bırakmadan kolundan çekip, avluya bakan cam duvara yanaştırıyorum.

"Çünkü sürpriz burada. Bak bakalım dışarıdaki fıskiyeyi bir yerden tanıyacak mısın? "

"Aaa, kız bu Türkan ablaların çalıştığı bölümdeki soğutucu değil mi? Sanki kolları ve gözleri olan matrak bir aletti. Uzaylıya benzetip gülerdik hep. Şimdi fıskiye olmuş ha!"

"Kahvelerin yanına konyak da alalım."

Bu katta raylar sökülmemiş, takip edilirse bara varılıyor. Eskiden ürünlerin taşındığı vagonları da kullanmışlar. Birinin içine rengârenk meyve suları konmuş, bir diğerinde sandviçler var.

Hacer'in, ufacık kadehi tutan yara bere içindeki elleri irileşmiş gibi geliyor bana. Parmak uçlarında derileri soyulmuş. Hastane temizliğinde kullanılan dezenfekteli suların marifeti.

"Gördünüz mü" diyor, "fabrika sayesinde düzenli görüşmeye başladık."

Çok olmuyor. Bir hafta sonu eve sabaha karşı gelen oğlumu azarlarken,"kötü bir yerde değildim anacım, sizin eski fabrikanın diskosundaydım" deyince hemen kızları aradım. Biz de sıkça burada buluşmaya başladık.

"Ayy, yine üstüme döktüm. Ellerim tutmuyor valla, eldivene de alışamıyorum işte..."

"Peçete getireyim."

Koyu yeşil boyası yer yer dökülmüş eski iş tezgâhını camla kaplamışlar. Peçeteler ortaya, makineden kalan boşluğa yerleştirilmiş bir sepetin içinde. Tezgâhın bir köşesinden "R" harfi ters kazınmış "TÜRKAN "yazısı gülümsüyor.

Yazıyı okşamak için sol elim cama değiyor usulcacık. Gözleniyor muyum? Israrlı bakışlar elimi delip geçiyor. Az ilerideki kasanın önünde sıraya giren kadın, hâlâ dönüp dönüp bana mı bakıyor? Evet. Kısacık bir bakış da benden. Hayır. Islak yağmurluğuna yapışmış seyrek, siyah saçlarıyla bu kadını tanımıyorum.

Ama gözleri? Akmış rimellerin arasından, kömürcü penceresinden dikizler gibi ve hiç kırpmadan üzerime yapıştırdığı bu gözler... Hem ürkek ve acınası, hem dokunsan saldıracak bu yaralı hayvan bakışları bana birini hatırlatıyor. Peçeteyi kapıp uzaklaşıyorum. Yok canım, o değildir. O olmasın. Ne olur, olmasın. O değilse birer konyak daha içeriz.

Bizim bölümde beş kadındık. Meryem, Hacer, Türkan Abla, Atanasya ve ben. Ustabaşımız, Portekizli Paula.

Sonra o geldi.

Türkan Abla'yı bizim yanımızdan alıp alt kata, kızgın metal parçalarının üzerine kristallerin yapıştırıldığı, cehennem sıcağı bir yere yerleştirdiler.

Makinesine o oturdu. Paula'nın ricası üzerine ilgilenip işi öğrettiysek de ona bir türlü ısınamadık. Tamam; Türkan Abla'nın gözleri iyice bozulmuş, mikroskobun altında bağladığımız transistorlardan yeterince bağlayamaz olmuştu ama aramızda idare ediliyordu. Yirmişerlik kutulardan bir iki tane önüne bırakınca günlük üretimi zorunlu olan bin iki yüz sayısına o da ulaşıyordu. Fazla üretene teşvik primi verilirdi. Meryem ve Atanasya için, paraya ihtiyaçları olduğunda biraz fazla üretmek sorun değildi. Ama bunu hiçbir zaman sürekli hale getirmediler. Benim elim oldum olası ağırdır. Sayıyı aşmak için çok zorlanmam gerekeceğini bildiğimden denememiştim bile. Hacer, aşırı bağımlı olduğu sigaralarını en geç saat başı tüttürmeye gidiyor, mola odasında, kahve otomatlarının başında çok vakit kaybediyordu. Yani işimiz akorttu, ancak aramızda akortçu yoktu.

O gelene kadar.

"Ne ayıp" diyordu Hacer, "topallığı ile alay etmeyin bari, elinde mi garibin?" Sorunumuz, bir bacağının hafif kısa oluşu değildi tabii. İri, bomboş ve karşısındakini oyup, daha ötede bir yerlere asılı kalan boz bakışlarını; hep kısacık tuttuğu, yağdan vıcık vıcık seyrek saçlarını da dedikodu konusu etmediğimiz gün yoktu.

"Daha sık banyo yapabilir ama" diyordu Meryem, "teri de ağır kokuyor."

"Evlerinde banyo var mı bakalım" Hacer'in cevabı hazır.

"Ayy, sen ne dersen de, sevilecek bir tarafı yok bu kadının."

Variyola.

O zamanlar mutlaka bizim kadar gençti, hiç fark etmedik. Anlatmaz, gülmez, şakalaşmazdı. İşliğinin altından sarkan giysileri hep gri tonları, siyah, bazen lacivert. Paydosta, soyunma odasındaki dolabından kurşuni renkli, eski ve ağır mantosunu çıkarır, bir zırh gibi hemen üzerine geçirirdi. Başına da yün bereyi çeker çekmez, yallah. Aynaya filan bakmak yok. Kısa ve sık adımlarla hepimizin önünden çabuk çabuk yürür giderdi. Ne vedalaşma, ne selam ne sabah. Atanasya ara sıra iş olsun diye arkasından bağırırdı.

"Çüüüzzz" Variyola...

Kısa bir "çuz", gülmemize yeterdi. "Ü" sesini veremezdi. Hacer hiç usanmadan anadili İslav grubundan olan insanların çoğunlukla bu harfi tanımadıklarını izah ederdi ya, anlayan kim.

İşe ne zaman geldiğini de göremezdik, biz içeri girdiğimizde onu çalışırken bulurduk. Mutlaka bir otobüs önce geliyor ve kartını en az on beş dakika önce basıyordu. Çıkışta bazı günler kocası olduğunu düşündüğümüz, ağzından -düştü düşecek- bir sigara sarkan, asık suratlı, şişman bir adamı beklerdi. Adam onu kamyonetine alıp götürürdü.

Variyola'nın günde bin iki yüz transistor bağlamaya başlaması bir hafta bile sürmedi. Okuma yazması olmadığı için daha ilk günden itibaren isteği üzerine mallarını sayıp, ellerimle listeye geçirmesem buna inanmazdım. Sonra sayıyı devamlı yükseltti. İkinci ayın sonunda bin dört yüz transistor bağlıyordu.

Kısım şefi Klinger'in uyanması uzun sürmedi. Variyola, üç ay sonra ürettiği sayıyı bin altı yüz altmışta sabitleştirince bize de günlük asgari sayıyı bin üç yüze çıkarmamızı önerdiler. Tabii biz ısrarla bin ikiyüzde kaldık. Ustabaşımızı ezmeye başladılar. Paula üç günde bir yukarıya çağırılıp azarlanıyor, bizi daha iyi kontrol etmesi ve randımanımızı arttırması isteniyordu. "Şu kadınla bir konuşsak" diyordu Hacer. İyi de ne zaman konuşacaktık? Kadın çalışırken başını kaldırmaz. Ne öğle yemeği ne kahve molası, Paula'nın, "Mallarını teslim et Variyola, vagonları kapatıyorum!" ikazına kadar çalışırdı. Bir kaç defa yanına oturup konuşmayı denedim. Söylediklerime, gözlerini mikroskobun cam-

larından ayırmadan "hıı, evet, haa" gibi baştan savma cevaplar verdi. Durum değişmedi. Hacer'in, "Almanca anlamıyor herhalde" tespiti beni yatıştırmaya yetmedi. Kızgındım.

Bir gün, ürettiği malların üzerine kalemimi boydan boya sürtüp, yüzlercesini bozdum. Özenle lehimlediği altın iplikler kopmuş, kristaller yerinden oynamıştı. Kalite kontrollerinden de sorumlu olan Paula'nın eline nihayet iyi bir koz geçmişti. Hemen ihtarı bastı: "Malzeme pahalı, temiz çalış, az mal çıkar. Yukarıya iletirsem parandan kesilir bak!"

Olaydan sonra Variyola, iki gün ağlayarak çalıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Derdini bir türlü bastıramıyor, arada belli belirsiz bir sesle, Hacer'in Makedonya ağıtları olduğunu iddia ettiği iniltiler mırıldanıyordu. Bu haline kahroluyordum. Tuvalete giderken mallarına göz kulak olmamı istiyor, Meryem'den şüpheleniyordu. Aramızda o kadar yalnızdı ki, benden bile medet umacak duruma gelmişti. Vukuatımı kimseye ifşa edemedim, berbat bir pişmanlık ve vicdan azabı içinde günlerce kıvrandım. Kendime, bir daha asla böyle sinsi düşmanlıklar yapmama sözü verdim.

Sözümü tutamadım.

Variyola, bir kaç hafta sonra artık kendisine ilişilmediğine emin olunca tekrar coştu. Onun günlük transistor sayısını bin yedi yüzlere çıkardığı, bizim üzerimizdeki baskıların artıp maaşlarımızın kademeli olarak düşürülmeye başlandığı ve sabahları uyandığımda eşime sıkça Variyola'yı rüyamda nasıl boğazladığımı anlattığım günlerden birinde, Atanasya ile bir plan yaptık. Onunla nihayet anladığı dilden konuşacaktık.

Otobüse bindiği durağı öğrenmemiz zor olmadı. Sabah karanlığı dikildik yoluna. İkimiz de erkek giysileri içindeyiz. Atanasya önde, ben daha bir gerilerde. Atanasya uzun boyu, geniş omuzlarıyla daha bir inandırıcı; ben kısacık boyum ve elli kiloluk bedenimle kendimi bir erkek karikatürü gibi hissediyorum. Fazla yaklaşıp, rizikoya girmeyi de düşünmüyoruz zaten. Uzaktan uzağa korkutup, taşa sardığımız tehdit mektubunu önüne atacağız. Sonra kaçacağız. Plan bu.

Ama işin gidişatını Variola belirledi. Hiç beklemedi, sesini kalınlaştırarak, "Hey sen, dur bakalım orda! " diye bağıran Atanasya'nın üzerine yürüdü. Bir yandan, elindeki -annemin pazar çantasına benzer- eski ve büyük çantasıyla kızcağıza rastgele vuruyor, bir yandan da Sırpça küfürleri sıralıyordu. Atanasya, elinden zor kaçıp kurtuldu. Ben zaten "tanıyacak" korkusuyla ortaya bile çıkamadım. "Ürettiğin malların sayısını düşürmezsen fena olacak!" gibi tehditler yazıp orasına burasına kuru kafalar ve kemikler çizdiğimiz mektubu önüne atmaya vaktimiz bile olmadı.

Hiç hesaba katmadığımız bu cesareti planımızı bozmuştu. Bana kalsa bu bozgunu kimseye anlatmazdım. Atanas'ya dayanamadı, ertesi gün Hacer'e ve Meryem'e anlattı. Meryem gülmekten kırılırken olup bitenler Hacer'in hiç hoşuna gitmemişti. Bir iki derin nefes çekti sigarasından, gitti bir kahve daha aldı kendine. Şekersiz, sütsüz içti. İncecik esmer yüzü daha bir kararmış, kaşlarının arasındaki çizgiler iyice derinleşmişti.

"Görüyorsunuz ya arkadaşlar, işçi sınıfıyla baş edilemez. Variyola'nın kaybedecek bir şeyi mi var? Korkmamış işte, yürümüş üstünüze. Cesaretine ve çalışkanlığına bir gün toplumsal bilinç de elbet eklenecektir."

"Amin! Neler saçmalıyorsun allah aşkına, sen kimden tarafsın şimdi?"

Meryem'i sakinleştirmek kolay değildi. "Kızım senden işçi temsilcisi filan değil, ancak Paulus Kilisesi'ne papaz olur." Bana dönüp ekledi: "Kız, seçmeyelim bunu bir daha temsilci diye."

"Neden kavga ediyoruz biz şimdi?" Atanasya endişeli.

"İster seçin, ister seçmeyin" dedi Hacer. "Lütfen ya! mantıklı olun biraz. Ürün sayısını yükseltmemizi isteyen, maaşlarımızı kırpan kim? Variyola ile uğraşmak bu işi çözmez. Onu dışlamayalım, birlikte hareket etmenin yollarını arayalım."

Hacer'in nutukları içimi bayıltıyordu, uzatmasın diye sustum. Somut bir şey yok. Variyola'yı aleyhimize çalışmaktan nasıl vazgeçireceğiz? Beş yıldır yediği içtiği ayrı gitmeyen arkadaşlardık, şimdi bu uğursuzun yüzünden birbirimize de girdik.

Klinger, "günde bin dört yüz transistordan aşağısı olmaz", diyormuş. İşçi temsilcileri "işyerinde barış en önemlisi" diyerek bin üç yüzde anlaşmaktan yanaymış. Ne olacak bu işin sonu?

Paula bir gün, "uzlaşmaya varılana kadar maaşlarınızın kesilmemesine karar verildi" dedi. İyi. Ancak işveren yakında dışardan "tarafsız uzmanlar" getirtecek, iki ay boyunca ellerinde kronometrelerle başımıza dikip çalışmamızı ölçtürecekmiş. Kim, kaç dakikada, kaç transistor üretebiliyor? Variyola istisna mı yoksa ortalama üretkenlikte bir işçi mi? Yemek, kahve ve tuvalet molaları da yeniden hesaplanacak. Açıkçası hepimizin canına okunacak.

Variyola'nın hâlâ aldırdığı yok. Biz toplantılarda tartışmalardayız, onun ışığa bakmaktan kupkuru olmuş, kızarmış gözleri hâlâ sımsıkı mikroskobun camlarında. Düğünü yaklaşmış kızların, kapı önlerinde harıl harıl çeyizlik dantel işlemeleri gibi: Üç zincir, iki dolgu, dört zincir, bir dolgu... Hadi baştan: Üç zincir, iki dolgu, dört zincir... "Bugün beş tane havlu kenarı bitirdim." Bütün dünya şimdi bu dantele sığmış. Sığar mı? Sığmış. Düğün olacak!

"Zehra'nın çeyizlerini git bir gör. Ne kadar becerikli kız maşallah. Sen evlenirken çeyiz diye romanlarını mı götüreceksin?"

"Beni ikide bir şu aptal kızla kıyaslamaktan vazgeç anne!"

Bir kristale, bir sol bacağa; lehimle, kopart. Bir kristale, bir sağ bacağa; lehimle, kopart. Sol elinle attır. İşte yenisi geldi. Bir kristale, bir sol bacağa...

Çabuk çabuk... daha çabuk... daha çabuk... çok çabuk...

Kaç kuruş daha fazla alacaksın be kadın! Kendini de, bizi de böyle yıpratmaya değer mi? Ben çeyizsiz ve düğünsüz evlenmeyi başardım da buralara seninle uğraşmak için mi geldim?

Nefretim öfke oldu, bir yumruk gibi boğazıma oturdu. Topladım önünden transistor kutularını. Sesim kuzu postundaki kurt gibi yumuşak.

"Çok birikmişler, istersen yazayım."

"Teşekkür ederim." Gözleri camlarda.

Bir çizik Hacer'e, bir Atanasya'ya, bir Meryem'e, bir de bana. Bana da mı? Evet, bana da. Herkese birer çizik daha... bir daha... bir daha... Bütün kutuları vagona yükledim.

Hacer sayılara her göz atışında, saf saf söyleniyor. "Sabredin arkadaşlar, boyun eğmeyin hemen. Bana da yazıyorsunuz mallarınızdan bak, istemiyorum." Diğerleri işin farkında, susuyorlar. Konu hiç açılmıyor. İkinci günden itibaren vicdanım yine ziyaretimde. Kendime yazamıyorum, diğerlerine yazmaya devam... Ayın otuzu, Paula maaş bordrolarını dağıtıyor. Variyola elinde bordrosu bana doğru yaklaştığında, okumamı istemesin diye arkamı dönüp Meryem'le konuşmaya başlıyorum. Bir şey söylemiyor. Karşı bölümdeki kadınların yanına gidiyor. Döndüğünde yüzü kireç gibi. Düşüp bayılmasa bari. Bayılmıyor, kararlı adımlarla direk bana doğru yürüyor. "Tuvalete kadar gidiyorum" diyorum.

"Tamam" diyor Hacer.

Gidiş o gidiş oldu. İki hafta işe gelmeyince çıkış mektubunu ve kağıtlarımı eve gönderdiler. Hacer'le barışmamız uzun sürdü. Fabrikanın Polonya'ya taşınmasından sonraydı, Meryem'in düğününde bir araya geldik. Atanasya Yunanistan'a dönmüş, Türkan ablamız erken emekli olmuştu. Üçümüz birbirimizi bir daha kaybetmedik.

Kahve fincanını kaldırırken, Meryem'in omuzları üzerinden ıslak, siyah saçlı kadını yeniden görüyorum. Yağmurluğu kolunda asılı, masamıza doğru yaklaşırken belli belirsiz sekiyor. Bir bacağı hafif kısa galiba.

Bunca yıldan sonra olacak iş mi bu şimdi Variyola? Şart mıydı yani burada olman? Çantamı nereye bırakmıştım? "Kızlar! Tuvalete kadar gidiyorum."

Türküler, yüreğidir halkın!

Türküler, türkülerimiz. Her dilde başkaca olan; ama yürekteki yeri aynı olan bizim türkülerimiz.

Türküler… Türküler bir ananın öfkesidir, sevdiğini kaybeden Zeynep'in haykırışıdır. Geçmişe duyulan öfke, belki de hasret türküler. Memleketine olan özlem türküler. Yârine kavuşamayan Ali'nin çaresizliği, var olanın dile getirilişidir türküler. Gelecek için duyulan umudun sesidir. Dahası türküler halkın yüreğidir, halkın yüreği… Bu yürek neler söyler neler… Hem de her yürekte bir başka sevda olunca öyle söyler ki... İşte gönlümüzün toprağına kök salmış sevdalar, aşklar umutlar, mutluluklar, kavgalar türkülerdedir. Bizim olan türkülerde.

Her Dilde, Bizim olan…

Bazen tek bir mektuba, belki bir sevda sözüne, yârin gözlerine, bir ananın sevgi dolu kucaklayışına, bir sıcak çorbaya… Hasretken çokça olmasa da mutluyken dökülür türküler gönüllerimizden. İşte bu gönüllerden dökülen türkülerden dizeler:

Kürtçe,

Oy yarê oy hevalê (Oy yârim oy arkadaşım) Stêrkan şevên tarî,hêvya dılê sari (Karanlık gecenin yıldızı,soğuk kalplerin umudu) Nabınım tü jımın duri (Göremiyorum,benden uzaksın)Jı bo hêvyên azadiyê (Özgürlük umudu için) Azadîya vê jînê jimin hate dizînê (Yaşam özgürlüğüm benden çalındı) Zaroktîya min kanê.. (Çocukluğum nerde)Oy yarê oy hevalê(Oy yârim oy arkadaşım) Liser li çavêm dotên,dilû cîgeram sotên(Gözlerimi çıkardılar, gönlümü, ciğerimi yaktılar) Xewn û xeyalêm firotên (Hayal ve düşlerimi sattılar) Me dîsa serî hilda,li nav xwîna xwe jînda(Biz yine baş kaldırdık, kanımızda yaşadık) Tovê jîyanê evîn da(Yaşam sevdasını filizledik)

Çerkesce,

Wuişkhıpe şabe woe kızeseptırem (Tatlı tebessümün bana ulaştığında), Sibğegu tıgeow şıze peş'etı (Göğsüm aydınlanıyor güneş gibi), Ne pleğu zako wa kızızfıpş'ırem (Bir bakışın bana değdiğinde), Bıbı şöeyığoy sigu zı ke'etı (Yüreğim kanatlanıp uçmak istiyor), Carı şu-ı lheğur zıfede şıpker (Gerçek sevgi budur işte), Ar guğe eş'ume yakheş'ıçığ (Umutlardan kurulu), Carı şu-ılheğur zıfede şıpker (Budur işte gerçek sevgi), Ar keğağ'e beme yakheşıçığ (Çiçek demetlerinden yapılmış)

Ermenice,

Pınâerov vart em kağel (Demetlerle gül dereyim), Yâr boyit mernem (Yâr boyuna öleyim), Ko tartzin campi şağn el (Dönüşüne yollar ağlar), Asa inâ anem (Söyle, ne diyeyim?), Varterı şağov tats en (Güller çiy taneleriyle ıslanmış), Yâr boyit mernem (Yâr boyuna öleyim), Şağerı sırdis latsn e (O taneler ki gözyaşlarıdır yüreğimin), Asa inâ anem (Söyle, ne diyeyim?)

Türkçe,

Sen anandan ben babamdan Ağa doğmadık dostum… Öldük öldük biz açlıktan Yapma ağam n'olur Adam mı ölür asfalt olunca Yol düzelince Sağlık gelince Okul olunca İnsan gülünce Dost sevinince N'olur… Adam mı ölür insan sevince Karın doyunca Sağlık olunca Paylaşılınca Doktor gelince Yol yapılınca N'olur n'olur n'olur.

Anlayacağınız her gönülde bir başka, dert tasa bir başka, sevda bir başka. Böyle olunca da her yürek bir başka söylüyor bizim olanı… Bizim olan her dilde… Evet, sevdalar oldukça türküler çokça… Üstelik her birinin bir başka hikâyesi… Belki bir yürekten süzülen ama bin yüreğe dolan bin yüreğe dalan bizim türkülerimiz.

Türkülerden söz edilir de hikâyeleri geçilir mi?

Şimdi de bizim olan, severek dinlediğimiz, yürek dağlayan iki türkünün hikâyesini anlatayım. İlk olarak "Sunam" türküsünün hikâyesini başlayayım anlatmaya:

Rivayet o ki bir köyün en güzel kızıdır Suna. Köyün zenginlerinden bir ağa gönlünü kaptırmıştır Suna'ya. Diyeceksiniz ki "kesin kız sevmiyor adamı" ama bu hikaye başkaca. Kız da duyuyor bir şeyler ağaya. Durum böyle olunca durulur mu? Elbette ki durulmaz. Yürek vurur da… Neyse uzun lafın kısası ağa ve Suna evlenirler. Lakin ağa içkiyi pek sever. Evliliklerinin üzerinden bir iki ay geçer; ama ağa evlendikleri günün akşamından beri içip içip gelmektedir eve. Suna her akşam içip kapıyı çalan kocasını eve alır, yemeğini yedirir kıyafetlerini değiştirir yatağına yatırır. Bu bir süre böyle sürer. Ancak artık bu durumdan hoşnut olmayan Suna bir akşam yine içip kapıyı çalan kocasını eve almaz. Ağaysa uzun bir süre kapıyı çalar, Suna kapıyı açsın diye. Suna da yine dayanamayıp açar kapıyı kocasına. Uzun süre kapıyı çalan ağa Suna kapıyı açınca "bizde kapıyı geç açan karıyı makbul saymazlar" der, silahını çeker ve Suna'yı vurur. Sonra hiçbir şey olmamış gibi oracıkta uyur. Eee geceler var da bunun gündüzü yok mu deriz biz de ağaya. Neyse artık sabahtır, şafak vaktidir, sarhoş ağa ayıktır, uyanıktır. Uyanır, uyanır ağa ama bakar ki çok sevdiği karısı, Suna'sı yerde ölü yatar. Dünden hiçbir şey hatırlamayan ağa Suna'sını böyle görünce başlar ağıt yakmaya:

Şafak söktü yine Sunam uyanmaz/ Hasret çeken gönül derde dayanmaz/ Çağırırım Sunam sesim duyulmaz/ Uyan Sunam uyan derin uykudan. Çektiğim senin elinden/ Usandım gurbet elinden/ Hiç kimse bilmez halimden/ Uyan Sunam derin uykudan/ Bunca diyar gezdim gözlerin için/ Niye küstün bana el sözü için/ Dilerim Allah'tan sızlasın için/ Uyan sunam uyan derin uykudan. İşte sevda ile başlayan hikâye içkiyi bal eyleyen ağanın yürek yangınıyla biter… Ağıt, yanan yürekten her yüreğe dalar, her yüreği yakar…

Ve ikinci türkümüzde sıra:

"Hastane Önünde İncir Ağacı": Rivayete göre komşusunun kızıyla beşik kertmesi olan bir genç askerde vereme yakalanır. Verem ki o zamanlar da sevdalananların hastalığıdır. Tabii söylenenlere göre. Biri vereme yakalanmışsa kesin bir sevdadır onu bu hallere koyan. Neyse genç er, hava değişikliği için Yozgat'a (Akdağmadeni) yani memleketine gelir. Memleketine gelir genç gelir ama sormayın ne haller gelir başına. Sözüm ona kızın vicdansız ailesi veremli gence sözlüsünü göstermez. O da İstanbul'a gider. Derdine derman bulmak umuduyla. Orada bir hastanede, yattığı odanın penceresi önünde gördüğü incir ağacına bakıp başlar yürek yangınını dillendirmeye: Hastane önünde incir ağacı (Anam ağacı), Doktor bulamadı bana ilacı (Anam ilacı), Baş tabip geliyor zehirden acı (Anam vay acı), Garip kaldım yüreğime dert oldu, Ellerin vatanı bana yurt oldu, Mezarımı kazın bayıra düze (Anam vay düze), Yönünü çevirin sıladan yüze (Anam vay yüze), Benden selam söylen sevdiğinize (Sevdiğinize), Başını koysun karalar bağlasın(Anam ağlasın), Gurbet elde kaldım diye ağlasın. (Anam ağlasın)

Oy oy yürek dağlanır böyle türküyle… Sonunda yaralı yürek vurur mu? Hastalıktan kurtulamayan genç türküyü yaktığı odada sevdiğinden uzak ölür. Cenazesini bile Yozgat'a getiremez ailesi. Anlayacağınız cesedi dahi İstanbul'da kalır, türküyü dillendirdiği yerde. Hikâyenin sonu böyle. Genç yürekte sevdası da…

Evet, hikâyelerimizi anlattık. Neden bu türküleri bu hikâyeleri seçtiniz derseniz. Biz acıyı bal eyleyenlerden değiliz. Umudu yol eyleyenleriz. Burada amacımız sadece dinlediğimiz türkülerin kaynağı ne onu fark ettirebilmek. Türkülerin önemini vurgulamak. Çünkü türküler yalnızca bizim. Türkülerden uzak kalmak, habersiz olmak türkülerden,

insanın hem kendisine hem de yaşadığı topluma uzak olduğunun, habersiz olduğunun göstergesidir.

Oy Oy Her Sevda İçin…

Yaşadığımız toplumda her şey gittikçe çürüyor, yok oluyor. Sevdalar bile eskisi gibi değil. Sevdalar ki türkülerimizi var eden sevdalar, yürekten süzülen ve yine yüreğe dalan…

Günlük yaşamın sıkıntıları, dertleri tasası taşıdığımız yürekleri de talan etti. Bizler umutlu türküler istiyoruz, yaşanmış sevdaları, mutlulukları, umudu dillendiren türküler istiyoruz. Yürek hep umutsuzluk içinde olmamalı, sevdalar yaşanmalı yitip gitmemeli. Hem de her sevda. Tamam, güzel söylüyorsun da bu iş nasıl olacak, bu iş için ne yapmalı? derseniz: Bu bence bütün insanlığın doğayı ve birbirini dürüstçe sevmesiyle olacak. Dahası ben bunu çok sevdiğim, yüreğimin toprağına kök salmış bir türkünün birkaç dizesini paylaşarak dile getireyim. Her Sevda İçin. **Sevdaya sevda gerek/ Sevdaya yürek gerek… Sevda sevgiye erende/ Buğdaya gebe başaktır…/ Ölümü göze aldı/ Çünkü ona âşıktı…**

Oy… Söylenecek çok. İnsan sevgiye erende kavga mutlak zafere gebe. Gelecek türküler daha güzel ve bizim… Çokça umutlu… Birlikte türkülerimizi söylemeye. Her dilde…

Nice türkü hikâyelerini paylaşmak üzere…

■ Hacer BAZİKİ

Dillerimizde senin dizelerin, bayrağımızda umut, yürüyoruz güneşli ve güzel günler için!

Bıraktım acının alkışlarına 3 Haziran 63'ü.

Nazım Usta'mızın, mavi gözlü devin "İleri, güzel, iyi her şeyi hayran bir çocuk sevinciyle kabule hazır, çalışkan, namuslu, yiğit insanlarım yarı aç, yarı tok yarı esir..." dediği halkından ayrılışının 47. yıl dönümü.

"1902'de doğdum
doğduğum şehre dönmedim bir daha
geriye dönmeyi sevmem
üç yaşında Halep'te paşa torunluğu ettim
on dokuzumda Moskova komünist
üniversite öğrenciliği
kırk dokuzumda yine Moskova'da
Tseka-Parti konukluğu
ve on dördümden beri şairlik ederim
kimi insanlar otların kimi insan
balıkların çeşidini bilir
ben ayrılıkların"

diyen Usta'mızın hayatı ayrılıklarla, sürgünlerle geçti. Kimi zaman çınarlarında kolan vurduğu, hapishanelerinde yattığı memleketi uzak oldu yıldızlar kadar kimi zamansa Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dediği için vatan haini ilan edildi, hapis yattı yıllarca.

Dün kasalarının ve çek defterlerinin içine vatanı sığdıranların onu vatan haini ilan ederek bugün onu vatandaşlığa kabul etmesine dizeleriyle bir kez daha cevap verdi Usta: "Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor." diyerek. Dizelerini satabilirdi mor binliklere ama Usta devam etti gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde aç yatırılmayan günleri, güzel günleri ellerinde taşıyan Türkiye İşçi Sınıfı'nın sesini mahpusluklara, ayrılıklara, sürgünlere rağmen haykırmaya.

O'nu işçi sınıfından, emekçi halklardan koparamayacağını anlayanlar bankaların yayınlarına hapsetmeye çalıştılar bu sefer. Ama sökmedi. Umut insanda diyen Usta'nın dizeleri direniş çadırlarında, türküleriyle meydanları zapt edenlerin dillerinde, topraktan öğrenip kitapsız bilenlerde, varoşlarda çınlayan şarkılarımızda bayraklaşıyor.

"ölürsem o günden önce yani,
öyle gibi de görünüyor,
Anadolu'da bir köy mezarlığına gömün beni
ve de uyarına gelirse,
tepemde bir de çınar olursa
taş maş da istemez hani..."

diyen Usta ne Anadolu'da bir köy mezarlığında yatıyor ne de başında bir çınar var. Usta Moskova'da bir gömütlükte yatıyor ve bugün satılık kalemler, san'atı okkayla satan san'atkarlar, işadamları ziyaret ediyorlar onun mezarını yalanlar söyleyerek, Usta'nın "çek elini sanatın yakasından, çek!" sözlerine kulaklarını kapayarak, zincirlerinden başka kaybedecekleri olmayanların yaratacakları hürriyet günlerinden korkarak.

Nazım Usta senin de dediğin gibi bugün ne bir ormanız, ne şose boyunda tek tük kavak ağacı, bir tarlayız tohumu saçılmış. Attık yüreğimizi yüreğinin yanına. Yürüyoruz düşmanı yenecek işçi sınıfının yolunda. Ve karanlığın gözüne bakarak, yürümeyenleri boş sokaklar gibi ardımızda bırakarak yürüyoruz ileri. Ekmek ve hürriyet günlerimiz senin gözlerin gibi güneşli olacak.

AÇLIK ORDUSU YÜRÜYOR

Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeğe doymak için
ete doymak için
kitaba doymak için
hürriyete doymak için.

Yürüyor köprüler geçerek kıldan ince kılıçtan keskin
yürüyor demir kapıları yırtıp kale duvarlarını yıkarak
yürüyor ayakları kan içinde.
Açlık ordusu yürüyor
adımları gök gürültüsü
türküleri ateşten
bayrağında umut
umutların umudu bayrağında.

Açlık ordusu yürüyor
şehirleri omuzlarında taşıyıp
daracık sokakları karanlık evleriyle şehirleri
fabrika bacalarını
paydostan sonralarının tükenmez yorgunluğunu taşıyarak.

Açlık ordusu yürüyor
ayı ini köyleri ardınca çekip götürüp
ve topraksızlıktan ölenleri bu koskoca toprakta.

Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeksizleri ekmeğe doyurmak için
hürriyetsizleri hürriyete doyurmak için açlık ordusu yürüyor
yürüyor ayakları kan içinde.

Nazım Hikmet 9 Ağustos 1962

Kitaplıktan

Oblomov

IVAN GONÇAROV

Oda Yayınları

Roman / Rus Edebiyatı

Ivan Gonçarov'un yazdığı bu kitap 19. y.y.'da yıkılmakta olan Rus derebeylik sisteminin çıkmazı içersinde sıkışmış, fakirleşen bir mirasyediyi anlatıyor.

Ailesinin son temsilcisi olan Oblomov, kendisine miras kalan Oblomovka köyü ve köylülerini bir kahyaya emanet edip şehre yerleşmiştir. Oblomov yanındaki hizmetçilerle şehirde sefahat içinde bir hayat sürme isteğindedir. Öyle ki gün içinde yataktan dahi çıkmayan Oblomov, günü sadece yemek ve uyumak düşüyle geçirir. Çalkalanan Rusya içinde etrafına o kadar ilgisizdir ki gazete okumaz, kitap okumaz, kendisine anlatılanlarla ilgilenmez. Oblomov parasının hesabını da tutmaz, gerek yoktur, yorucu işlerdir. Hırsları ve tutkuları yoktur. Yaşamak istediği sistemde hizmetçisi Zahar da atalarından devraldığı hizmetçilik rolünü yerine getirmektedir. Ne Oblomov'un ne de hizmetçisi Zahar'ın bu yaşam şeklinde değişiklik yapmaya niyeti yoktur.

Fakat Oblomov'un zamanla paralarının suyunu çekmesi ve yeni sistemde oblomovlara yer olmaması nedeniyle eski sistemle birlikte yok olup gider.

Gonçarov'un Rusya'nın değişen ekonomik sistemi içersinde yazdığı bu kitap, bizlere döneminin bir tablosunu çiziyor. Oblomovculuk olarak adlandırılan aristokrasinin tembellik ve safahat içinde yaşam tarzı çok ince bir çizgiyle eleştiriliyor.

Lenin'in de konuşmalarında yer verdiği bu kitapta kendimize de pay çıkarabileceğimiz çok örnek olduğunu düşünüyoruz;

Lenin: "Rusya üç devrim geçirdi, ama yine de Oblomov'lar kaldı; çünkü Oblomov'lar yalnız derebeyler, köylüler, aydınlar arasında değil, işçiler, komünistler arasında da vardır. Toplantılarda, komisyonlarda nasıl çalıştığımıza bakarsanız, eski Oblomov'un içimizde olduğunu görürsünüz. Onu adam etmek için daha çok zaman yıkamak, temizlemek, sarsmak, dövmek gerekecektir."

Anlatılan Bizim Hikâyemiz

KADIN ÖYKÜLERİ YARIŞMASI 2007 - SEÇME ÖYKÜLER KİTABI

Petrol-İş Kadın Dergisi

Kitap, Petrol-İş Kadın Dergisi'nin Mayıs 2007 tarihinde gerçekleştirdiği Petrol-İş Kadın Öyküleri Yarışması'nda dereceye giren ve yarışma jürisinin yayınlanmaya değer gördüğü hikâyelerden oluşuyor. Yarışmaya gönderilen 498 öyküden dereceye girenlerle birlikte 36 tanesi bu derlemede yer alıyor.

Yarışmaya katılan öykülerden seçilerek oluşturulan kitapta, hepimize tanıdık gelen yaşam hikâyelerini, çalışma hayatında karşılaştıkları sorunları, işyerlerinde yaşadıkları direnme öykülerini, farklı türlerde karşılaştıkları ezilmeler ve buna karşı elde ettikleri başarıları, kazanma umutlarını, kadın gözüyle toplumun eleştirisini bulmanız mümkün. Dereceye girenlerle birlikte toplam otuz altı öykünün yer aldığı öykü kitabının editörlüğünü jüri üyelerinden Jaklin Çelik'le Sennur Sezer yaptı. Kitapta yer alan öykülerin hepsi çok etkileyici. Okuyan her kadının kendisinden bir şeyler bulacağından eminiz. Kitaba Petrol-İş Sendikası'ndan ulaşabilirsiniz.

Dar alanda kısa paslaşmalar...

Dar alanda kısa paslaşmalar filminde Savaş Dinçel hayatı ve futbolu tanımlarken *"Futbol şahsi beceri gerektirir, değişmez... O da ayrı konu. Ama aynı zamanda da toplu oynanan, yani; insanların bir takım halinde oynadığı bir oyundur. Hayat da böyle değil mi? İstediğin kadar yetenekli ol. İyi bir takımın yoksa havagazı. Mantarlarsın. Hayat futbola fena halde benzer; 4 doğru pas %90 goldür."* sözlerini kullanır. Evet, futbol şahsi bir beceri gerektirmektedir. Başarı için olmazsa olmaz koşullardan birisidir; fakat günümüzün şirketleşmiş, başarı için dudak uçuklatacak paralar harcayan takımlarına baktığımızda, endüstrileşmiş bir piyasa haline gelmiş, aslında bir oyun olan, futbolu ve şirketlerini incelediğimizde, başarı için tek şartın yetenek olmadığını gözlemlemekteyiz.

Bir zamanlar İngiltere'de Kral 2. Edward tarafından askeri talimler aksadığı için hakkında fermanlar yayınlanmış ve yasaklanmıştır futbol. Daha sonraları kapitalizmin olgunlaşmaya başladığı yıllarda, toplumun bütün zamanının tüketilmesi ve pazarlanması, iş gücü için harcanmayan her zamanın iğrenç olarak düşünüldüğü yıllarda, gene aynı yasaklarla karşılaşmış, zamanı, mekânları ve şehirleri metalaştırabilen kapitalizmin sporu da aynı şekilde metalaştırması sonucu bu yasaklar kaldırılmış, artık bir endüstri haline getirilmiştir. Fabrika arazilerinde, limanlarda başlayan futbolu, sermayedarlar statlara sıkıştırmayı başarabilmişlerdir.

Futbolun endüstrileşmesinin en temel örnekleri, Rus petrol zengini Roman Abromovich'in sahibi olduğu Chelsea takımı, Amerikalı iş adamı Malcolm Glazer'in 2005 yılında hisselerini alarak sahibi olduğu Manchester United takımıdır. Bu takımların bütçeleri Forbes dergisinin yaptığı araştırmaya göre sırasıyla 646 milyon dolar ve 1.83 milyar dolardır. Bu devasa bütçeler Simon Kuper'in ifade ettiği "futbolun artık sadece futbol olmadığının" da görüntüsüdür. Artık futbol sadece bir oyun olmaktan öte reklamlarıyla, tüketici kitlesiyle, yayın haklarıyla, orijinal ürün satışlarıyla, borsada işlem gören hisse senetleriyle ve sponsorlarıyla kapitalistlerin iştahını kabartan bir rant haline gelmiştir. Bir zamanlar Manchester'i, Liverpool'u kuran işçiler artık futbol sahalarının dışında, tribünlerde yerlerini almakta; yayın hakları sahipleri için birer tüketici kitlesine dönüşmektedir. Lazio eski başkanı Sergio Cragnotii'nin sözleri aslında bütün bu olayları çok açık bir şekilde özetlemektedir: "Futbol, küreselleşme döneminde ve eğlencenin zirvede olduğu bir dönemde dünyanın en küresel işidir. Üç milyar tüketici tarafından alınan başka bir mal var mıdır? Coca Cola bile ulaşamamıştır bu rakama. Top ekonomisi sürekli gelişirken kamuoyu da gelişmektedir: Doğu ve ABD gibi yeni pazarlar sayesinde bu nüfus üç milyardan beş milyara çıkabilir. Futbolu borsaya ilk ben taşıdım, çünkü benim mesleğim her şeyi doğru biçimde değerlendirmektir."*

Büyük bütçelerin konuştuğu, kimilerine göre büyük bir eğlence kimilerine göre kitlelerin afyonu olan futbol, dünyadaki diğer örneklerinde olduğu gibi Türkiye'de de bir rant alanıdır ve Türkiye kulüpleri de diğerleri gibi kirlidir. Futboldaki mafyatik ilişkiler, futbolcuların bahis oynaması, maçların satılması, teşvik primleri vs… bunun en temel göstergeleridir. Fenerbahçe'nin başkanı Aziz Yıldırım'ın NATO'yla ilişkisi, yine Fenerbahçe spor kulübü başkan yardımcısı Nihat Özdemir'in BOTAŞ ihalesi sanığı olması ve birçok takımın oyuncusunun cemaatlerle ilişkisi yıllardır bilinmektedir. Bursaspor'un şampiyonluğunu da bu doğrultuda incelemek gerekmektedir.

Diğer İstanbul takımlarıyla kıyasladığımız zaman daha küçük bütçelerle mücadele ederek şampiyonluğu kurulduğu 1963'ten beri ilk kez kazanmış olan Bursaspor, Türkiye futbolundaki İstanbul hegemonyasını kırmış, 9 milyon Euro gibi bir bütçeyle, milyon dolarlar harcamadan da başarı sağlanabileceğini göstermiş bir şehir takımı olmasına rağmen; Anadolu'dan yükselen muhafazakârlığın da kısmi temsilcisi olagelmiştir. Bir işçi şehri olan Bursa'nın tribünlerinin baskın karakterinin milliyetçi-muhafazakâr karakterli olması, takımın bir şehir takımı olması ve bunun şehir ve tribün ilişkisinde birbirini etkileyen bir yapıyı doğurduğunu unutmamak gerekir. Kaldı ki teknik direktörleri Ertuğrul Sağlam'ın da Nur cemaatiyle ilişkisi gerek Bursa'da, gerek Beşiktaş'ta oynadığı yıllarda bilinen bir gerçektir. Bursa'nın şampiyonluğunu okurken içerisinde bulunduğu ilişki ağlarıyla beraber değerlendirmek gerekmektedir. Bütün bunlara rağmen Bursa'nın şampiyonluğu Türkiye futbol tarihinde Trabzonspor'dan sonra yeni bir dönemi açmıştır. Futbol kulüplerinin ekonomik yapıları açısından inanılmaz eşitsizliklerin olduğu bir ülkede şampiyonluğu yakalamak tarihi bir iştir. Şampiyon olduğu gün Anadolu'nun her yerinde, Ankara, Zonguldak, Urfa, Trabzon, Konya, Bolu, İzmir, Karabük, Adıyaman, Adana, Manisa, Erzincan, Samsun, Yozgat, Kayseri ve Ağrı gibi yerlerde bu şehirlerin taraftarlarıyla kol kola şampiyonluğu kutlamak holiganlığın yarattığı düşmanlığı öteleyip renklerin kardeşliğine-ya da Anadolu kardeşliğine güzel bir örnek teşkil etmekte, futboldaki İstanbul hâkimiyetine duyulan isyanı da göstermektedir.

Bütün bunlarla birlikte yıllarca çok cüzi bütçelerle mücadele eden Anadolu takımlarının da Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş gibi aynı rant havuzu içerisinde yer aldığını unutmamak gerekir. Sezen Aksu'nun bir şarkısında söylediği gibi "Dünya günahkâr, masum değiliz hiç birimiz…"

*Bastır Ankaragücü, Kent, Kimlik, Endüstriyel futbol ve Taraftarlık, Berkay Aydın-Duygu Hatipoğlu Aydın

■ Cihangir ÇAKMAK

En onursuz gol!

Geçtiğimiz günlerde Güney Afrika'da düzenlenen 19. Dünya Kupası'nı İspanya'nın kupayı alıp götürmesiyle birlikte geride bıraktık. İlki 1930'da düzenlenen Dünya Kupası hiç şüphe yok ki o tarihten bu tarihe kadar dünya çapında en çok takip edilen organizasyonlardan biri. Dolayısıyla futbolun coşkusunu, güzelliğini ve heyecanını doyasıya yaşamak isteyenlerin izlediği bir etkinlik olmanın yanısıra sponsorların hakimiyet kurmaya çalıştığı bir pazar ve devletlerin boy gösterdiği bir arena aynı zamanda.

*

Dünyanın en onursuz golü, Dünya Kupası tarihine ait ve eski bir tarihe dayanıyor. 1974 Dünya Kupası elemelerinde oynanması gereken bir maçta atılmış, 21 Kasım 1973 Şili - Sovyetler Birliği maçı.

Şili'de, 1973'deki kanlı darbe hemen hemen hepimizin malûmudur. ABD'nin iplerini tuttuğu faşist diktatör Pinochet önderliğinde o dönemki Allende başkanlığındaki Halk Birliği (Unidad Popular) sosyalist iktidarı askeri bir darbeyle devrilmişti. Hemen ardından yapılan katliamların ise haddi hesabı yoktur. Bunlardan birisi darbenin hemen ertesi sabahı yani 12 Eylül'de yaklaşık 40 bin kişinin -ve Victor Jara'nın da- işkence gördüğü ve öldürüldüğü Santiago'daki Şili Stadyumu'nda (Estadio Chile) yaşanan olaylardır.

Şili - Sovyetler Birliği maçı Sovyetler Birliği takımının itirazlarına rağmen işte bu stadta oynanacaktı hem de stadtaki yoldaşlarının kanı kurumadan. Sovyetler Birliği beklendiği gibi maça çıkmayı reddetti. Şili sahaya tek başına çıktı ve takım kaptanı Francisco Valdes boş kaleye bir gol attı ardından ise tribünlerdeki 15 bin asker ve darbeci rejimin davetlilerini selamladı. Ve dünyanın en onursuz golünü atan futbolcu olarak tarihe adını yazmış oldu.

Özgürlük mücadelesi örgütlülükten geçer

Yaşam tarzımızı politik görüşlerimiz doğrultusunda aldığımız kararlarla şekillendiriyoruz. Takip ettiğimiz gazete, okuduğumuz kitap, desteklediğimiz futbol takımı, izlediğimiz televizyon kanalı hatta kullandığımız işletim sistemi... Tüm bu seçimlerimiz nasıl yaşamak istediğimiz ve dolayısıyla içinde bulunduğumuz toplumun hangi yönde ilerlemesini istediğimize bağlı olarak farklılaşır.

Seçimlerimizde alacağımız kararlar hangi sınıfa ait olduğumuza veya hangi sınıfın çıkarlarının bize daha doğru geldiğine bağlı olarak değişiyor. Daha özgür bir dünyada yaşamak, emeğinin karşılığını almak, sömürülmemek isteyenlerin seçimleri ile sömürü düzeninin devamlılığını sağlamak isteyenlerin seçimleri arasındaki fark sınıflar arası çelişkiden kaynaklanır.

Bir emekçi ailesi doğalgaza yapılan zammın, asgari ücretin ne kadar olacağının kaygısındayken, sömürü zincirinin tepesindeki bir ailenin günlük dertleri çok daha farklıdır. Asla asgari ücretin ne kadar olduğunu bilmez ve bu konuda bir kaygısı da yoktur. Emekçi ailesi de İstanbul'un lüks bir semti olan Bebek'teki villaların satış veya kira fiyatlarını bilmez. Sınıflar arası çelişkinin ortaya koyduğu bu durum bu ailelerin asla ortak paydada bir araya gelmeyeceklerinin birer işaretidir. Her iki sınıf da kendi çıkarlarını korumak için farklı seçimlerde bulunacak ve farklı örgütlenmelerde yer alacaktır.

Yaşam koşullarımıza bağlı olarak örgütlenme alanlarımız da çeşitlilik gösterir. Pek akla gelmese de bu duruma kullandığımız işletim sistemi ve yazılımlar da dahil. Bu konuda birçok dernek veya vakıf sayabiliriz. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de özgür yazılım savunucusu birçok kuruluş bulunmakta. FSF (Free Software Foundation) uluslararası verebileceğimiz bir örnek. Türkiye'de de LKD (Linux Kullanıcıları Derneği) örneğini verebiliriz. Asıl amaçları Linux kullanımını ve bilinirliğini arttırmak olan LKD özgür yazılım savunuculuğunu ulaşabildiği bütün alanlarda yapmaya çalışıyor. Değişik üniversitelerde Linux seminerleri vermek, elektronik posta listelerinde bilgi paylaşımında bulunmak, her yıl çeşitli destekçilerle beraber Linux şenlikleri düzenlemek, çalışmalarının başında yer alıyor.

Bu yıl LKD, özgür yazılım felsefesine tam anlamıyla uyan bir eyleme daha destekte bulundu, hem de pankartlarındaki sloganlarıyla mücadelenin birçok alanda var olduğunu gösteren bir cümle ile; "Özgür bir dünya için özgür yazılım".

Metanın belirli çevrelerin elinde toplanmasının doğurabileceği sonuçları birebir yaşayan bilişim sektörü çalışanlarının bu pankartı, 32 yıl sonra Taksim zaferini tekrar kazanan emekçiler için çok önemli. LKD'nin bu eylemliliği artık modern çağda olduğumuz gelişen üretim biçimleri ile eski klasik örgütlenme modellerinin artık işe yaramadığını ileri süren anlamsız yaklaşımlara çok güzel bir cevap.

Uzaya insan yollayabiliyor olmamız veya milimetrenin binde biri kadar küçük elektrik devreleri üretebiliyor olmamız günümüzde emek-sermaye çelişkisinin bitmiş olduğunu göstermiyor. Çünkü birileri hala yok pahasına emeğini satmak zorunda kalıyor. İşçilerin bilgi işlem merkezlerinde, araştırma-geliştirme merkezlerinde veya büyük telekom firmalarında çalışıyor olması sömürülmediği anlamına gelmiyor.

Sömürü düzeni var olduğu, sınıfların ortadan kalkmadığı bir sistemde emeğimize, geleceğimize, sağlığımıza sahip çıkabilmek için birlikte mücadele etmemiz şart. Bu birliktelik de hangi alanda olursa olsun örgütlenmekten geçiyor.

Biliyor muyuz?

Hacker: Genel bilgisayar bilgimiz, biraz geç başlamış olmamızdan ve bu konuda gerçekten yetişmiş insan sayımızın az olmasından dolayı bazı kavramlar ne yazık ki yanlış anlaşılmış durumda. Bunun örneklerinden birisi de hacker kelimesi. Ülkemizde hacker denince insanların aklına ne yapıp edip başka bir bilgisayarı ele geçirebilen art niyetli insanlar geliyor. Ama durum biraz farklı. Bilgisayar ve buna bağlı teknolojilerin belirli alanlarında uzman denilecek şekilde bilgi sahibi olan kimselere hacker denilir. Dolayısıyla hacker dediğimiz uzmanlar bu bilgilerini kullanmalarına göre iyi veya kötü niyetli olabilir ve tek amaçları karşı taraftaki bilgisayarı ele geçirmek değildir.

ORHAN KEMAL

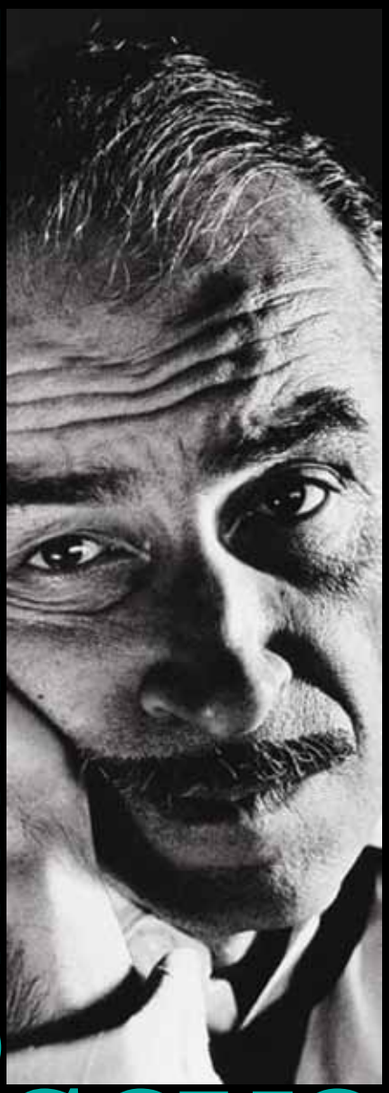

seve
bilmek
herşeye
rağmen
seve
bilmek
dünyayı
ve
insan
ları

sev dalı nız

NAZIM HİKMET

ko
mün
ist
tir

AHMED ARİF

vurun
ulan
vurun
ben
kolay
öl
mem